

Henry Law

*Evanghelia
după Levitic*

Evanghelia după Levitic

HENRY LAW

EVANGHELIA
DUPĂ LEVITIC

MAGNA GRATIA

EVANGHELIA DUPĂ LEVITIC

Henry Law

Copyright © 2021, 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Christ is All. The Gospel of the Pentateuch. Volume 3. Leviticus* (1867, Religious Tract Society).

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr; Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Blică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Prefață	7
<i>Capitolul 1.</i> Arderea de tot	13
<i>Capitolul 2.</i> Darul din floarea făinii	25
<i>Capitolul 3.</i> Jertfa de pace	37
<i>Capitolul 4.</i> Jertfa pentru păcat	51
<i>Capitolul 5.</i> Jertfa pentru vină	63
<i>Capitolul 6.</i> Jertfa acceptată	75
<i>Capitolul 7.</i> Focul străin	87
<i>Capitolul 8.</i> Sfințenia	99
<i>Capitolul 9.</i> Curat și necurat	111
<i>Capitolul 10.</i> La naștere	123
<i>Capitolul 11.</i> Lepra	137
<i>Capitolul 12.</i> Curățarea leprosului	149
<i>Capitolul 13.</i> Azazel	163
<i>Capitolul 14.</i> Sângele sfânt	175
<i>Capitolul 15.</i> Sabatul	187
<i>Capitolul 16.</i> Pârğa secerișului	201
<i>Capitolul 17.</i> Jertfa de băutură	213
<i>Capitolul 18.</i> Sărbătoarea Cincizecimii	225

<i>Capitolul 19.</i> Sărbătoarea trâmbițelor	237
<i>Capitolul 20.</i> Sărbătoarea corturilor	249
<i>Capitolul 21.</i> Anul veseliei	261
<i>Capitolul 22.</i> Răscumpărătorul	273
<i>Capitolul 23.</i> Bindecuvântarea și blestemul	285
<i>Capitolul 24.</i> Sumarul	297
 <i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

PREFAȚĂ

Obiectivul cărții care îți stă înaintea este unul simplu, clar și sfânt. El este acela de a-ți atrage atenția către adevărul binecuvântat care spune că Hristos este prezent în întreaga Scriptură, pătrunzând în ea așa cum soarele se găsește în apa mării, așa cum lumina se răspândește peste tot în cea mai strălucită zi, și așa cum parfumul florilor alese umple grădina unde acestea cresc.

Este principala mea încântare să pot observa acest lucru. A mărturisi acest adevăr este cea mai mare fericire pe care o am. Ceea ce mă împinge înainte în acest efort este loialitatea față de Cel ce este Începutul și Sfârșitul, suma și substanța întregii Scripturi.

Ceea ce mă constrânge este zelul fierbinte pentru sufletele nemuritoare ale oamenilor. Știu și sunt ferm convins că orice pace, orice bucurie și orice mântuire se găsesc doar în Isus. Ochii îmi sunt larg deschiși față de realitatea că oamenii sunt binecuvântați și că au aceste binecuvântări asupra lor numai în măsura în care ei trăiesc având privirile ațintite asupra lui Hristos, ascultând constant de glasul Lui. De aceea, partea mea va fi

rușinea și vinovăția dacă aş abandona orice efort de a descoperi chipul Său glorios. Astfel, vreau să folosesc orice putere a vieții și a peniței pentru a-L preamări și înălța, pentru a-i implora pe oameni să se gândească la El, să Îl caute, să Îl primească, să Îl iubească, să Îl urmeze, să Îl slujească, să Îl laude, să trăiască în El, prin El și pentru El. Astfel, mă voi strădui ca, prin ajutorul Duhului, să atac, să înmoi și să cuceresc inimile oamenilor, așa încât Hristos să fie înscăunat în ele, în toată măreția Lui, ca Domn preaiubit și adorat.

Nu poate exista exces în credință, dragoste, ascultare și adorare față de singurul Mântuitor, Regele regiilor și Domnul domnilor! A existat vreodată un sfânt care să nu se străduiască să înțeleagă mereu scopul deplin al Bibliei, dar care să nu aibă încă o doză de ignoranță? Dar ce se poate compara cu utilitatea acestei cunoașteri? Ea îi poate ajuta pe oameni în orice privință, dar nu îi poate răni în niciun aspect al vieții. Oricare ar fi statutul sau vocația lor în lume, dacă oamenii își împlinesc responsabilitățile având privirea plină de dragoste îndreptată către Isus, mintea bucurându-se în descoperirea Lui și având inima îmbibată cu fericire în bogățiile Sale, atunci truda nu va mai fi trudă, tocmai ca urmare a acestei înprospătări constante din El.

Cine va îndrăzni să nege că cel mai fericit om de pe Pământ este cel care are mintea iluminată și îmbogățită de chipul lui Hristos și care acționează cu devotament în această credință? El trăiește la poarta Cerului. El are părtașie apropiată cu Domnul, prin care îi sunt iertate nelegiuirile, prin care îi sunt acoperite păcatele și prin care ființa îi este acceptată și sufletul îi este mântuit. El știe în cine crede. El deosebește gloriile Persoanei lui Hristos, vrednicia răscumpărătoare a rănilor Lui, eficacitatea salvatoare a mâinilor și picioarelor Lui străpunse și umbra ocrotitoare a crucii. El citește limbajul dătător de siguranță al Calvarului. El își vede numele scris în inima Dumnezeuului-Om. Pentru el, dimineața răsare suav, deoarece ea îi trezește sufletul la lumina proaspătă a harului lui Isus. Pentru el, ziua înaintează bucuros, pentru că ea face pași către creșterea în învățătura divină. Pentru el, noaptea este un repaus calm, pentru că se odihnește pe perna dragostei ispășitoare. Până și cel mai întunecat nor i se pare plin de raze ale bucuriei, în timp ce meditează la mântuirea Domnului, căci toate circumstanțele vieții sale picură bucurie din ele. Aș putea să cunosc aceste lucruri și să nu îi îndemn pe oameni să facă din Hristos totul pentru ei?

Câtă vreme acest lucru nu este împlinit cu adevărat,

starea noastră trebuie să fie împovărată, iar așteptarea viitoare întunecată! Fără Hristos, religia este un cer fără soare. Fără El, slujirea publică este ca o cutie fără bijuteria din ea și viața ca o călătorie obositoare către un sfârșit îngrozitor. Fără El, locuința nu este nicidecum un loc al păcii, familia nu cunoaște legăturile puternice ale dragostei durabile, truda din această lume nu aduce răsplata cu adevărat folositoare, moartea rămâne o prăbușire în abisul de neînchipuit, iar veșnicia nu poate fi decât o prelungire de neînchipuit a pierzării ce nu poate fi descrisă.

Fără Hristos, prosperitatea este ca un val care se ridică împotriva omului, iar necazurile nu sunt decât umbre ale pierzării mai adânci. Nașterea n-are niciun folos dacă Hristos nu se naște vreodată în sufletul aceluia om. Viața nu este niciun câștig, dacă a trăi nu este Hristos. Fără El, Dumnezeu este un adversar, Scriptura proclamă condamnarea noastră, iar Satana își așteaptă victima, căci închisoarea lui este gata să o primească. Aș putea să știu toate acestea, și să nu îi îndemn pe oameni să facă din Hristos totul pentru ei?

Trăim niște zile când nenumărate închipuiri îi curtează pe oameni îmbrăcându-se în pretenția adevărului. Cum am putea să le înfruntăm, să le dăm pe față

și să le respingem? Avem nevoie de înțelepciune, căci erezia este vicleană și curajoasă. Adeseori chiar erezia se luptă cu alte erezii, iar doctrina care câștigă această bătălie face ca întunericul ce rămâne în urmă să fie și mai dens. De aceea, panoplia campionului este cunoașterea deplină a lui Hristos. Hristos este sabia și, în fața Lui, fraudele catolice și filozofiile noi sunt răpuse la pământ. El este pavăza care ocrotește inima de toate săgețile otrăvite ale celor care încearcă să amăgească și ale celor care sunt amăgiți. În El se găsește replica față de fiecare lucru ticălos al fiecărei erezii. Atunci când Îl vedem cu adevărat pe Hristos, suntem înconjurați de o fortăreață impenetrabilă. Atunci când Îl aplicăm pe Hristos inimilor noastre, aceasta zdrobește toate armele învățaturii false. El este înțelepciunea lui Dumnezeu în culmea manifestării ei. Omul care este un bun cunoscător al Lui poate sta în siguranță ancorat în înțelepciunea înălțimii Domnului lui.

De aceea, dorința mea este ca, în paginile care urmează, să le îndrept mințile cititorilor către descoperirile clare ale Domnului Isus. Ochiul Tatălui nu se îndepărtează de la El. Duhul nu obosește niciodată în a-L descoperi. Mintește îngerilor tânjește să pătrundă mai adânc în profunzimile Lui. Sfinții aflați în lumină găsesc în El lumina veșnică ce crește constant. Fie ca

Duhul care ni-L descoperă să îl ajute pe fiecare cititor să privească mai mult la câmpul de aur al Scripturii, și fie ca textul Scripturii să fie un tezaur fără margini care Îl descoperă pe Hristos inimii lui!

I

ARDEREA DE TOT

„Preotul să ardă pasărea pe altar, pe lemnele de pe foc. Aceasta este o ardere de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului” (Lev. 1:17).

Dragul meu cititor, ești invitat aici să îți ocupi locul în interiorul curții cortului întâlnirii. Înaintea ta se desfășoară o scenă aglomerată și ocupată. Mulți închinători își aduc jertfele. Peisajul este plin de acțiune. Tot zelul activ al participanților are un singur măreț obiectiv: să Îl onoreze pe Dumnezeu în felul rânduit de El.

Fiecare jertfă din această curte este o pagină completă de adevăr al Evangheliei. În harul și lucrarea Lui, Hristos este cheia de aur care deschide fiecare parte a scenei. Leviticul este Calvarul prevestit. Calvarul este Leviticul explicat. Unul lansează raza de dimineață. Celălalt revarsă strălucirea soarelui amiezii. Razele timpurii și cele strălucitoare curg dintr-un singur soare –

Hristos Isus. Altarul de aramă este vestitorul Crucii. Crucea este ca un ecou al glasului altarului de aramă.

Într-un lung șir de învățături ceremoniale, arderea de tot este cea care stă în frunte. De aceea, ea trebuie observată înaintea tuturor celorlalte.

Putem vedea cum vine un om ce aduce jertfa. Observați ce aduce cu el. Dacă jertfa lui este adusă din turmă, ea trebuie să fie fără cusur și de parte bărbătească: „Dacă darul lui va fi o ardere de tot din cireadă, să-l aducă din partea bărbătească fără cusur; și anume să-l aducă la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să Îi fie plăcut Domnului” (Lev. 1:3). Ea trebuie să fie cel mai ales rod al pășunilor lui – floarea câmpurilor lui. Ea trebuie să fie tăria în vigoarea ei deplină și frumusețea neafectată. Acestea sunt trăsăturile necesare.

Sensul este clar. Îl vedem aici pe Isus. Victima aleasă este astfel ilustrată înainte ca lumea să fie creată. Puterea și perfecțiunea sunt principalele culori din portretul Lui. El este puternic, așa cum trebuie să fie Dumnezeu. Scutul omnipotenței este pus pe brațul Său. De aceea, El poate să împlinească cel mai grandios plan și să obțină cea mai mare dintre toate victoriile – chiar să îl calce în picioare pe Satana și imperiul acestuia. De aceea, El poate să îndepărteze cea mai grea dintre toate poverile –

masa vastă a tuturor păcatelor poporului Său.

Perfecțiunea își găsește întruchiparea în El. Fiecare aspect al Lui este frumusețe fără cea mai mică imperfecțiune. Tot răul a lovit asupra Lui, dar n-a lăsat în urmă nicio pată. Păcatul nu s-a putut atinge de El, chiar dacă Hristos a călătorit prin lumea păcatului. Pământul l-a văzut în El pe singurul lui locuitor fără păcat. Din staul și până la cruce, El a strălucit ca o rază unică de puritate dumnezeiască.

O, sufletul meu, ai nevoie de ajutor puternic. Odihnește-te în Isus: puterea Lui este suficientă și nu poate da greș. Ai nevoie de o răscumpărare perfectă și de o haină desăvârșită.

Odihnește-te în Isus: Dumnezeu fiind, El a trăit o viață fără păcat, fiind un suflet fără păcat, și pe acesta l-a adus ca jertfă pentru plata prețului tău. El îți dă o neprihănire fără pată cu care să te îmbraci. Astfel, jertfa fără cusur, de parte bărbătească, Îl ilustrează pe Răscumpărătorul frumos și puternic.

Apoi ne apropiem de cămările inimii celui ce aduce jertfa. Citim că trebuie „să-l aducă voluntar” (Lev. 1:3, lit. KJV). Nu există nicio forțare. Nu există nicio reținere. Pasul lui este plin de dorință. Aceasta este o imagine a acțiunilor fericite ale credinței. Roțile

carului ei se mișcă rapid. Ea simte nevoia ticăloasă a păcatului. Ea cunoaște valoarea sângelui răscumpărător. De aceea, credința zboară cu aripi iuți pentru a pleda sângele pe capacul îndurării. Formaliștii pot frecventa curțile lui Dumnezeu. Lanțurile reci ale obiceiului pot să îi atragă într-acolo. Auto-neprihănirea îi poate îndemna să îndeplinească o sarcină fără a pune inimă în ea. Dar credința este un har care schimbă voința.

Omul dornic își pune mâna pe capul victimei: „Și și pună mâna pe capul dobitocului adus ca ardere de tot, și va fi primit de Domnul, ca să facă ispășire pentru el” (Lev. 1:4). Își pune cineva întrebarea: care este sensul acestui ritual? El ilustrează un transfer. O povară apasă, iar aceasta este aruncată asupra victimei. O povară trece asupra unei alte persoane. Vedem și aici lucrarea fericită a credinței. Ea aduce toată vinovăția și o aruncă asupra capului Mântuitorului. Un singur păcat reținut aduce pierzarea acum și Iadul în viața de apoi. Totul trebuie să fie iertat prin a fi adus la Hristos. Mai mult, El așteaptă să o primească. Slujba Lui este să fie acest Purtător al poverii. Dragostea Lui constrânge, iar El nu respinge pe nimeni. Oare citește cineva aceste lucruri, vreunul care nu s-a apropiat niciodată de Hristos în felul acesta? Unde sunt păcatele tale? Ele se alipesc mai strâns de tine decât chiar pielea ta. Ele au greutatea

pietrei de moară. Ele te împing către adâncimi de necuprins ale pierzării. Dar aleargă la Isus! El, doar El poate îndepărta toate păcatele.

Tu, cel credincios, unde sunt păcatele tale? Ele sunt puse asupra lui Isus, iar tu ești liber. Te întreb iarăși: unde sunt păcatele tale? Iată răspunsul tău: „cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Ps. 103:12). Te poți bucura și poți cânta fericit că Hristos este primit ca Substitut al tău, așa că nu vei mai fi condamnat. Astfel, credința îndepărtează toată pierzarea cu o mână, și prinde toată bucuria cu cealaltă. Animalul asupra căruia sunt transferate păcatele în felul acesta simbolic, trebuie să moară: „Să junghie vițelul înaintea Domnului” (Lev. 1:5). Ar putea oare Isus să nu Își dea viața, când, în realitate, primește vinovăția noastră? Imposibil. Cuvântul cel sfânt rămâne ferm: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2:17). De aceea, Garantul păcătosului nu poate fi scutit. El Își dă viața pentru plata datoriei, pentru satisfacerea mâniei, pentru a purta blestemul și pentru a ispăși vina.

O, suflete, moartea lui Hristos este toată nădejdea ta, tot sprijinul tău, tot remediul tău și toată viața ta. Moartea lui Hristos îți deschide calea către Dumnezeu.

Moartea lui Hristos îndepărtează orice încruntare, transformând-o în zâmbete aprobatoare. Când Legea tună, conștiința se cutremură și Satana acuză, poți interpune moartea lui Hristos și să nu te mai temi. Când mormântul se deschide, șoptește „Hristos a murit”, și poți dormi în pace. Când scaunul alb de domnie se înfățișează, exclamă „Hristos a murit” și vei primi cununa neprihăririi!

Sângele animalului este stropit „de jur împrejur pe altar” (Lev. 1:5). Sângele este dovada plății cu viața. Această dovadă este împrăștiată în jur. Măinile preoțești vopsesc altarul cu el. Astfel, Isus intră cu propriul sânge în locul cel sfânt: „El a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 9:12). El îl împrăștie în jur și mijlocește pentru turma răscumpărată, cerând binecuvântările legământului – răsplata completă, rodul lucrării Sale încheiate.

O, sufletul meu, ești răscumpărat, curățat și mângâiat prin sânge. Binecuvântarea ta este un dar obținut cu sânge. Fie ca orice rugăciune, laudă, lucrare și slujire să fie o jertfă stropită cu sânge.

Apoi animalul este jupuit: „Să jupoaie vițelul adus

ca ardere de tot, și să-l taie în bucăți” (Lev. 1:6). Pielea este tăiată în bucăți. Preotul care l-a jertfit primește o parte din el. El îl folosește pentru a-și croi îmbrăcămintea. Oare nu este nicio Evanghelie aici?, poți întreba tu, care te bucuri în Isus ca „Domnul, neprihănirea ta” (cf. Ier. 23:6). Da, aici este o imagine a robei curate a Cerului, în care Hristos îl îmbracă pe fiecare copil al credinței. Sângele Lui îndepărtează cu adevărat tot blestemul. Totuși, ascultarea Lui merită toată lauda. Noi trăim pentru că El a murit. Noi domnim pentru că El trăiește.

Cuțitul ascuțit desparte mădulele. Ele sunt despărțite de membre, iar toate părțile din exterior și interior, în mod obișnuit murdare, sunt spălate cu sârguință: „Să spele cu apă măruntaiele și picioarele; și preotul să le ardă toate pe altar” (Lev. 1:9). Simbolul lui Hristos trebuie să fie clar. Nicio umbră de necurăție nu Îl poate întuneca. Adevărul răsună iarăși, spunându-ne că privirea lui Dumnezeu poate să se îndrepte doar asupra curăției perfecte. Cum poate sta atunci păcătosul în picioare, dacă îndrăznește să se apropie fără Hristos? Cititorule, gândește-te la lucrul acesta! Nu poți găsi niciodată odihna cât timp nu ești curățat în exterior de sângele curățirii și în interior de harul sfințirii. Părțile care au fost despărțite și tăiate în felul acesta, fiind apoi

spălate bine, sunt așezate pe altar. Este adus focul mistuitor, care arde fiecare parte. Flăcările le devorează până ce sunt făcute cenușă (v. 9).

Haideți să căutăm acum adevărul care răsună ca un ecou din focul acesta. Grădina și crucea ni-l descoperă. Acolo Îl vedem pe Isus încărcat cu toate păcatele rasei Sale alese. Sufletul meu, ești părtaș mântuirii în El? Dacă da, El Se înfățișează acolo purtând vinovăția întregii tale vieți. Cel fără păcat este socotit păcătos pentru ca acel păcătos să poată fi scutit ca și cum ar fi curat.

Ce urmează apoi? Păcatul își atrage mânia pe drept. Această mânie trebuie să cadă. Dreptatea trebuie îndeplinită. Adevărul trebuie să fie apărut. Sfințenia trebuie să își arate dezgustul față de orice lucru rău. Măreția și onoarea stăpânirii lui Dumnezeu nu se pot coborî de pe tronul lor înalt. Păcătosule, fii sigur că păcatul nu poate fi scutit. Trebuie să îți primești soarta blestemată dacă acest Garant nu o ia asupra Lui. Ce se întâmplă mai apoi? Iată-L pe Isus zdrobit până la pământ sub povara păcatului. Fiecare por Îi sângerează și ne propovăduiește că nimic mai mult nu poate fi suportat.

Dar de unde rezultă agonia puternică a Dumnezeu-

lui—Om? Focul mâniei Cerului a căzut asupra Lui. Răzbunarea s-a aruncat asupra prăzii. El suportă orice străpungere și orice durere care ar fi trebuit să îl tortureze pe poporul Său răscumpărat, dacă acesta ar fi trebuit să fie chinuit pe veci în cele mai fierbinți flăcări. Focul arde – mânia răcnește – până ce fiecare păcat suferă înfinit ceea ce merită. Nu mai rămâne nimic de ars. Totul este mistuit. Focul moare. Mânia dispare. Iată! Isus rostește cuvântul minunat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30).

O, sufletul meu, privește această scenă înfricoșătoare cu reverență sfântă și cu pace. Aici se găsește răscumpărarea ta. Aici este scăparea ta. Aici este salvarea ta din pierzare veșnică. Aici poți vedea paharul Iadului ce îți era rezervat, dar care este golit acum. Această unică ardere de tot primește toată răzbunarea divină. Focul dreptății, care a murit în Hristos, nu poate să se reaprindă ca să te rănească. Duhul Sfânt pecetluiește aprobator acest cuvânt: „Aceasta este o ardere de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului” (Levitic 1:9). Aceasta este o mărturie care valorează cât zece mii de lumi. Aici este vestea cea mai dulce pe care buzele credinței o pot bea. Isus pe cruce este „mirosul plăcut” al Cerului. Când jertfa Dumnezeului—Om arde pe altarul Crucii, fiecare atribut al Lui este satisfăcut. Dumnezeu este mulțumit cu o bucurie veșnică,

este preamărit în înaltul înaltului, este glorificat până ce slava Lui dă pe dinafară.

Citorul meu, acest simbol strălucește ca să te câștige, să te apropie de crucea mântuitoare. Oricare ar fi starea ta, fii înțelept și caută aici plăcerile tale cele mai bogate. Ritualul demonstrează clar că toți oamenii, bogați sau săraci, au nevoie de iertare și că toți trebuie să vină la cruce. Păcatul i-a pângărit pe toți. De aceea, toți trebuie să se spele în sângele ispășitor. Cel bogat își aducea animalul de jertfă din turme. Cel care era sărac, aducea un miel sau un ied. Cel mai sărac locuitor din popor aducea un porumbel sau o turturea. Toate erau puse pe altarul de jertfă. Mântuitorul este singura nevoie atât a bogaților cât și a săracilor. Până ce Îl găsește pe Hristos, cel mai bogat om al lumii este cel mai sărac. Odată ce această Pearlă este găsită, cel mai sărac devine cel mai bogat. Așa este Evanghelia arderii de tot. Citorul meu, nu părăsi acest pasaj decât după ce următoarele trei gânduri serioase sunt scrise adânc în inima ta:

1. *Focul arde aici*. El arde ca să ne spună care este plata păcatului. El ilustrează în chip înfricoșător ceea ce noi ar trebui să suportăm dacă plaga păcatului ar rămâne asupra noastră. Privește la focul mistuitor și meditează la chinurile iazului de foc – flăcările care nu pot

muri – mușcăturile viermelui care nu moare – răcnele mâniei neobosite – agonia care torturează mintea, sufletul și trupul. Poți vedea în această imagine puterea fără limite a lui Dumnezeu pusă la lucru pentru a pedepsi păcatul cu durerile cele mai intense de-a lungul veacurilor nesfârșite. Poți vedea aici condamnarea sigură a păcatului. Fie ca această imagine să te atragă de îndată la Hristos!

2. Observă aici harul uimitor al lui Dumnezeu.

Pentru mântuirea sufletelor pierdute, El Îl dă pe Fiul dragostei Sale în mâinile furiei mâniei Lui. El aruncă asupra Lui tot chinul, astfel încât nicio condamnare să nu mai rămână pentru cei răscumpărați. Încruntarea Lui este fără milă față de Isus, așa încât El să poată zâmbi neîncetat către cei răscumpărați. Cât de dragi trebuie să fie ei pentru inima Lui! El, care este tot ceea ce are Cerul mai prețios, Se coboară pentru a purta condamnarea cea mai rea a ticăloșiei lor. Arderea de tot exclamă cu dulceață: harul bogat depășește păcatul abundent.

3. Cum Îi vor răsplăti Domnului cei răscumpărați, pentru mântuirea Lui? Arderea de tot cere de la ei jertfirea de sine. Tot Cerul să audă – tot Pământul să știe că ei se dau pe ei înșiși, sufletele lor, trupurile lor, fiecare abilitate și dar al lor, toată influența, toate

mijloacele, dimineața, amiaza, seara și noaptea, spre a fi o jertfă de bunăvoie înaintea harului fără plată. Să se ridice altarul înalt al recunoștinței care jertfește sinele. Fie ca întreaga viață să fie o flacără clară a dragostei fierbinți și a slujirii mereu strălucitoare spre gloria Domnului!

2

DARUL DIN FLOAREA FĂINII

„Când va aduce cineva Domnului un dar ca jertfă de mâncare, darul lui să fie din floarea făinii: să toarne untdelemn peste ea, și să adauge și tămâie” (Lev. 2:1).

Credința ne predă lecții valoroase în curtea cortului întâlnirii. Diversitatea marchează scena, dar fiecare schimbare ne prezintă un obiect neschimbător. Riturile variate au un singur scop grandios. Părțile lor diverse ținesc să ne dezvăluie un singur lucru, anume gândul lui Dumnezeu. Fiecare are un țel – ilustrarea răscumpărării. Fiecare are o slujire – să dezvăluie Evanghelia. Fiecare este o mărturie a adevărului dătător de viață. Batjocoritorii sunt orbi față de crucea Calvarului. Nu ne miră că ei nu găsesc niciun Mântuitor aici. Dar Scriptura vorbește cu adevărat mai mult despre Hristos decât a putut deosebi vreodată ochiul omnesc. Cititorul meu, oprește-te acum și cântărește darul

din floarea făinii. El ocupă al doilea loc în peisajul acestor ritualuri ce ne vorbesc despre Hristos. Fie ca razele mărețului Duh să strălucească atât de tare asupra ei, încât să vedem o nouă imagine a lui Isus!

Înțelepciunea lui Dumnezeu o denumește „darul din floarea făinii”, și face acest lucru pe bună dreptate, pentru că cea mai mare parte a ei îi slujește preotului drept hrană. Substanța ei și felul în care este adusă sunt elementele esențiale care ne atrag atenția.

Principalul material este făina (v. 1). Oare nu există niciun sens în această alegere? Iată, gândul lui Dumnezeu alege făina. Minteia Lui este locașul gândurilor minunate. Cercetează făina! Prin ce proces rezultă ea? Pământul rodește grâul, apoi, prin lovituri repetate, grăunțele sunt separate de teci, iar moara le transformă în făină.

Cititorul meu, acest gând te duce ușor la Hristos. El Se smerește făcându-Se rodul bietului Pământ. El, Cel pe care Cerul nu Îl pot cuprinde, se naște din sămânța femeii. Apoi ce lovituri se aruncă asupra Lui! Cea dintâi profeție vorbește despre călcâiul Lui zdrobit. Iadul nu scutește nicio lovitură. Furia Pământului Îl biciuiește cu o ură nestăvilită. Loviturile Dreptății Îl zdrobesc făcându-L una cu țărâna morții.

O, suflete, un Isus suferind este mântuirea ta completă. Un Dumnezeu-Om lovit este nădejdea ta fericită. Rănile Lui sunt adăpostul tău sigur. Rănile Lui te vindecă. El a fost zdrobit ca tu să fii restaurat. El a fost lovit ca tu să fii înălțat. El a suspinat ca tu să fii eliberat. El a murit ca tu să trăiești.

Calitatea făinii este un lucru atent subliniat. Ea trebuie să fie „floare”, adică fină. Orice bucăți mari trebuie cernute și alungate. Nicio impuritate nu trebuie să o păteze.

Cititorul meu, poți vedea aici frumusețile plăcute ale Domnului. Frumusețea Lui îi aduce mângâiere sufletului anxios. Dacă o singură imperfecțiune s-ar găsi în El, temelia mântuirii s-ar face praf. Apoi ar avea nevoie de curățare pentru propriile defecte. Niciun sânge n-ar mai rămâne pentru vinovăția altora. Dar El vine în toată slava purității Sale. Astfel, El poate lua locul păcătosului, poate plăti datoria acestuia și poate arunca o mantie fără pată peste Biserica Lui. În felul acesta, noi suntem frumoși în frumusețea Lui; plăcuți în plăcerea Lui; atractivi în atractivitatea Lui; îmbrăcați în harul Lui. Darul curat din floarea făinii are în el nota Evangheliei: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui

Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:21).

Apoi este adăugat untdelemn: „să toarne untdelemn peste ea” (Lev. 2:1). Proprietățile lui multiple sunt embleme ale harului Duhului. Numele lui Hristos ne arată că tot Duhul a fost turnat asupra Lui. Viața Lui dovedește acest adevăr. Când El a venit în trup omenesc, Hristos a fost lucrarea Duhului: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri” (Luca 1:35). Când S-a înfățișat pe malurile Iordanului, „Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel” (Luca 3:22). Când S-a apropiat de cel mai dur conflict cu puterea Iadului, Duhul L-a luat de mână: „Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, și a fost dus de Duhul în pustie” (Luca 4:1). Când S-a aflat pe altarul crucii, dându-Și sufletul ca jertfă pentru păcat, puterea Duhului L-a susținut: „prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9:14). Când a zdrobit legăturile mormântului, Duhul dătător de viață L-a ajutat: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh” (1 Petru 3:18). Buzele Lui picurau înțelepciune, pașii Lui erau bunătate, mâinile Lui erau putere nelimitată și inima Lui era dragoste care se revărsa către

oameni. Nici nu putea fi altfel. Dumnezeu-Om era casa Duhului. Dumnezeu nu Îi dăduse „Duhul cu măsură” (Ioan 3:34). Darul din floarea făinii era bogat în untdelemn, pentru că Isus a fost bogat în harul Duhului. Credinciosul meu, te asemeni Capului tău cel uns? Ești templul viu al Duhului Sfânt? „Fii plin de Duhul” este porunca trâmbiței Lui (Efes. 5:18). Oare poate El să vorbească astfel și să nu fie gata să locuiască pe deplin în tine? Poate fi El gata, dar tu să nu-L primești? O, nu-L întrista și nu-i face rău sufletului tău nevoieș. Primește-L în orice dar al Lui! Nu este creștin cel care nu este ca Hristos. Cel în care Duhul nu lucrează această asemănare nu poate fi al Lui.

Tămâia este apoi stropită peste dar: „să adauge și tămâie” (Lev. 2:1). Astfel, darul din floarea făinii își răspândește aroma în jurul lui, stimulând simțurile la o bucurie plăcută. Și nu este oare Hristos tămâia bucuriei, în Cer și pe Pământ? Vrednicia prețioasă a lucrării Sale împodobește fiecare atribut al lui Dumnezeu. El îi aduce cinste fiecărei pretenții a Lui. Niciun suflet mântuit de Hristos nu poate să stea nemișcat în fericire, ci se simte îndemnat să adauge slavă Numelui lui Iehova, să aducă o strălucire mai mare cununii Lui și să împodobească dreptatea, îndurarea și credințioșia Lui cu raze tot mai pline de strălucire.

De asemenea, El este parfumul inimilor copiilor Lui. Spuneți voi, cei care Îl cunoașteți pe Hristos Isus: Nu este Numele Lui „ca o mireasmă vărsată”? Nu este El „bucetul tău de mir, mănunchiul tău de flori”? (cf. Cânt. 1:13-14). El șterge orice păcat. El alungă tot blestemul. El vindecă toate rănilile. El șterge toate lacrimile. El liniștește toate temerile conștiinței. El Îl arată pe Dumnezeu împăcat, Iadul izgonit și Raiul câștigat. În El, trecutul și-a pierdut groaza. În El, prezentul este turnul clar de veghere al nădejzii. În El, viitorul este o întindere de slavă. Poate exista o tămâie mai aducătoare de bucurie decât aceste adevăruri? Cititorul meu, prinde-L de mână și fii înprospătat în această grădină de bucurie dulce!

Nu se poate adăuga nici miere și nici drojdie: „niciunul dintre darurile pe care le veți aduce ca jertfă de mâncare înaintea Domnului, să nu fie făcut cu aluat; căci nu trebuie să ardeți nimic cu aluat sau cu miere, ca jertfă de mâncare mistuită de foc înaintea Domnului” (Lev. 2:11). Aluatul de acest fel se schimbă repede și pătează hrana. El pătrunde rapid. El afectează savoarea ei în orice parte. De aceea, drojdia este simbolul răului, întrucât păcatul, odată acceptat, aleargă sălbatic prin inimă. Alergarea lui spurcă. Atingerea lui lasă în urmă totul necurat.

Mierea este foarte plăcută gustului, dar oare este atât de nevinovată? Nu, căci în curând ea îi slujește masei de fermentație care aduce boala. Dulceața ei ispitește, dar aduce amărăciune. Iată un simbol al momelii atrăgătoare a păcatului. Ea atrage cu dulcегării. Ea pare să ne cheme la delicii. Ea promite un ospăț bogat. Dar, vai, sucul ei este amar. Drojdiile ei sunt ca viermele. Zâmbetele păcatului sfârșesc în durerile Iadului. Astfel de ingrediente nu pot pângări acest simbol. Când vrem să pictăm soarele, noi folosim cele mai strălucitoare vopseluri. Pentru a-L prezenta pe Hristos, trebuie să avem ilustrații curate și purificatoare.

Dar trebuie adăugată și sare: „Toate darurile tale de mâncare să le sărezi cu sare; să nu lași să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea, care este semnul legământului Dumnezeuului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare” (Lev. 2:13). Trăsăturile ei țin la distanță corupția și sfidează putrezirea. Lucrurile peste care ea este pusă rămân proaspete. La apropierea ei, timpul își picură mâna bogată. Iată-L și aici pe Domnul! Ființa și lucrarea Lui sunt strălucirea infinită a purității. El este mai presus de orice pată, înalt precum Cerul față de Pământ. El spală, și sfinții Lui sunt curățați. El suflă asupra lor, și corupția lor morală piere.

Dragul meu credincios, și tu ești chemat să fii sarea acestui Pământ murdar: „Voi sunteți sarea Pământului” (Matei 5:13). Când mergi în această lume, fă așa încât să mergi de mână cu tot ce este curat! Când buzele tale vorbesc, fie ca ele să răspândească cea mai curată sămânță! Fie ca toată viața ta să fie opusul petei păcatului! Fie ca multe erezii să moară atunci când te apropii de ele!

De asemenea, sarea ilustrează continuitatea harului. Tu, cel credincios, tu știi că Isus te iubește. Citești iubirea Lui pe crucea Sa. Tu vezi iubirea Lui în Cuvânt – acea oglindă a inimii Lui. Tu auzi despre dragostea Lui în chemarea făcută de Duhul Său. Este bine să știi și că această dragoste este veșnică, așa cum El este veșnic. Legământul sării precedă nașterea și va trăi dincolo de moartea timpului.

Darul din floarea făinii este, iată, ilustrat înaintea noastră în toată însemnătatea lui. Apoi ne este arătat clar cum este folosit. Cel ce aduce acest dar trebuie să „o ducă preoților, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinii, stropită cu untdelemn, împreună cu toată tămâia, și s-o ardă pe altar ca jertfă de aducere aminte. Acesta este un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului” (Lev. 2:2). O parte este aruncată peste altar. Focul o arde în flacăra lui aprinsă.

Ea devine astfel prada flăcărilor mistuitoare. Credința vede bine Evanghelia din acest act. Ea vede mânia căzând asupra Jertfei fără pată, a Mântuitorului uns. Făina care arde Îl ilustrează pe Isus în cuptorul durerii acute. Ce uimire - ce pace se naște în fața acestui peisaj uluitor!

Ce uimire! Iată dovada completă a ceea ce merită păcatul. El stârnește răzbunarea dreaptă a Dumnezeului nostru neprihănit. El este un răcnet ce se ridică împotriva cinstei Lui, a naturii Lui și a Numelui Lui. Da, el trebuie să fie întâmpinat cu chin. Un lanț strașnic unește păcatul de pedeapsa lui groaznică. Dacă ar scăpa nepe-depsit, măreția lui Dumnezeu ar fi dezonorată. Dumnezeul-Om din grădină și de pe cruce ne arată felul în care mânia lui Dumnezeu tratează acest vrăjmaș spurcat.

Ce pace! Isus este de acord să sufere totul. Fiecare potir este vărsat asupra Lui. Focul își găsește prada și se năpustește asupra ei. Tu, cel credincios, privește la darul din floarea făinii de pe altar, și orice temere să piară. Privește, și lasă ca pacea și liniștea să alunge orice anxietate. Mânia s-a sfârșit la Isus. Ea și-a luat totul de la El. Ea nu Îl lasă până nu plătește totul. Boldul ei moare acolo. Nicio pedeapsă nu mai rămâne de plătit. Dreptatea interzice aplicarea de două ori a pedepsei. Poți

privi liniștit asupra iazului de foc. Suferințele lui Hristos au stins flăcările lui îndreptate către tine. Ferice de tine, căci deși au fost multe, păcatele tale au murit. Ferice de tine, căci unde sunt durerile Iadului? Garantul tău le-a stins pe toate.

Darul din floarea făinii mai are o utilizare. „Ce va rămâne din darul acesta de mâncare, să fie al lui Aaron și al fiilor lui; acesta este un lucru preasfânt între jertfele de mâncare, mistuite de foc înaintea Domnului” (Lev. 2:3). Iată aici o altă imagine a lui Hristos. Ea demonstrează dragostea cea mai blândă, care îngrijește de nevoile aleșilor Lui. Adevărul Evangheliei este pâinea vieții pentru sufletele înfometate. Cei ce Îi slujesc lui Hristos se așază la o masă bogată. Un ospăț este pus spre hrana și bucuria copiilor Lui. Hristos Se dă pe Sine – rodul cel mai bogat al Cerului – ca hrană sănătoasă. El este Pâinea vieții. Trupul Lui este cu adevărat o hrană și sângele Lui este cu adevărat o băutură. Duhul cheamă mereu oamenii la casa acestui ospăț: „Mâncați, prieteni”... „Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase” (Cânt. 5:1; Isaia 55:2). Credința aude, grăbește să intre la ospăț, se hrănește și crește, apoi se hrănește iar și iar, căpătând puteri noi pentru orice lucrare.

Bieții oameni din lume se luptă pentru niște coji uscate. Ei mănâncă, se agită, se zbat și pier. În pregătirea darului din floarea făinii se vorbește despre circumstanțe exterioare variate. Se folosesc diverse unelte, după starea fiecăruia. Bogatul trebuie să folosească ce are mai bun. Săracul trebuie să aducă darul din smerenia inimii lui, dar amândoi trebuie să aducă acest dar: „Dacă vei aduce ca jertfă de mâncare un dar din ceea ce se coace în cuptor, să aduci niște turte nedospite, făcute din floare de făină, frământate cu untdelemn, și niște plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn. Dacă darul tău, adus ca jertfă de mâncare, va fi o turtă coaptă în tigaie, să fie făcută din floarea făinii, nedospită și frământată cu untdelemn... Dacă darul tău adus ca jertfă de mâncare va fi o turtă coaptă pe grătar, să fie făcută din floarea făinii, frământată cu untdelemn” (Lev. 2:4-5, 7).

Hristos este singura pledoarie ce poate fi făcută la poarta Cerului. Avuțiile celui bogat nu o pot deschide. Lipsurile săracului nu au un glas care să o poată mișca. Deschide-ți urechile și ascultă acest lucru, tu, care ești bogat! Averile pământești nu înseamnă nimic înaintea Cerului și nimic nu îți poate cumpăra iertarea. Dar Hristos îmbogățește în prezent și pe veci. Comoara Lui este câștigul care înnobilează, bucuria nesfârșită, cu-

nuna vieții și un tron de slavă. Adu acest Dar din floarea făinii, și vei fi bogat cu adevărat.

Tu, cel sărac, apropie-te! Ești îndemnat să vii, căci ești primit cu brațele deschise. Mâinile tale trudite pot să atingă Crucea. Coliba ta smerită poate să Îl primească pe Domnul domnilor. Fără El, sărăcia este cu adevărat grea. Dar El te poate face împărat și preot pentru Dumnezeu. La dreapta Lui, munca este ușoară. În brațele Lui, odihna este dulce. În dragostea Lui, viața conține puține momente de întristare. În credința Lui, moartea zâmbește suav. Adu acest Dar din floarea făinii, și nu vei mai fi sărac.

Duhul lui Dumnezeu, marele Învățător al Bisericii, fie binecuvântările ale Tale, pentru că ni-L descoperi astfel pe Hristos!

3

JERTFA DE PACE

„Când cineva Îi va aduce Domnului un dar ca jertfă de mulțumire [pace, lit. KJV): Dacă îl va aduce din cireadă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, s-o aducă fără cusur, înaintea Domnului” (Lev. 3:1).

„Pace pe Pământ!” (Luca 2:14). Așa anunță buzele îngerilor nașterea Mântuitorului. „Pace pe Pământ!” Ea vine, trăiește și crește odată cu Hristos. „Pace pe Pământ!” Așa este mlădița măslinului, pe care o flutură aceste scurte rânduri. „Pace pe Pământ!” Duh măreț, plantează acest fericit locuitor în inima fiecărui cititor! Dumnezeu face orice efort pentru a-i aduce pe bieții păcătoși în ogrorul Lui împăciuitor. Înaintea creației lumii, sfaturile veșnice au plănuit calea păcii. Când a început vrăjmășia, harul s-a grăbit să o descopere. Un râu de profeții a propovăduit vestea, val după val. Aici avem o rânduială care o ilustrează grafic. Un model dezvăluie elementele componente și felul în care planul

împăcării este pus în aplicare.

Există vreun suflet nerăbdător care suspină după pacea cu Dumnezeu? Ce să facă? Dumnezeu netezește calea. Glasul Lui afirmă: să fie adusă acum jertfa ce ispășește păcatul! Pacea căutată pe această cale va fi obținută cu certitudine.

Observați această jertfă. Poate fi de parte bărbătească sau femeiască. Poate fi luată dintr-o cireadă mai mare ori dintre oi sau capre (Lev. 3:1, 6, 12). Aceasta este o permisiune neobișnuită. Prințul și țăranul își pot obține de îndată mijloacele ispășirii, de pe pășunile cele mai bogate sau de pe buza golașă a muntelui. Actul este deopotrivă plin de har și deosebit. Unde este omul care vrea să aibă pace cu Dumnezeu? Nimic nu îl poate împiedica. Nu este necesară nicio căutare în depărtări. Jertfa rânduită este în preajma lui. Sufletul poate să-L găsească pe Hristos în orice clipă. Mâna Îl poate prinde oricând. El este cel mai apropiat obiect de casa bogatului, și stă la poartă, lângă fiecare Lazăr. El este omniprezent și oricând dornic să ajute. Niciun păcătos nu trebuie să zacă în starea sa ticăloasă, pentru că jertfa de împăcare nu este departe de el. Iată-Mă, primește-Mă – este strigătul Evangheliei.

Dar există un test care trebuie satisfăcut indiferent

din ce turmă venea animalul de jertfă, fie de parte bărbătească sau de parte femeiască. El trebuie să fie fără cusur, fără pată. Un model fără cusur vorbește despre Domnul fără cusur. El este esența purității infinite. El a fost făcut trup fără pata corupției morale. Umblarea Lui pe Pământ a fost la fel de sfântă pe cât este scaunul Lui de domnie în Ceruri. Dar dacă o singură așchie L-ar fi pătat, zâmbetul lui Dumnezeu față de El s-ar fi transformat în încruntare. Astfel, L-ar fi costat totul ca să capete favoarea Domnului pentru Sine. Totuși, mâinile Lui sunt fără păcat; de aceea, ele pot lua păcatele noastre. El nu trebuie să plătească nimic pentru Sine, astfel că poate obține pacea pentru noi.

Acestea sunt semnele distinctive ale jertfei de mulțumire [lit. pace]. Mai apoi, Dumnezeu îi spune celui care aduce jertfa să „pună mâna pe capul dobitocului” (Levitic 3:2). Acest act denotă transferul întregii vinovății. Cel împovărat își aruncă astfel toată povara. Umerii ușurați primesc odihna.

Acesta este cel mai fericit exercițiu al credinței. Ea știe că Hristos este chemat, vine și moare pentru a lua asupra Lui vinovăția poporului Său. Ea Îl vede mereu gata să primească povara. Cu pași iuți, ea se apropie. Cu o mână dornică, ea azvârle ticăloșia. Conștiința despovărată îmbrățișează eliberarea.

Dragă credincios, de ce să zaci în țărână, apăsător și zdrobit de frici? De ce îți sunt ochii atât de încețoșați încât să nu vezi eliberarea inimii tale? Iată, Pacea noastră Se înfățișează. Hristos te cheamă: „Dă-Mi toate păcatele tale! Transferă toată greutatea lor asupra Mea! Eu o voi îndepărta, astfel că Dumnezeu nu o va mai găsi”. Nu-ți face rău sufletului; ascultă. Nu există pace acolo unde tulburarea păcatului apasă. Când munții uriași de păcat se prăbușesc, pacea va domni peste tot. Odată extrasă, așchia usturătoare nu mai provoacă nicio durere.

Animalul este junghiat: „să-l junghie la ușa cortului întâlnirii” (Levitic 3:2). Iată lucrul uimitor, care este lumina simbolurilor, ritualurilor, profețiilor și pasajelor biblice. Aici se găsește strălucirea paginilor Bibliei. Moartea este denunțată ca pustia păcatului. Dar, prin harul măreț, ea cade asupra lui Hristos! El primește locul morții. El Își dă viața ca să fie lovit de nuiua răzbunării. Fiecare altar stropit de sânge a propovăduit o pace obținută astfel. El vorbește despre agonia care ispășește păcatul, despre sângele împăciuitoare și despre un Garant acceptat. El arată tot prețul plătit, mânia îndepărtată, blestemul îndurat și turma eliberată complet.

Cititorul meu, adesea auzi vorbindu-se și citești despre acest adevăr binecuvântat. Este această lucrare împăciuitoare odihna desăvârșită a sufletului tău ostentat? Poți sta așezat la piciorul crucii și să cânti: „Vrăjmășia a murit aici”?

Animalul înjunghiat este apoi despicat. Cele mai bune mădulare sunt așezate pe altarul aprins. Flăcările mistuitoare se aruncă asupra lor: „Din această jertfă de mulțumire, să aducă drept jertfă mistuită de foc înaintea Domnului: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care ține de măruntaie; cei doi rărunchi și grăsimea de pe ei și de pe coapse, și prapurul de pe ficat, pe care-l va dezlipi de lângă rărunchi. Fiii lui Aaron să le ardă pe altar, deasupra arderii de tot care va fi pe lemnele de pe foc. Aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului” (Levitic 3:3-5). O altă parte îi este dată preotului, ca plată: „Preotul să ardă grăsimea pe altar, iar pieptul să fie al lui Aaron și al fiilor lui. Din jertfele voastre de mulțumire, să îi dați preotului și spata dreaptă, aducând-o ca dar luat prin ridicare” (Levitic 7:31-32). Restul se întoarce ca hrană pentru cel ce a adus jertfa.

Iată ce ospăț minunat! Trei persoane vin la el. O, suflete, și tu ești chemat. Ospățul Evangheliei este o ușă

deschisă. Fiecare suflet înfometat poate găsi aici un scaun binevenit.

1. Dumnezeu Își pretinde partea. Mai întâi de toate, tot ceea ce pare bogat și prețios Îi este dat Lui. Focul sfânt transformă aceste lucruri în cenușă. Ele sunt combustibilul flăcărilor fierbinți. Astfel, Isus este confruntat cu ferocitatea mâniei lui Iehova. Fiecare atribut este umplut ca un pahar care dă peste el. Dreptatea își satisface cererile. Mânia, răzbunarea dreaptă și adevărul sunt toate împlinite. Dar nu sunt mulțumite, după ce s-au ospătat toate la această masă costisitoare? Numele lui Dumnezeu este onorat în junghierea unui Dumnezeu-Om! Astfel, Cerul cântă un imn de pace. Cititorul meu, pune-L cu credință pe Hristos între Dumnezeu și păcatele tale, apoi trăiește, bucură-te, lucrează și mori în această cunoștință dulce că talerele cântarului lui Dumnezeu sunt pline.

2. Sunt acoperite apoi nevoile celor care au slujit. Slujitorul de la altar nu duce niciodată lipsă. Cei care abandonează totul pentru Dumnezeu, au totul în Dumnezeu. Zelul în cauza Lui este cel mai bogat câștig. Domnul nu rămâne niciodată dator față de om. Puterea cheltuită pentru El este însoțită de cele mai bune provizii. Truda în via Lui este bogăția bogățiilor. Slujirea Lui este o mină

de aur. Ea este un câmp unde lanurile se clatină mereu de greutatea roadelor. Fiecare lucrător fericit își primește plata pentru lucrarea lui.

Dar observă din ce este formată hrana preoților. Ea este parte din aceeași jertfă în care Dumnezeu Și-a găsit plăcerea. Isus, Cel ce moare, aduce cu El bogăția Cerului. El vine pe Pământ. Dar prospețimea hranei îi aduce bucurie inimii păstorului.

De aceea, de aici învățăm clar că lucrătorii Evangheliei își trag sănătatea, puterea și succesul din adevărul grandios al păcii obținute prin Hristos. Cei care nu au gustat din acest ospăț bogat nu pot lucra cu zel, cu ungere și cu dragoste fierbinte. Cunoașterea harului împăciuitoare este puterea grandioasă a amvonului. Ea avertizează inima. Ea încinge mijlocul. Ea înarmează cu o îndrăzneală pe care nimic nu o împiedică. Ea aduce o putere care nu poate fi stăvilită.

Voi, cei ce sunteți predicatori, trăiți la această masă! Bucurați-vă de această jertfă, care ucide mânia și deschide larg porțile păcii. Apoi, tari în Domnul și liniștiți în dragostea Lui, mergeți înainte trudind, străduindu-vă, rugându-vă și acționând până ce numeroase oștiri de oameni se vor înghesui în casa ospățului, unde Hristos este totul.

3. *Cel ce aduce jertfa își primește partea și mănâncă.* Iată aici un lucru interesant. Vedem aici esența credinței adevărate. Ea găsește hrana sufletului în lucrarea lui Isus. Lumina din minte nu îi va da pacea. Buzele pot fi fluente ca să Îi aducă laude lui Hristos, în timp ce totul să fie mort.

Mânuirea exterioară a adevărului nu alungă fricile conștiinței. Este nevoie de mai mult. Pentru ca Hristos să fie pacea, El trebuie primit în inimă. Sufletul flămând trebuie să extragă suc dulc din Mielul muribund! Când proviziile sunt la îndemână, cei care plâng, se vaită și flămânez sunt într-o stare cu adevărat ticăloasă!

Vine apoi un avertisment serios. Cel necurat după Lege nu poate să mănânce: „acela care, găsindu-se în stare de necurățenie, va mânca din carnea jertfei de mulțumire, care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său” (Lev. 7:20). Necurăția este exclusă de la masa păcii. Sunt oferite mijloacele potrivite pentru curățarea petelor, dar când ele sunt ignorate, se ridică bariera excluderii. Cei care caută să intre în oadaia nunții fără haine potrivite sunt aruncați afară: „Atunci împăratul le-a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo vor fi

plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 22:13).

Cititorul meu, această învățătură arată clar că nimeni nu poate gusta pacea dacă rămâne în păcat. Păcatul conduce întotdeauna omul pe mări agitate. Poate prospera Israelul în timp ce ascunde zeii blestemați? Poate el să fie sănătos, dacă respiră un aer contaminat? Oare cel care seamănă vânt, poate secera calm? Calea răului te îndepărtează de pace. Iubirea răului ascunde zâmbetul lui Dumnezeu. Dar credinciosul deplânge ceas de ceas acea corupție tristă care îl urmărește ca o umbră. El este dezgustat de nelegiuirea lui, căci ea are încă rădăcini adânci și o vede răbufnind constant pentru a dovedi că încă trăiește. Gândurile firii pământești, cuvintele și faptele ei zboară ca niște pui de vipere dintr-un cuib infect. Oare să îndrăznească cineva să vină la ospățul Păcii dacă tolerează acest rău interior? Rânduiala aceasta prevede o astfel de situație și oferă soluția salvatoare. Turtele nedospite trebuie să umple mâinile celui care aduce jertfa: „Dacă cineva o aduce ca jertfă de laudă, să aducă, împreună cu jertfa de mulțumire, niște turte nedospite, frământate cu untdelemn, niște plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn, și niște turte din floarea de făină, prăjite și frământate cu untdelemn” (Lev. 7:12). Prezența lor ne învață că păcătoșii se pot apropia, chiar dacă necazul disprețuit nu este

încă mort. Cititorul meu, dacă ai parte de câtuși de puțină lumină cerească, poți vedea înclinația bieteii tale naturi către nelegiuire. Câtă vreme firea pământească rămâne fire pământească, tendințele ei sunt ticăloase. Această maladie nu trebuie să împiedice accesul nostru la pace. Nu, ci ea ne îndeamnă la un efort mai hotărât. Când lupul pândește, mieii nu trebuie să părăsească turma. Dușmanul tău neobosit ar trebui să te determine să te adăpostești în fortăreața păcii.

Ulterior ni se spune care sunt motivele speciale care au condus la jertfa de împăcare: un simțământ al recunoștinței pentru îndurările din trecut, și o dorință de a ne lega inima prin jurământ: „Dacă cineva o aduce ca jertfă de laudă, să aducă, împreună cu jertfa de mulțumire, niște turte nedospite, frământate cu untdelemn, niște plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn, și niște turte din floarea de făină, prăjite și frământate cu untdelemn... Dacă aduce cineva o jertfă pentru împlinirea unei juruințe, sau ca dar de bună voie, jertfa să fie mâncată chiar în ziua când o va aduce; iar ce va rămâne din ea, să se mănânce a doua zi” (Lev. 7:12, 16). Cel ce vrea să aducă laude și cel care vrea să facă un jurământ trebuie să caute altarul. Aici se încheie lucrurile spirituale, care nu pot fi împlinite decât după ce sufletul cunoaște pacea cu Dumnezeu. Acestea sunt plantele care

înfloresc numai în strălucirea aducătoare de pace a soarelui. Ele sunt corăbiile care navighează numai pe apele liniștite. Dragul meu credincios, nu lăsa ca această învățătură să treacă pe lângă tine. Nu există niciun moment când omul lăuntric să nu izbucnească în râuri nelimitate de laudă. Socotește, dacă poți, socotește îndurările care umplu paharul tău, căci numărul nu poate fi cunoscut. Fiecare îndurare ar trebui să trezească în tine cântece de dragoste.

Apoi cântărește-ți datoriile mari față de Dumnezeu. El trăiește în veac turnând pe capul tău binecuvântările Lui. Fiecare dintre ele te îndeamnă să dedici tot ce ești și tot ce ai în slujirea Lui. Tronul Lui ar trebui să audă constant jurămintele tale de supunere voluntară.

Dar observă că nu poți lauda și nu poți să îți iei vreun angajament fără a avea pacea în Hristos. Acestea sunt acțiunile unui copil primit de El. Aceasta este părțasia liberă a unui Tată împăcat. Lauda nu poate trăi decât în ogorul bogat al păcii. Doar acela care nu se teme de mânia lui Dumnezeu poate să I se dedice. Trebuie să te apropii în Hristos, altfel nu-L vei putea sluji niciodată.

Când a venit jertfa de mulțumire [pace], ca model de recunoștință, ea trebuia mâncată înainte de răsăritul

soarelui. Când a mărturisit despre un angajament voluntar, regula a fost aceeași. Hrana trebuia mâncată fără amânare. Nimeni nu se mai putea atinge de ceea ce rămânea a treia zi: „Carnea jertfei de laudă și de mulțumire să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineața. Dacă aduce cineva o jertfă pentru împlinirea unei juruințe, sau ca dar de bună voie, jertfa să fie mâncată chiar în ziua când o va aduce; iar ce va rămâne din ea, să se mănânce a doua zi” (Lev. 7:15-16). Cine poate auzi aceste lucruri, și să nu deosebească în ele blândețea harului? Dumnezeu nu va lăsa un singur moment nefolosit între cruce și har. Strigătul Evangheliei este acesta: Bucură-te! Bucură-te! De ce să întârzi? De ce să amâni? De ce să eziți? Ce este cu acele îndoieli mizerabile? De unde acei pași ezitanți și plini de tremur? Dumnezeu așterne un ospăț al păcii și îi îndeamnă pe oaspeții Lui să se așeze și să primească de îndată bucuria Lui!

Dragul meu credincios, grăbește-te de ascultă! Primește bucuria binecuvântării oferite – azi, în ceasul acesta. Există o mândrie care pândește după colț – unele semințe de necredință care nu acceptă această bucurie plină de har.

Cititorul meu, această jertfă a fost rânduită „să ne

îndrepte picioarele pe calea păcii!” (Luca 1:79). Vino, deci, sub steagul Prințului Păcii. Nu este oare Împărăția Lui pacea de sus, pacea din interior, pacea din exterior, pacea veșnică? Duhul spune: „El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor” (Isaia 9:7). Ascultă-L, și Domnul păcii îți va da pacea constantă, prin toate mijloacele: „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel” (2 Tes. 3:16).

4

JERTFA PENTRU PĂCAT

„Să Îi aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă de ispășire pentru păcatul pe care l-a făcut” (Lev. 4:3).

Păcat! Un cuvânt scurt, dar care ilustrează o prăpastie întunecată de gânduri. Nicio minte nu poate să călătorească până la izvorul lui. Niciun ochi nu îi poate vedea momentul morții. Înainte ca lumea să existe, el a pătat Cerurile și i-a atras pe îngeri în jos. La primul răsărit al vieții, el a pătruns în Grădina Eden și i-a distrus inocența. El nu se sfârșește odată cu sfârșitul timpului. El se va rostogoli în veci din ce în ce mai adânc. Cititorul meu, gândește-te mult la păcat. El este lovitura de moarte dată Pământului. El a pătat frumusețea acestei lumi. El a dezbrăcat-o de hainele ei plăcute. El a făcut ca solul să se împietrească și ca frunzele să se ofilească și să cadă. El a schimbat fertilitatea în buruieni și a înarmat măcăcinii cu spini străpungători. El a făcut ca norii

să se întunece și ca furtuna să răcnească. El a înălțat vuetul vântului și a aruncat fulgerul asupra Pământului, cu aripile lui ca o furcă. El și-a pus piciorul asupra lucrării desăvârșite a creației și i-a distrus armonia.

Cititorul meu, gândește-te mult la păcat. El este pierzarea omului. Lovitura lui uriașă a ucis viața noastră interioară. El a despărțit sufletul de părtășia lui liniștită cu Dumnezeu. El l-a schimbat pe copilul plăcut într-un răzvrătit împietrit. El i-a furat minții lumina. El a făcut ca rațiunea să se prăbușească în confuzie. El a transformat inima într-un cuib al păsărilor necurate, un izvor de ape spurcate, un torent de patimi tumultoase, un pat fierbinte al poftelor păcătoase, o vizuină a planurilor care Îl sfidează pe Dumnezeu.

Păcatul este maladia, ticăloșia și rușinea rasei noastre. El este izvorul oricărei lacrimi. Fiecare suspin care iese din pieptul omului, fiecare încruntare care îi brăzdează fruntea, fiecare durere care atacă trupul este rezultatul brațelor lui. El este mama aceluia monstru puternic – moartea. El sapă fiecare mormânt din fiecare cimitir. Orice văduvă și orice orfan gustă din amărăciunea lui. El umple toate spitalele cu bolnavi. El umple câmpul de bătălie cu sânge. El este miezul oricărei dureri. El este viermele care mănâncă rădăcina păcii.

Cititorul meu, gândește-te mult la păcat. Distrugerile lui teribile nu mor odată cu mormântul. Există un tărâm în care domnesc chinurile lui desăvârșite. El a construit temnița Iadului. El a aprins și întreține flăcările care nu se sting. El a forjat lanțurile care îi leagă pe păcătoșii pierduți de focul lor veșnic. El a ascuțit ghimpele nemuritor al conștiinței neliniștite. El îl înarmează pe temnicer, Satana, cu biciul lui. El îi încuie pe cei lipsiți de nădejde în acel întuneric de afară, unde plânsul plânge pentru totdeauna, unde vaietele se aud în veci, unde dinții scrâșnesc neîncetat și unde chinurile nu cunosc odihnă și nici sfârșit.

Gândește-te mult la păcat. El lucrează această tragedie amară și veșnică, pentru că blestemul lui Dumnezeu îl însoțește. El și-a ridicat mâna răzvrătirii împotriva voii Lui. El a îndrăznit să încalce Legea Lui sfântă. El S-a străduit să arunce cinstea Lui în țărână. El a călcat în picioare cartea Cerului. De aceea, mânia înfocată a lui Dumnezeu arde împotriva lui. În felul acesta, fiecare ticăloșie îl urmează. Ticălos trebuie să fie acela care Îl are pe Dumnezeu împotriva lui.

Aici este o imagine în care se întâlnesc toate ororile. Privește-o cu ochiul atent. Ea nu este colorată de lucruri fictive. Nicio putere nu poate să deseneze nimic

peste realitatea îngrozitoare. Îndemânarea artistului nu poate ilustra o flacără. Adevărul înfricoșător îi depășește abilitatea de a-l descrie. Cei pierduți învață pe veci care este plata păcatului. Aceste chinuri sunt cel mai bun preludiu pentru vestea jertfei pentru păcat. Lacrimile servesc ca o lupă care mărește Crucea. Inima plină de cutremur este cel mai bun sol pentru semințele păcii. Atunci când vezi Iadul înaintea ta, acela este momentul cel mai bun pentru a scăpa de el. Atunci când Satana este scos la lumină, acela este momentul când poți rupe lanțurile lui.

La fel cum este soarele strălucitor înapoia norului amenințător, jertfa pentru păcat așteaptă să schimbe aspectul înfricoșător al acestuia. La baza Muntelui Sinai, acest ritual face pasul înainte pentru a demonstra lucrarea împăciuitoare a harului. Primește glasul care înviază sufletul: chiar dacă păcatul înseamnă moarte, păcătosul nu trebuie neapărat să moară. Există o cetate de scăpare. Există un remediu care vindecă aceste răni. Ce dacă păcatele tale sunt ca nisipul mării? Toate pot să dispară. Ce dacă toate acestea sunt roșii ca purpura? Toate pot fi spălate. Murdăria poate fi curățată. Datoria poate fi ștearsă. Sufletul poate să se întâlnească cu ochiul lui Iehova fără să aibă o singură pată asupra lui. Există o cale prin care cel mai mare ticălos al lumii

poate să stea în picioare, curățat de murdăria lui. Acesta este adevărul binecuvântat și minunat pe care jertfa pentru păcat o propovăduiește: dragostea lui Dumnezeu a hotărât un plan. El a rânduit o răscumpărare, iar Fiul Său a împlinit-o. Haideți să ne apropiem de această priveliște uimitoare.

Când Dumnezeu vrea să mântuiască, dreptatea, adevărul și sfințenia își aduc termenii înfricoșători. Fiecare păcat trebuie să își suporte povara meritată de chin. Fiecare blestem trebuie îndurat. Fiecare încălcare a Legii sfinte trebuie să își bea drojdiile condamnării. Isus face pasul înainte ca să ne ajute. Cel nevinovat ia locul celui vinovat. Dumnezeul-Om Își reprezintă turma. El stă în locul lor, jertfa completă pentru păcat. El le plătește cu durere și sânge fiecare datorie. Mânia este îndurată. Pedepsele sunt plătite. Suferințele sunt purtate. Agoniile sunt îndurate. Lucrarea cere o infinitate de chin. Infinitatea chinului este purtată de El. Dumnezeirea Lui Îl face în stare. Umanitatea Lui Îl califică. Astfel, păcatul este pedepsit complet și cei răscumparați sunt mântuiți pe deplin.

Acestea sunt îndemnurile bune ale jertfei pentru păcat. Oare nu este acesta adevărul adevărilor? Toate mințile ar trebui să îl cântărească. Toate inimile ar trebui

să îl îmbrățișeze. Toți ochii ar trebui să fie ațintiți asupra lui. Toate mâinile ar trebui să se întindă să îl cuprindă. Toate buzele ar trebui să îl laude. Părinții ar trebui să îl transmită copiilor lor, iar copiii să îl învețe. Amvoanele ar trebui să fie un ecou permanent al lui. Coliba, camera suferinței, patul morții – toate ar trebui să strălucească de această lumină. El ar trebui să fie centrul stabil al sufletului, bucuria relațiilor dintre oameni și legătura părtășiei creștine. Oamenii ar trebui să meargă încoaace și încolo în libertate completă pe câmpiile răscumpărării. Până ce vine ajutorul Duhului, ochiul credinței nu poate să Îl vadă pe Robul ce suferă ca Substitut, iar conștiința nu poate avea pace. Până în această clipă, Biblia este pentru om o carte închisă, viața nu are nicio traiectorie statornică, iar moartea nu are nicio pernă pe care el să se așeze în pace. Cititorul meu, este oare acest adevăr lumina, ospățul, bucuria, puterea și pasiunea sufletului tău? Te trezește el dimineața îndemnându-te să aduci această jertfă înaintea scaunului îndurării? Mergi în viața ta cu mâinile așezate pe capul ei? Te așezi cu sângele stropit peste greșelile zilei? Așa ar trebui să fii. Dumnezeu pune această jertfă înaintea ta în orice fel posibil. Hristos este gata să intre în inima păcătosului. Duhul Sfânt se bucură să îți arate jertfa rânduită de Dumnezeu.

Aceste rânduri doresc să îți atragă atenția către un alt mesaj. De aceea, observă felul în care jertfa pentru păcat dovedește în orice parte a ei că păcatul este un vrăjmaș învins. Da, pot exista anumite grade sau diferențe în ce privește rangul sau păcatul săvârșit de oameni. Primul exemplu le va ilustra pe toate. Cel ce a păcătuit este chiar preotul uns: „Dacă a păcătuit preotul care a primit ungerea, și prin aceasta a adus vina asupra poporului, să aducă Domnului un vițel fără cusur, ca jertfă de ispășire pentru păcatul pe care l-a făcut” (Levitic 4:3). Păcatul l-a atras, l-a prins în capcană și l-a pângărit. Dar acum el își vede vinovăția. El nu poate sta liniștit decât atunci când obține iertarea. Glasul lui Dumnezeu îi călăuzește pașii. El trebuie să aducă un vițel tânăr, fără cusur, la ușa cortului întâlnirii. Iată dovida că Dumnezeu a găsit un preț de răscumpărare. Acesta ar fi un ritual gol și fără sens dacă nu ar vorbi despre jertfa aleasă de Dumnezeu. Aceasta nu ar fi decât o batjocură, dacă nu ar mărturisi că ajutorul este dependent de Isus, Cel care răscumpără. Simbolul este clar. El este prezentat după antetipul Evangheliei. Ispășirea ne este cu adevărat oferită. Noi nu mai suntem abandonați deznădejdiei sau schemelor omenești. Păcatele sunt ale noastre, dar remediul este al Lui.

Un act solemn însoțește ceremonia. Măinile celui

ce a păcătuit trebuie să fie puse asupra capului animalului. Nici acest semn nu ar avea vreun sens dacă nu l-ar îndemna pe cel pierdut în păcat să își transfere vinovăția. Fără un astfel de sens, acest gest ar fi o umbră înșelătoare. Dar Dumnezeu nu lasă nicio rânduială în zadar. Astfel, El consimte că păcatul va trece la jertfa pentru păcat. El îi învață pe cei împovărați să arunce toate poverile asupra lui Hristos. Cititorul meu, dacă găsești păcatele alipite de tine, dacă ele te împovărează și te atrag către Iad, acest lucru nu se datorează faptului că lanțul nu poate fi frânt, nici că Hristos ar refuza să te primească, și nici că n-ai fi auzit niciodată vorbindu-se despre acest transfer de vinovăție. Cauza este că nu-ți pasă de eliberarea oferită. Motivul este că încăpățănarea rămâne alipită de povara păcatului tău.

Substitutul este apoi înjunghiat: „Să aducă vițelul la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, să-și pună mâna pe capul vițelului, și să-l junghie înaintea Domnului” (Levitic 4:4). Păcatul trebuie să primească moartea ca răsplată. Blestemul trebuie să cadă. Dumnezeu nu iartă prin a îndemna mânia să se înfrâneze. Mânia Lui trebuie să se manifeste, marea Lui trebuie apărută, iar adevărul Lui trebuie ocrotit. Și totuși, iertarea abundă. Ea zboară liber și bucuros. Totuși, totul izvorăște de-a

lungul acestei căi însângerate. Tu, cel credincios, păcatele tale L-au junghiat pe Hristos. De aceea, ele nu te mai pot junghia pe tine. Moartea Lui este a ta. De aceea, poți trăi. Zâmbetul lui Dumnezeu este îndreptat asupra ta, nu pentru că nu ai avea păcate, ci deoarece fiecare păcat a murit în Hristos. Ritualul acesta prețios continuă vorbind despre vrednicia Mântuitorului. El ne arată trei modalități de utilizare a sângelui vărsat.

1. Perdeaua este stropită de șapte ori: „să-și moaie degetul în sânge, și să stropască de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei dinlăuntru a sfântului locaș” (Levitic 4:6). Perdeaua este agățată înaintea capucului îndurării. Ea forma intrarea în locul preasfânt. Adevărul este revelat. Cei care vor să intre în Cer trebuie să o facă pe baza sângelui vărsat.

Cititorul meu, sângele care a curs la Calvar curge și acum în apropierea ta. Ia-l prin credință și urcă înălțimile sfinte. Poți avea Cerul drept casa ta veșnică. Păcatele tale nu te mai pot împiedica. Vino cu acest preț în mâinile tale și fără îndoieli. Porțile își vor ridica toate capetele. Porțile veșnice se vor deschide de îndată.

2. O parte a sângelui este stropit peste coarnele altarului de aur: „Apoi preotul să unșă cu sânge coarnele altarului pentru tămâia mirositoare, care este înaintea

Domnului în cortul întâlnirii; iar tot celălalt sânge al vițelului să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot, care este la ușa cortului întâlnirii” (Levitic 4:7). Acesta era locul unde se ridica fumul de tămâie, ca o emblemă a rugăciunii care se înalță către Ceruri. Mijlocirea lui Hristos este cununa mântuirii. Ea este o rugăciune ce capătă răspuns, pentru că poartă în mâinile ei sângele ispășitor. Mâinile străpunse nu se pot întinde în zadar. Cine sunt cei care cresc cel mai mult în har și care lucrează cel mai îndrăzneț în cauza Mântuitorului? Cei ale căror rugăciuni neîncetate au cel mai mult din savoarea dulce a tămâii Mielului ucis. Crucea în-sângerată este puterea rugăciunii.

3. Altarul de aramă consumă restul sângelui (v. 7). În felul acesta, tot sângele este folosit pentru a-i aduce siguranță inimii tulburate. Fiecare picătură își atinge scopul. Ispășirea are nevoie de tot sângele. De aceea, tot sângele este cheltuit în felul acesta. Cititorul meu, privește la fiecare piesă a altarului îmbibată în acest râu de sânge și nu te mai îndoi de faptul că dreptatea lui Dumnezeu este împlinită.

Dar asta nu este totul. Niciun efort nu este lăsat deoparte atunci când este nevoie ca pacea să se adâncească. De aceea, prin moartea jertfei pentru păcat vedem mai

mult decât o simplă junghiere. Vin și alte ritualuri după ea. Trebuie să le observăm. Cele mai de preț părți sunt puse pe altarul arderii de tot: „cum se iau de la vițelul adus ca jertfă de mulțumire, și să le ardă pe altarul pentru arderile de tot” (Lev. 4:10). Focul mânios le primește și să năpustește asupra lor. El arde până ce totul dispare. Astfel, furia mânioasă se năpustește asupra sufletului lui Isus. Toate chinurile s-au îndreptat cu toată flacăra lor asupra Lui. El a suferit până ce răzbunarea veșnică n-a mai cerut nimic. Cititorul meu, dacă ești una cu Hristos, chinurile Iadului sunt înapoia ta. Ele sunt parte din trecut. Dacă nu, ele încă rămân pe calea ta. Vai, cum le vei putea suporta?

Și iarăși, aceasta nu este totul. Blestemul este legat de păcat. O jertfă perfectă pentru păcat trebuie să fie socotită ca un lucru blestemat. Spurcăciunea trebuie să lovească în ea. Îndreaptă-te acum către elementul simbolic. Rămășița jertfei, condamnată și ticăloasă, este arsă în afara taberei: „tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat, unde se aruncă cenușa, și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă” (Lev. 4:12). Victima este lepădată ca un lucru dezgustător la vedere și atingere. O grămadă de lemne se ridică și este adus foc, foc arzător,

care își face partea. Aici vedem simbolul clar al lui Hristos care a fost făcut blestem pentru noi. Chinul grădinii și-a dovedit mânia luptându-se cu sufletul Lui. Dar un chin și mai mare apasă pe dinapoi. El este dus dincolo de poartă. Cetatea este dezgustată de El, socotindu-L spurcăciunea Pământului. El este ținut pe cruce ca un blestem pentru păcat. Aici cade ultima lovitură a răzbunării. Bindecuvântați sunt cei al căror blestem este consumat pe crucea Mântuitorului.

Cititorul meu, fie-ți milă de sufletul tău și aleargă la jertfa pentru păcat! Prin credință, Hristos poate fi al tău. Când temerile te înconjoară, când Satana pretinde că ești al lui, când moartea se apropie și când tronul mării judecății este ridicat, pune-L pe Hristos ca scut al tău în fața mâniei lui Dumnezeu. Cei care fac din Isus totul în tot pentru ei nu pot să rateze Cerul.

5

JERTFA PENTRU VINĂ

„Când cineva va face o nelegiuire și va păcătuși fără voie față de lucrurile închinatè Domnului, să Îi aducă Domnului ca jertfă de vină pentru păcatul lui un berbec fără cusur din turmă, după prețuirea ta, în sicli de argint, după siclul sfântului locaș. Să mai adauge a cincea parte la prețul lucrului, cu care a înșelat sfântul locaș, și să-l încredințeze preotului. Și preotul să facă ispășire pentru el cu berbecul adus ca jertfă pentru vină, și i se va ierta” (Lev. 5:15-16).

Păcatul este un monstru care se arată în multe forme! Fiecare formă are multe mâini. Fiecare mână lovește și face răni. Fiecare rană este mortală. El atinge ca să distrugă. Dar pentru fiecare rană este pregătit ajutorul. Isus este atotputernic și poate vindeca.

Acesta este adevărul pe care Edenul l-a auzit, pe care jertfele îl ilustrează, pe care profeții l-au cântat,

care i-a înveselit pe sfinții din vechime, pe care martirii l-au pecetluit cu sânge și pe care predicatorii credincioși încă îl propovăduiesc. Acesta este adevărul pe care Satana îl urăște, pe care necredința îl batjocorește și pe care cei lumești îl calcă în picioare cu dispreț. Dar el trăiește pe paginile Bibliei și va trăi în veci, fiind bucuria Cerului și mânia Iadului. Aceasta este nădejdea la care jertfa pentru vină îi cheamă pe oameni. Ea ilustrează un stâlp cu două brațe. Unul cere pedeapsa cu insistență, dar celălalt vorbește despre ispășirea făcută.

Cititorul meu, versetele care stau înaintea ochilor tăi vorbesc despre prima jertfă pentru vină. Îți va fi de ajuns să meditezi la ea. Circumstanțele oamenilor pot fi diferite, dar principiul este același. Un suflet comite o nelegiuire și păcătuiește prin ignoranța în lucrurile sfinte. Legea lui Dumnezeu este astfel încălcată și voia Lui este respinsă. Răsplata Cerului este îndepărtată. Acestea sunt trăsăturile ofensei. Oare păcatele fără intenție pot fi socotite mărunțișuri? Să nu se ridice mânia împotriva lor? Faptele păcătoase să nu stârnească nicio încruntare sfântă? Imposibil. Dumnezeu nostru urăște nelegiuirea. Poate fi curat acela care nu este dezgustat de nelegiuire? Poate fi nevinovat cel care nu fuge de nelegiuire? N-ar fi spurcat tronul lui Dumnezeu dacă păcatul ar scăpa necondamnat?

Fii atent la această rânduială. Mai întâi jertfa pentru vină vorbește despre mânia lui Dumnezeu. Ofensa este tratată cu asprime. Păcătosul trebuie să vină cu berbecul la altar. Animalul trebuie ucis. Sângele trebuie să curgă. Cele mai alese părți vor constitui hrana flăcărilor. Oriunde a existat nelegiuire, moartea trebuie să o urmeze. Așa mărturisește ea, fără ca glasul să îi tremure.

Apoi se pune întrebarea: De ce să fie luată această viață? Ce sens are o astfel de jertfă îngrozitoare în moartea pe care o aduce? Răspunsul tună cu putere: Păcatul aduce moartea! Niciun suflet nu poate păcătui și să trăiască. Acesta este limbajul acestui ritual solemn. Toți să audă și să ia aminte. Necunoașterea acestui adevăr este mahrama întunecată, care orbește rasa omenească. Ea este calea în jos care duce către Iad. Vai! Cât de puțini îl cred, cât de puțini știu că toate râurile nelegiurii se varsă în prăpastia pierzării.

Privește către mulțimea aglomerată care merge pe căile Pământului. Noroiul, superficialitatea, cuvintele spurcate, neglijența nebună față de Dumnezeu – toate dovedesc că oamenii nu cunosc pericolul stării în care se găsesc. Curentul gândurilor lor, nestatornicia ființelor lor, canalul cuvintelor și al faptelor lor – toate încalcă hotărât și curajos regula strictă a Legii, și totuși ei

sunt veseli, asemenea moliilor care joacă în jurul focului. Ei cad în adormire la fel ca Sisera în cortul lui Iael: „Iael, nevasta lui Heber, a luat un țăruiș de la cort, a pus mâna pe ciocan, s-a apropiat încet de el, și i-a bătut țăruișul în tâmplă, așa că a răspuns adânc în pământ. El adormise adânc și era rupt de oboseală; și a murit” (Jud. 4:21). Ei se hrănesc dintr-o mână trădătoare, dar nu văd nici ciocanul și nici cuiele. Asemenea lui Amasa, ei caută îmbrățișarea unui prieten, dar nu observă sabia din mâna lui Ioab: „Amasa n-a luat seamă la sabia care era în mâna lui Ioab; și Ioab l-a lovit cu ea în pânțece, și i-a vărsat măruntaiele pe pământ, fără să-i mai dea o a doua lovitură. Și Amasa a murit” (2 Sam. 20:10). Așa sunt ucise mulțimile, fără să își dea seama.

Dar acest ritual condamnă în special spurcarea lucrurilor sfinte ale lui Dumnezeu. Vai, cât de frecvent se petrec astfel de nelegiuiri. Mulți oameni inventează, într-un sacrilegiu, o religie după propria imaginație. Dumnezeu vorbește clar de pe tronul Lui înălțat. El Își face cunoscută voia. El arată care este singura cale către Cer, dar indiferența omului îl face să refuze învățarea. El caută doar lumina pe care gândirea lui eronată i-o aprinde. El alege zdrențele naturii omenesci păcătoase, nu roba Evangheliei. Dar nimeni nu poate ajunge în Rai urcând pe treptele Babelului. Această neleguire

îmbrăcată într-o haină lucioasă momește o mulțime asemenea lui Cain, dar ea este nelegiuire și ucide sufletul.

Unii ar cumpăra Raiul cu prețul formelor religioase. Ei aduc ofranda ritualurilor exterioare atent păzite. Ei merg sârguincioși pe calea ceremoniilor. Ei nu se îndoiesc niciodată de prezumția că strictețea ritualistică le va asigura cununa.

Cititorul meu, ia aminte la eroarea aceasta. Adevărul este mereu o cale îngustă. Oamenii se abat adesea de la el. De fiecare parte a lui se află o vale greșită care duce în adânc. În crezul Satanei există minciuni contradictorii. Una face formalismul religios una cu pământul. Cealaltă îl face să pară că aduce cu el vrednicia mântuitoare. Lui nu îi pasă care este amăgirea pe care oamenii o acceptă, dar fiecare amăgire aduce pierzarea sufletului. Formele religioase nu sunt lipsite de sens. Ele sunt rânduite de Dumnezeu. Ele hrănesc sufletul. Ele înflăcărează credința. Respectarea lor potrivită dovedește viața interioară. Acesta este locul ce le este rânduit în Scriptură.

Dar mijloacele nu vor curăța niciodată nici măcar un păcat. Ele nu au puterea de a înfrunța răzbunarea lui Dumnezeu. Pierzarea este partea acelor care le folosesc

drept singura lor pledoarie și care le îmbrățișează ca singură nădejde. O, dacă fiecare ochi ar vedea această capcană! Dacă fiecare amvon ar vorbi despre ea cu avertismente! Această greșală trăiește doar în cuiburile ignoranței. Ea nu poate respira când este trasă la lumină, dar este păcat și, de aceea, aduce moartea. Odată ce Evanghelia este tratată cu nepăsare, omului care face acest lucru nu îi rămâne nicio nădejde.

Dar când razele Cerului risipesc, în îndurarea Domnului, aceste cețuri, când erezia, asemenea criminalului, este scoasă la lumină, atunci se aude suspinul adânc: „Oare nu există niciun remediu, niciun refugiu și nicio scăpare? Trebuie ca răzbunarea veșnică să vină asupra mea ca leul asupra unei prăzi?”

Acum privește iar către jertfa pentru vină. Câtă vreme credința privește, o rază mântuitoare își face loc. Este adus un animal de jertfă. O viață este luată în locul alteia. Un altul suferă în locul păcătosului. Iertarea este dată prin sângele altuia.

Dragul meu credincios, iată aici imaginea în care credința își găsește desfătarea. O jertfă pentru vină este pregătită în Hristos. El este făcut păcat, tot păcatul tău. El bea fiecare picătură de suferință pe care o meriți. Ce har măreț! Ce dragoste uimitoare! Așa mântuiește

Dumnezeu. Acesta este cântecul tuturor celor mântuiți, bucuria tuturor celor care se bucură cu adevărat, nădejdea tuturor ce se află în posesia nădejzii autentice. Acesta este adevărul care cucerește moartea, care calcă mormântul în picioare, care aduce o pace de durată, care vine cu pledoarii irezistibile, care satisface orice atribut al lui Dumnezeu și care Îl încununază pe Iehova cu cea mai strălucitoare coroană. Privește clar la această rânduială. Jertfa pentru vină sângerează, iar vina este iertată. Astfel, Isus moare, iar întreaga Sa familie este mântuită. Iată provocarea Cerului: „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” Iată răspunsul lui: „Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți”. Duhul pune întrebarea: „Cine-i va osândi?” Același glas sună nota triumfului: „Hristos a murit” (Rom. 8:33-34). Fiecare jertfă pentru vină face să răsunе acest adevăr.

Această cupă a harului nu s-a golit încă. Nevoia păcătosului este ca un ogor divers și vast. Nicio imagine nu o poate ilustra în dimensiunea ei. Dar lucrarea lui Isus acoperă totul în chip desăvârșit. Viața Lui este dată ca expiație a vinovăției. Dar nu doar moartea încununază piramida mântuirii. Mai mult se cere și mai mult este înfăptuit de Hristos. Aici este prefigurat mai mult. Nelegiuirea trebuie recunoscută. Trebuie adus cântarul.

Păcătosul trebuie să plătească prețul corect stabilit după măsura locașului sfânt. Trebuie adăugată a cincea parte. Echivalentul nu este considerat suficient: „Să mai adauge a cincea parte la prețul lucrului, cu care a înșelat sfântul locaș, și să-l încredințeze preotului” (Lev. 5:16). Această regulă aduce o lumină mai mare asupra vinovăției. Moartea este avută în vedere, iar aceasta înseamnă pierzare. Datoria este socotită, iar aceasta înseamnă pedeapsa și rușinea.

Suntem astfel învățați că păcatul Îl fură pe Dumnezeu. Legea creației ne face să fim posesiunea Lui exclusivă. Nicio facultate a minții sau a trupului, nicio putere a intelectului, niciun talent, nicio influență, niciun moment din viață, nicio oportunitate, niciun dar și niciun har nu este în proprietatea noastră. De aceea, totul trebuie să fie pus în slujba cauzei Domnului nostru suveran. Rațiunea ar trebui să plănuiască, ochii ar trebui să vadă, mâinile ar trebui să lucreze și picioarele ar trebui să alerge spre cinstirea și spre laudele Lui. Orice picătură de energie ar trebui să zboare în lumina dimineții ca să strângă roadele gloriei pentru Numele Lui. Fiecare seară ar trebui să dovedească faptul că dragostea și credința au trudit pentru înaintarea Împărăției Lui pe Pământ.

Dar așa stau lucrurile? Care este mărturia fiecărui ceas? Vai! Eul se urcă pe tronul marelui Creator. Noi ne sculăm, ne începem ziua și o cheltuim de parcă țelul ei ar fi umblarea după placul nostru.

Fie că ne odihnim sau trudim, o facem pentru noi înșine. Nu este aceasta nelegiuire? Păcatul Îl fură pe Dumnezeu nostru. El irosește remunerația Lui.

Cititorul meu, iată un gând serios. El alipește cel mai negru rău de sufletele noastre. El ne descrie ca pe niște tâlhari ai trezoreriei Tatălui și Binefăcătorului nostru! Poate că unii ar întreba: „Oare nu se pot face schimbări? Nu putem compensa păcatele cu devotament?” Aceasta este o amăgire. Dacă gândurile nu ni s-ar fi abătut nicio clipă de la efortul curat pentru Domnul, am fi primit răsplata doar pentru acel moment. Surplusul de merite este numai visul papistașilor. Dar noi credem că cele mai bune fapte ale noastre nu fac decât să crească datoria noastră. De aceea, toate faptele noastre nu fac decât ca falimentul nostru să fie mai profund. Când dreptatea ne cheamă la tronul alb, vom vedea că cea mai corectă plată prin faptele noastre nu este decât o imensă datorie. Atunci cine poate sta liniștit?

Aici vedem iarăși jertfa pentru vină cum ne aduce liniște. Isus este mântuirea în chip desăvârșit. De aceea,

moartea pentru păcat nu este toată lucrarea Lui grandioasă. Ea ne dezbracă de meritele noastre. El trebuie să plătească omagiul unei întregi vieți de ascultare de Lege. El ascultă de totalitatea cerințelor ei. Ea cerea o viață completă de dragoste. Isus a fost dragostea nepătată.

Cititorul meu, dacă ești al lui Hristos, această împlinire curată a Legii este făcută pentru tine. Hristos a făcut-o pentru tine. El o pune în contul tău. Cântărește-i vrednicia minunată. Deoarece Hristos este Dumnezeu, dumnezeirea întruchipează toate acțiunile Lui. Când El ascultă, este o ascultare divină. Neprihănirea neafectată este cerută din partea omului. Neprihănirea cu care este îmbrăcat este neprihănirea lui Dumnezeu.

Cel ce aduce jertfa pentru vină adaugă surplusul. Dar cine poate cântări surplusul pe care Hristos îl aduce? Isus pune pe talerele cântarului tot ce poate da Dumnezeu până ce Dumnezeu nu mai poate cere altceva.

Așa este Evanghelia ilustrată în acest ritual. Ea este clară, completă, bogată, prețioasă și divină. Cititorul meu, ea îți este prezentată azi. Ea ți se adresează cu toată dragostea și apropierea. Ea îți spune, în termeni hotărâți, că păcatul și vinovăția îți pângăresc inima, sufletul,

mintea, viața - în fiecare zi și în fiecare ceas. Ea te avertizează că orice nelegiuire întărește strânsoarea Satanei și agită flăcările Iadului. Ea te dezbracă de orice nădejde în puterile tale. Ea așază o barieră vastă între tine și Dumnezeu.

Dar mai apoi ea îți arată cu dulceață o recuperare desăvârșită. Crucea și viața lui Hristos sunt ilustrate în cele mai strălucitoare culori. Îl poți vedea astfel murind pentru plata vinovăției. Poți vedea cum neprihănirea Lui acoperă vinovăția tuturor păcatelor. El te îndeamnă cu blândețe: „Trebuie doar să crezi și să iei paharul plin al meritelor Mele. Vino și alipește-te de Mine prin credință, și toate nelegiuirile tale vor fi îngropate în rănilor Mele. Toată vinovăția ta va fi acoperită de roba Mea. Vino și, prin credință, fii una cu Mine! Aici este iertarea completă. Nu se va mai găsi nicio acuzație împotriva ta. Aici este frumusețea deplină – nu rămâne niciun gram de murdărie. Aici este crucea Mea – ispășirea ta atotsuficientă. Aici este plata Mea, plata surplusului – și este pusă în contul tău”.

Cititorul meu, ce răspuns poți da? Oare poți respinge singura jertfă pentru vină?

6

JERTFA ACCEPTATĂ

„Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta, au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ” (Lev. 9:24).

Un șir de ritualuri solemne precedă acceptarea preoților în slujba lor. Calea de intrare era lungă și sfântă. Nimeni nu se putea apropia fără a fi chemat, fără a fi curățat, fără să se facă ispășirea păcatelor lui prin sânge și fără stropirea cu untdelemnul ungerii: „Moise i-a adus pe Aaron și pe fiii lui, și i-a spălat cu apă... I-a adus pe fiii lui Aaron, a pus sânge pe marginea urechii lor drepte, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare de la piciorul lor cel drept, iar sângele rămas l-a stropit pe altar de jur împrejur... Moise a luat din untdelemnul pentru ungere și din sângele de pe altar; l-a stropit cu el pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aa-

ron și veșmintele lor; și i-a sfințit astfel pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui Aaron și veșmintele lor împreună cu el” (Lev. 8:6, 24, 30).

De-a lungul întregii săptămâni erau ucise animale, iar slujbele de consacrare se făceau continuu. În aceste zile, cortul sfânt primea grupul de slujitori puși deoparte. Ei nu puteau trece însă de poarta de separație. Lumea trebuia părăsită. O barieră îi separa de viața obișnuită. Ei locuiau separați de oameni și împreună cu Dumnezeu: „Timp de șapte zile, să nu ieșiți de loc din ușa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului; căci șapte zile se vor întrebuița pentru închinarea voastră în slujba Domnului” (Lev. 8:33).

Aici vedem un glas care îi învață pe toți că, dacă se laudă, să se laude că sunt ai lui Hristos. Slujirea preoțească preumbrește chemarea lor. Ei au o slujbă înaltă. Grupul de care ei aparțin formează „preoția sfântă” (1 Petru 2:9). Ei au o natură nouă, și trebuie să facă o lucrare nouă. Toți cei din familia lui Dumnezeu trebuie să slujească.

Drag cititor, te-ai apropiat cu pași hotărâți de locul slujitorului? Calea îți este marcată aici. Crezi că sângele este ceea ce îți ispășește vina? Este Duhul din interior

martor al înfierii tale în familia harului? Ai părăsit lumea, considerând-o murdară? Privești viața ca o umblare dedicată pentru Domnul? Cei ce sunt chemați cu adevărat trec de această poartă a acceptării. În Cer, o preoție desăvârșită slujește în laude perfecte, dar dedicarea de aici este preludiul acelei fericiri.

Ai mai mult decât un nume sec? Slujirea lui Dumnezeu este un lucru real. Este inima ta cu adevărat dedicată Lui? Poate că te îndoiești. O, atunci trezește-te și străduiește-te să intri pe singura ușă! Locul tău este încă gol, dar este pe punctul de a prinde aripi.

Se poate ca vremea ta să fie pe sfârșite. Ce chin, dacă moartea nu te va găsi un preot al lui Hristos! Sunt semnele tale clare? Toți cei ce Îl slujesc poartă robă regală, sunt spălați în sângele Lui și strălucesc îmbrăcați în harul care îi separă de lume.

Cele șapte zile ale consacrării au trecut. Dimineața celei de-a opta zi a văzut ceremonialul complet: „În ziua a opta, Moise i-a chemat pe Aaron și pe fiii lui, și pe bătrânii lui Israel” (Lev. 9:1). Nu mai este nicio amânare. Slujba sfântă este asumată. Viața este acum un nor de tămâie pentru Domnul. Din zori și până în noapte, preoții zeloși înfăptuiesc slujirea care vorbește despre Hristos.

Voi, slujitori ai lui Hristos, lucrarea fiecăruia dintre voi poate fi diferită, dar ar trebui oare ca zelul vostru să fie mai mic? Acum nu se mai ridică altare. Totul s-a încheiat la Cruce. Animalele nu mai trebuie jertfite. Nu se mai aprind făclii, iar tămâia nu mai arde. Soarele Neprihănirii a răsărit. Rânduielile încețoșate au fugit de pe orbitele lor, dar ogorul slujirii este încă deschis și întins. Viețile voastre sunt chemate să Îl propovăduiască pe Mielul lui Dumnezeu, al cărui sânge a curs odată pentru totdeauna. Sufletele pier pentru că nu Îl cunosc pe Hristos, adevăratul sfârșit al ritualurilor. Glasul vostru nu trebuie să înceteze să îi cheme pe oameni: Iată adevărul! Spălați-vă în acest râu! Puneți-vă credința în această moarte! Pledați această Cruce ispășitoare! Rușine va fi dacă preoții Legii nu s-au relaxat în această lucrare preumbritoare, dar mâinile voastre au ajuns leneșe în înălțarea esenței ei măreață - Hristos.

În prima zi a lucrării preoțești ne întâlnim cu o circumstanță uimitoare. După ce au fost aduse toate jertfele cuvenite, Moise și Aaron caută cortul sfânt: „Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii” (Lev. 9:23). Ei se retrag acolo pentru o vreme. Ei părăsesc scena aglomerată a omenirii. Dorința lor este ca, în liniște, să caute mai îndeaproape fața lui Dumnezeu. El fusese înaintea lor în ritualul public, dar, în liniște, ei caută părtașia

apropiată.

Adevăratul credincios se străduiește să slujească la lumina zilei. El își pune la lucru mâinile în mijlocul mulțimilor ocupate. Lumea este un ogor întins. Există suflete prețioase care au nevoie de avertismente solide și de Cuvântul credinței. Acolo păcatul abundă și ticăloșia locuiește, iar ignoranța își întinde perdeaua orbitoare. Acolo stăpânește Satana cu mâinile lui ce răspândesc moartea. Aici trebuie aruncată sămânța cea bună, în această pustietate sălbatică. Harul trebuie propovăduit cu bărbăție în mijlocul acestor mulțimi care nu îl au. Totuși, zelul în lucrarea publică se hrănește și se întărește prin ceasurile de părtășie personală. Când totul este liniștit, Cerurile care se deschid își revarsă roua lor ce înviorează.

În liniște, sufletul se apropie mai mult de brațele lui Hristos. Șoaptele blânde mărturisesc atunci dragostea. Acela este momentul când adevărul își dezvăluie paginile uimitoare, când făgăduințele capătă substanță și când viitorul apare strălucitor înaintea ochilor. Harul își adâncește rădăcinile când ne separăm de oameni; tot atunci este momentul când ispitele se ofilesc, când strălucirea falsă a lumii păleşte, când omul interior este întărit pentru a se împotrivi acestora și când coapsele se

încing pentru luptă. Soldatul crucii merge înainte, din această retragere în singurătate, pentru a-și duce bătălia. Acela care Îl caută pe Dumnezeu în singurătate Îl are de partea lui în lucrarea publică.

Moise și Aaron se întorc, dar nu cu mâinile goale, ci sunt îmbogățiți cu cele mai bune daruri. Aici vedem dovada dulce a părtășiei câștigătoare cu Domnul. Împovărați cu lucruri bune, ei se grăbesc să împrăștie binele în jurul lor. Sufletele lor sunt pline de Cer. „Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul” (Lev. 9:23). Binecuvântarea Domnului îmbogățește Pământul. Cei care insistă înaintea tronului de har sunt cei mai binecuvântați. Înțeleptul, bogatul, cel învățat și cel puternic sunt instrumente prin care Dumnezeu mișcă mașinăria lumii, dar evlavia este cea care are un efect adevărat asupra oamenilor. Cei care se coboară de pe înălțimile Sionului sunt asemenea norilor care revarsă ploaia ce aduce prosperitate.

O minunăție le umple dintr-o dată mințile tuturor cu uimire. În timp ce binecuvântările cad asupra sfinților care îi binecuvântează pe alții, Cerul strălucește de semne bogate. Gloria strălucește în jurul lor. Focul este trimis de sus. Dar de ce? Pentru a-i mistui pe fiii vinozați ai oamenilor? Pentru a arunca asupra lor mânia

meritată? Nicidecum. El vine cu mlădița de măslin a păcii. El pecetluiește ritualurile care vorbesc despre ispașire cu pecetea Cerului. El se așază pe altar. El se hrănește din jertfă. Iată dovada desfătării lui Dumnezeu. Acest lucru umple inimile de pace și liniște. Flacăra cu limbă arzătoare proclamă că aici este jertfa pe care Dumnezeu o alege și o acceptă, și îi cheamă pe oameni să vină și să o aducă, pentru că nu vor fi refuzați niciodată.

Cititorul meu, iată ceea ce vreau să îți prezint aici. Jertfele de pe altar erau umbre ale lui Hristos. Focul aprobator vorbește despre faptul că Dumnezeu a primit jertfa Fiului Său. De aceea, credința iubește această scenă. Ea este una dintre fântânile din care ea scoate cu bucurie noi fericiri. Ea este una dintre văile cu hrana cea mai bogată. Dar credința întreabă în curând: Care este antetipul flăcărilor care se coboară aici? Ea deschide pagina clară a Evangheliei. Există mărturii clare ale acestui semn aprobator. Haideți să trecem acum prin fața luminii încântătoare. Dumnezeul puternic a luat chip omenesc când vestea a grăbit către oameni, din curțile Cerurilor. Un înger anunță vestea bucuriei fără egal: un Mântuitor ne este dat; un Mântuitor S-a născut; un Mântuitor a poposit în casa omului. Oștirile Cerului se alătură în cântarea minunată. Cerurile răsună

ca un ecou al multor coruri: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte, și pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14).

Cititorul meu, focul ce pecetluiește cade aici. Putem avea vreo dovadă mai completă? Aici se găsește siguranța – Pruncul trăiește, fiind trimis de Tatăl pentru mântuirea sufletelor. Așa trebuie să fie, căci altfel de ce să se desfacă acele aripi ale bucuriei? Așa trebuie să fie, căci mesagerul nu ne poate amăgi. De aceea, apropie-te de Dumnezeu întrupat! Predă-I sufletul tău! Poți apela la Dumnezeu: Îl primesc pentru că mi L-ai arătat ca Mielul ales de Tine.

Vine apoi ziua când Hristos se arată clar. Ca Garant al turmei Lui, El trebuie să împlinească fiecare rânduială dreaptă. De aceea, El grăbește la râul botezului. Toți ochii să Îl privească acum. În timp ce Își înalță sufletul în rugăciune, Cerurile își deschid porțile ca răspuns. Duhul, luând chip de porumbel, zboară către smeritul Fiu, iar glasul Tatălui suveran se aude proclamând: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea” (Luca 3:21-22). Și focul se coboară iar. O, ce dovadă prețioasă! Tatăl și Duhul pun împreună pecetea și Îl ung pe Domnul nostru.

Această pecete este bogată în îndurare. Se ridică în

noi vreodată gândul acesta: Este oare Hristos suficient cu adevărat? Păcatele formează o povară grea. Le poate suporta El? Cererile dreptății formează un șir lung. Le poate plăti El pe toate? Glasul Tatălui decide. El nu lasă nicio pată, astfel că nu rămâne nicio umbră de îndoială care să ne poată chinui. El exclamă: „toată plăcerea”! Cititorule, nu vei răspunde și tu, „toată plăcerea”? Primește-L cu dragoste și adorare. Alipește-te de El cu cea mai sfântă încântare. Nu poți eșua în El. În El, vei ieși învingător negreșit. El este Mântuirea, prin voia Tatălui - Cuvântul Tatălui. Alipindu-te de El, nu poți fi alungat. El este bucuria dintâi a Tatălui. Văzându-te în El, Tatăl te iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Lui.

Pe măsură ce timpul înaintează, anumiți ucenici au înaintea o priveliște uluitoare. Isus îndepărtează vălul care Îi acoperă gloria. El stă înaintea lor într-o strălucire mai puternică decât a soarelui amiezii. Fața și hainele Lui sunt doar lumină vie. Iată dovada completă că Dumnezeu este dreptul Lui, căci Isus schimbat la față trebuie să fie Dumnezeu însuși. Dar acum răsună o mărturie suplimentară. Focul se coboară iar. Tatăl vorbește din nou. Nota este aceeași: „Acesta este Fiul Meu cel preaiubit”.

Suflete, iată aici o altă chemare pentru tine. Ia-L pe Hristos ca preaiubitul tău! Grăbește-te de răspunde:

„Domn măreț, fiecare fibră a ființei mele este dragoste curată pentru Tine. Fiecare puls este o tânjire în adorare”.

Glasul adaugă: „de El să ascultați”! Ia aminte la sfatul înțelept. Cel pe care Tatăl Îl atestă astfel este vrednic să fie ascultat de toți cei ce au urechi de auzit. Fericit, de trei ori fericit este cel care poate răspunde: „Aud glasul bunului Păstor și îl urmez bucuros. El mă conduce la rănilor Lui și astfel sunt curat. El mă cheamă la dreapta Lui și îmi șoptește pacea. El mă îndeamnă să urc pe calea către Rai. El mă va așeza în curând alături de El”.

Cititorul meu, apropie-te de scena din Grădina Ghetsimani. Aici, toate valurile de chin lovesc în suflul Răscumpărătorului. Fiecare privire a Lui și fiecare strigăt face cunoscut că El se luptă cu dureri extreme. Fiecare por al pielii plânge cu lacrimi de sânge. Dar de unde vine acest suspin copleșitor? Ceasul este liniștit. Locul este foarte retras. Nicio oștire ostilă nu este prezentă. Nimeni nu este în peisaj, cu excepția ucenicilor Lui preaiubiți. O, este un braț nevăzut care Îl cuprinde. Sabia mâniei ascunse străpunge cu ferocitate. Focul dreptei lui Dumnezeu cade acum și lovește în Mielul care Se jertfește. Fiecare luptă interioară arată

că Dumnezeu cere acum datorii de la El, până ce prețul infinit este plătit. Sufletul meu privește cu atenție. Poți vedea mânia revărsată asupra lui Hristos? Dacă da, atunci poți fi liniștit – paharul este golit. Nicio picătură nu mai rămâne pentru tine.

Se apropie o altă scenă. Moartea a murit. Mormântul îl ține pe prețiosul Captiv. Piatra este rostogolită și pecetea este pusă. Gărzile își ocupă locul. Mâna dreptății L-a zdrobit pe Isus. Porțile temniței s-au închis. Unde sunt speranțele noastre? Sunt împlinite toate cerințele dreptății? Va spune Dumnezeu oare că nu va cere nimic în plus? Se va arăta dovada că toți copiii Lui sunt răscumpărați? Apropie-te și mărturisește. Mormântul Îl dă înapoi pe Cel Atotputernic. Isus este eliberat și este viu. Aici vedem cum cade focul satisfacerii dreptății. Piatra de căpătâi a acceptării jertfei Lui este dezvelită. Piramida aprobării din partea lui Dumnezeu este completă. Hristos este recunoscut ca Mântuitorul suficient al celor ce sunt mântuiți în chip desăvârșit.

Care a fost sentimentul evreilor când oștirea lor a văzut focul coborându-se de la Dumnezeu? „Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie, și s-au aruncat cu fața la pământ” (Lev. 9:24). Bucurie dulce. Adorarea profundă a încălzit fiecare inimă. Lauda

din inimă a izbucnit imediat. Închinarea cea mai profundă a fost actul lor instantaneu.

Tu, cel credincios, urmează-le exemplul. Dumnezeu Îl trimite pe Fiul Său să caute și să mântuiască. El ia asupra Lui fiecare păcat al tău. El îți dă orice pecete care dovedește că El acceptă, atestă, primește și Se desfată în jertfa aceasta. Martor după martor al curțiilor Sale te asigură că iertarea, achitarea, eliberarea de orice chin și primirea în casa cerească sunt toate ale tale. O, atunci, orice suflare să Îl laude pe Dumnezeu! Orice ceas și orice clipă să fie pline de închinarea inimii.

7

FOCUL STRĂIN

„Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului” (Lev. 10:1-2).

Sunetele bucuriei deosebite tocmai răsunaseră în curtea sfântă. Dovezile sigure ale dragostei aprobatoare se odihniseră pe altarul simbolic. Flăcările care nu trebuiau să înceteze și care trebuiau folosite au mărturisit acum despre privirea blândă a lui Dumnezeu îndreptată către jertfele rânduite. Legământul harului a fost sigilat din nou cu pecetea focului. Închinătorul ascultător avea dovada că Dumnezeu era aproape de el, de partea lui și cu el.

Cititorul meu, această imagine este Cerul deschis

pentru noi. Cine nu s-ar adânci în ea? Dar Pământul rămâne casa noastră. Aici avem mereu un vrăjmaș în apropiere. El se cutremură când sufletele urcă în siguranță dealul Sionului. El a văzut bucuriile Edenului, și a alergat ca să le păteze. El vede Evanghelia acestui foc trimis din Ceruri, și se va strădui să îl stingă. Așa că iată-l apropiindu-se. Locul este sacru, iar slujba sfântă. Dar el are cheie pentru orice poartă. Nicio stare nu este prea înaltă pentru aripile lui spurcate. Nicio slujbă consacrată nu îl sperie.

El caută să îi atace pe fiii întâi născuți ai lui Aaron. Chemarea lor de a fi preoți nu le slujește drept scut protector. Satana poate urca pe treptele altarului. El știe cum să potrivească ispita pentru locul preasfânt. De aceea, el atacă acum momindu-i spre un zel care înalță eul. El îi îndreaptă către închinare, dar către o închinare nepermisă. El îi îndeamnă să aducă o jertfă, doar că nu este o jertfă rânduită de Dumnezeu.

Iată cum este momeala lui și observă ce succes are. Nadab și Abihu își iau cădelnițele. Era oare voia lui Dumnezeu ca ei să procedeze astfel? Le ceruse El asta? Primul pas marchează abaterea de pe cale. Următorul adaugă foc. De unde a fost luat el? Dumnezeu dăduse ceea ce doar El avea să primească. Focul nu era departe.

O mână întinsă ar fi putut să îl obțină de îndată. Ei se gândesc în nebunia lor: Ce importanță are ce foc folosim? Oare doar acesta poate face ca tămâia să urce spre Cer? Încăpățânarea păcătoasă le hrănește rațiunea până la pierzare.

Focul este luat, și un act de slujire nepermis este înfăptuit. O, oameni ticăloși! Măinile lor simulează o lucrare sfântă, dar picioarele răzvrătite calcă peste rânduiala lui Dumnezeu. O, ce rezultat groaznic! Disprețul față de Dumnezeu este rețeta căderii rapide și sigure. Încruntarea Lui este lovitura care ofilește. Nesocotirea lui Dumnezeu înarmează orice făptură cu țepușul distrugător. Iată o dovadă. Simbolul slujirii acceptate cândva, acum îl aruncă pe cel neascultător în prăpastia pierzării. Focul batjocorit în felul acesta își pune la lucru puterea mistuitoare. El apără semnificația sacră. Cei care l-au respins nu mai pot fi recuperați. El îi cuprinde în brațele lui arzând și le aruncă trupurile înnegrite în țărâna pământului. Astfel, Nadab și Abihu pier de pe Pământ.

Totuși, judecata lor încă este vie. Această întâmplare stă înaintea tuturor ca o rază întunecată pe o coastă stâncoasă. Ea exclamă: „Atenție, toți cei care disprețuiți planul Evangheliei!” Ea arată că cei care se despart de calea

rânduită de Dumnezeu vor cădea sigur în nisipurile mișcătoare ale mâniei înfricoșătoare.

Cititorul meu, aceste rânduri se apropie de tine, aducându-ți acest sfat aproape de inimă. Ascultă-l cu o minte smerită și cu rugăciune fierbinte. Și fie ca Domnul îndurării să te binecuvânteze cu milă!

Pagina Bibliei rămâne deschisă. Ea îți captează privirea. Ea îți atrage atenția. Ea nu este îmbrăcată într-o haină încețoșată, ci este ca un cer azuriu de adevăr. Ea descrie misiunea și lucrarea lui Hristos cu o peniță fără eroare. Ea îți spune că, atunci când erai pierdut, când tunetul condamnării răcnea, Tatăl L-a trimis pe Fiul Său ca să poarte blestemul, să moară și să sufere în locul păcătosului, obținând astfel o mântuire desăvârșită. Această veste răsună curajos cu nota ei de argint. Mărturia este clară: „Iată Mielul lui Dumnezeu! Privește la crucea Lui! Ascunde-te în rănilor Lui! Vino la adăpostul vredniciei Lui! Cementează-te în El prin credință! Primește-L ca sprijinul tău suficient!” Un șir de făgăduințe credincioase te asigură că nimeni nu Îl caută astfel și să sfârșească alungat. Dar amenințările își reiau ecoul: „Nu există niciun alt nume, nu rămâne nicio jertfă; disprețuiește, respinge, ignoră, și moartea fără leac este aproape, iar Iadul fără scăpare te va înghiți”.

Cititorul meu, te confrunți aici cu o întrebare, așa că dă un răspuns cinstit. A ars cu o flacără mai strălucitoare focul aprobator de pe altarul din Israel decât acest gând clar al lui Dumnezeu? O, nu! Realitatea sfidează respingerea. Aceasta este calea însemnată clar de Dumnezeu. Aceasta este ușa pe care îndurarea o deschide. Aici este refugiul înălțat de dragostea suverană. Aici se găsește vindecarea pentru toate rănilile păcatului. Dumnezeu Îl dă și Dumnezeu Îl primește aprobator pe Fiul Său, care este răscumpărarea completă a celor pierduți.

Cum este primită această veste minunată? Cu siguranță că tot Pământul va vibra de bucurie. Sigur că fiecare ligament se va întinde pentru a apuca darul darurilor. Dar așa stau oare lucrurile? Trage cortina de peste sufletele oamenilor! Intră în camerele în care locuiesc gândurile lui cele mai adânci. Acolo pândesc mulți Nadab și Abihu. Ei aud vorbidu-se despre Hristos, și batjocoresc vestea. Ei văd crucea, și o socotesc un lucru de nimic. Focul inimilor proprii este încântarea lor. Mai degrabă ar alege scânteile aprinse de ei înșiși.

Cititorul meu, apropie-te și observă-i pe unii dintre liderii acestei oștiri oarbe. Mândria pretinde să ocupe locul de frunte. Ea este un răzvrătit îndrăzneț și nerușinat în tabăra pământească. Ea își înalță capul sfidător și

poartă un coif împopoțonat cu creasta deșartă a firii pământeste. Gura ei abundă de pledoarii inventate. Ce sunt acestea? Închipuirea unei nevinovății de păcate grave, o comoară visătoare de fapte meritorii, un șir de responsabilități față de Dumnezeu, un morman de fapte de bunătate față de oameni. Ea vede această flacără și se întrebă îndrăzneț: „Ce-mi lipsește?” Ah, ce nebunie! Ah, ce ruină a sufletului! Ia cele mai bune lucruri ale firii pământeste, și vei vedea că ele nu sunt decât o plantă dăunătoare, cu rădăcini adânc înfipite în noroi și spurcăciune, încărcată de fructe otrăvitoare, îngrijită de o mână contaminată! Adu la lumina Cerului cea mai curată haină a eului, și vei vedea că nu este decât o zdreanță îmbâcsită. Niciun fir nu este curat, nici o parte nu este întreagă. Și totuși, Fiul preaiubit al lui Dumnezeu este disprețuit, iar neprihănirea Lui infinită este lepădată.

Care este finalul? Judecata sosește. Marele scaun alb de domnie se ridică. Cum vor fi acești Nadab și Abihu ai lumii? Singurul care putea mântui este acum Judecătorul. Unde este sângele care curgea cândva la îndemână? Exista o salvare ce putea mântui pe deplin, dar acum, ea este la distanță de ei. Oare este posibil ca un Isus respins să îi scutească de judecată pe vrăjmașii care L-au lepădat? Poate un scut lepădat să mai apere

împotriva loviturilor morții? Răzbunarea se coboară, iar meritele omenești își primesc plata în pierzare.

Alții își mărturisesc răutatea tinereții. Când privesc înapoi, calea pe care au mers pare spurcată. Ei recunosc imediat că nelegiuirile ticăloase le-au pătat mâinile, picioarele și inimile. Dar acum, ei resping orice păcat grav. Ei au semănat niște semințe ale reformării de sine, au adunat ceva roade și, asemenea lui Cain, aduc roadele câmpurilor lor. Aici, Nadab și Abihu reapar într-o haină peticită. Schimbările exterioare din viațile lor își înalță cădelnițele. Acesta este focul alegerii lor, numai că este nepermis. Altarul lui Dumnezeu nu permite o astfel de jertfă. Cititorule, să nu îți imaginezi că „reformarea” are vreo valoare. Trebuie să fii născut din nou. Doar cei născuți din nou pot intra în Rai și doar ei pot fi fericiți acolo. Schimbările exterioare nu sunt întotdeauna dovada harului din interior. Nevasta lui Lot a părăsit Sodoma, dar ea a pierit pe cale. Poți îmbrăca o haină nouă fără o inimă nouă. Un mormânt văruiat nu își va curăța interiorul de putreziciune. Un Irod se poate reforma întrucâtva și fără regenerare. În plus, acolo unde harul nu este real, el nu poate acoperi păcatele trecutului. Onestitatea acestui an nu poate plăti datoriile de anul trecut. O încredere în „reformarea vieții” este dovada unei inimi neschimbate. Lucrarea Duhului

nu produce astfel de roade stricate. El nu ne călăuzește niciodată către pretenții arogante. Cel mai neînsemnat dintre sfinți vede tot mai bine răul alipit de el asemenea scoarței de copac și asemenea pufului de pielea păsării. El nu are nicio altă nădejde decât viața și moartea lui Isus. Acesta este focul prescris de Dumnezeu. Acesta este singurul copil ce se va naște vreodată din Dumnezeu.

Unii oameni de teapa lui Nadab și Abihu vin cu ochii înlăcrimați. Păcatul i-a smerit. Unele așteptări pământești le-au fost zdrobite. Astfel, Esau plânge. Conștiința este uneori gata să vadă ceva din ticăloșia păcatului. Lacrimile lui Saul dovedesc acest lucru. Tot așa, melodia Evangheliei va înmuia adesea inimile unora. Ea cade ca o rouă blândă peste un pământ care o absoarbe. Sentimentele se relaxează asemenea gheții sub căldura soarelui. În aceste momente de emoție, Satana îți șoptește: „ai merite aici”. Duhul întristat hrănește o nădejde arogantă că „lacrima” i-ar putea obține pacea cu Dumnezeu. Ochiul înlăcrimat vede merite în lacrimile lui. Astfel, semnele penitenței sunt aduse ca un preț de răscumpărare. Nu încapе îndoială că nicio inimă care nu urăște firea pământească nu Îl iubește pe Hristos, chiar de și-ar descrie starea cu un plâns amar. Nu încapе îndoială că brațele pocăinței se pot juca destul de

aproape de cruce. Dar mările întristării nu pot spăla pe-tele sufletului. Când este adusă ca preț pentru iertare, întristarea sufletului nu este decât un foc străin, și orice foc nepermis cheamă răzbunarea să se coboare asupra lui.

Categoria formaliştilor nu poate fi ocolită. Ei se înghesuie adesea în curțile lui Dumnezeu. Fiecare gest, fiecare privire a lor constituie lucruri de o reverență bine studiată. Buzele lor picură cele mai sfinte cuvinte. Mâinile lor ating cele mai sacre simboluri. Sufletele lor par răpite la Cer pe aripile devoțiunii. Dacă se achită de slujirile lor, dacă respectă ritualurile, dacă spectacolul exterior ar fi hristosul lor, paharul siguranței mântuirii lor ar fi plin-ochi. Dar acestea sunt doar mijloace. În locul lor cuvenit, sunt lucruri care își pot aduce ajutorul salutar, dar îmbrăcate ca mântuitori, ele respiră mândrie, amăgesc și distrug. Folosirea lor ca slujnice smerite ale Domnului este bucuria evlaviei, dar dacă își pune cineva încrederea în ele, socotindu-le preț de răscumpărare, acel om este orbit de superstiție. Astfel, ele devin un foc străin. Acești închinători resping substanța, ca să se poată hrăni cu semnele exterioare. Slujirea ritualistică nu are în ea însăși nicio putere mântuitoare. Astfel de scânduri nu pot acoperi prăpastia infinită. Astfel de scări nu ajung la tronul lui Dumnezeu.

Slujba lor este să îndrepte privirile către Hristos și să dea mărturie despre dragostea Lui. Ele sunt canale ale harului Său prețios, astfel că nu pot spăla niciun păcat, nu pot satisface nicio mânie, nu pot stăvili nicio răzbu-nare, nu au nicio cheie cu care să deschidă Cerul, nu smulg pe nimeni din strânsoarea Satanei, nu pot sluji drept temei al iertării, și nu îi conferă nimănui dreptul de a intra în Împărăția slavei. Hristos este mântuirea – doar Hristos. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu I-a dat-o doar Lui să o împlinească. Iar El S-a achitat de ea și a împlinit-o în chip glorios. Adevărul clar rămâne neschimbat pe veci: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). De aceea, cei care aduc o altă jertfă, asemenea lui Nadab și Abihu, păcătuiesc și vor muri la fel ca ei.

Cititorul meu, privește acum în cădelnița ta și observă ce anume conține ea. Cu siguranță că trebuie să ai ceva de „jertfit” în mâinile tale. Nu încape îndoială că există o anume încredere care îți menține conștiința liniștită. Ce este acel lucru? Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, singura cale, singurul adevăr, singura viață, singurul preț de răscumpărare, singura ispășire pentru tot păcatul. Este El stâncă pe care te odihnești? Este El centrul nădejdilor tale? Este El singura temelie a încrederii tale? Este El singurul tău argument pentru care

ceri îndurare? Un singur soare luminează lumea. O singură arcă a fost scăparea din potop. Un singur Iosif a adus hrana în vremuri de foamete. Un singur șarpe de aramă a vindecat mușcătura ucigătoare a viperei. Un singur foc s-a coborât spre a fi folosit la cortul întâlnirii. Un singur Mântuitor îi mântuiește pe cei aleși. Un singur Hristos este primul și ultimul care merită viața. Dumnezeu Îl trimite, Îl unge, Îl acceptă și Îl proclamă astfel. Dacă vii la El cu o credință reală, nu vei eșua. A îmbrățișa un alt mântuitor înseamnă să te agăți de un pai uscat.

Iată, Abel și toți sfinții din vechime, ca și toți credincioșii din toate timpurile, îți spun cu un singur strigăt din jurul tronului divin că siguranța veșnică se află sub aripile Lui. Iată, vaietele sălbatice ale lui Cain, Nadab și Abihu, și ale tuturor celor ca ei, te avertizează că orice alt foc nu face decât să aprindă flăcările ce nu vor putea fi stinse în veci. Prin voia lui Dumnezeu, Hristos este singura poartă a Cerului. Jertfele străine sunt speranțe deșarte, iar acestea se vor prăbuși în întunericul disperării.

8

SFINȚENIA

„Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Lev. 11:44).

Sfințenia! Există o melodie suavă chiar în acest termen. Acest cuvânt vorbește despre păcatul supus, despre patimile agitate stăpânite, despre poftele fierbinți liniștite, despre căile murdare curățate. El aduce înaintea noastră o umblare curată, unde pacea și bucuria merg mână în mână și unde sfințenia răspândește în jurul ei un parfum ceresc.

Cititorul meu, acest har îți solicită atenția pentru câteva momente. Glasul lui Dumnezeu îți prezintă sfințenia cu îndemnul de a o iubi. Fie ca puterea Lui să o graveze pe inima ta.

Sfințenia! Scopul unic și măreț al lucrării harului este ca această plantă plăcută să prospere, ca rădăcinile ei să se adâncească și ca ramurile ei să se îmbrace cu roade.

Zboară înapoi în duh până în ziua când Dragostea suverană a întocmit decretul Sale atot-înțelepte, când cartea frumoasă a vieții și-a primit numele binecuvântate. Aici găsim alegerea sufletelor în Hristos. Dar care este țelul final? Ca aceștia să fie „sfinți și fără prihană” înaintea lui Dumnezeu (Efes. 1:4). O piatră sfântă este așezată, astfel încât pe ea să se poată ridica o clădire sfântă. Planul mântuirii include în același timp ca sfințenia să îi caracterizeze pe cei mântuiți.

Predestinarea desenează apoi harta completă a vieții credinciosului. Calea este denumită Sfințenie. „Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă: nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți” (Isaia 35:8). Pelerinii sfinți nu pot umbla în noroi. Toți aceștia vor avea trăsăturile unei nașteri din Cer. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29).

Călătorii care se aseamănă cu Dumnezeu trebuie să umble pe o cale a evlaviei. La vremea hotărâtă, Isus Se înfățișează cu răscumpărarea completă în mâinile Sale. Nu încapă îndoială că prima notă a trâmbiței Evangheliei este scăparea din chinul groaznic al păcatului prin moartea Lui, plata datoriei nemăsurate a păcatului prin

sângele Lui, îndurarea blestemului Legii prin crucea Lui, satisfacerea tuturor cerințelor lui Dumnezeu prin jertfirea Lui. Ce împlinire minunată! Ce triumf nobil! Ce manifestare uimitoare a dragostei și puterii veșnice!

Dar oare aceasta este totul? Doar atâta apă se găsește în acest izvor? Nu există alte piscuri pe această stâncă? Ba da. Hristos este paharul plin al răscumpărării. Hristos este sursa acoperirii complete a nevoii vaste a omului. De aceea, El ne eliberează de sub stăpânirea și din robia răului, și face acest lucru la fel de sigur pe cât ne eliberează de chinurile nesfârșite. Sfințenia este esența Răscumpărătorului și țelul răscumpărării. Iată, cuvântul exclamă cu putere: „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege” (Tit 2:14). „El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău” (Gal. 1:4). El seamănă semințele sângelui, astfel încât sfințenia să poată înflori. El nu scutește niciun preț, astfel încât să poată obține o comoară sfântă.

În ziua fericită a harului, blândul Păstor caută fiecare oaie rătăcită. Ele pot rătăci îndelung în pustia acestei lumi, expuse dușmanilor cruzi și înfometate de buruienile care cresc în ogorul firii pământești. Dar El le cunoaște bine, și ele trebuie să Îl cunoască. Astfel, notele

suave ale chemării Lui ajung în final cu blândețe la urechile lor. Urechile aud, se supun, Îl urmează și Îl ascultă. Chemarea este sfântă: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Tim. 1:9). „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire” (1 Tes. 4:7). De aici înainte, păcatul este evitat, iar cei mântuiți sunt scârbiți de el. De acum turma curată se hrănește pe luncile purității.

Astfel, întregul plan al Evangheliei proclamă, asemenea mitrei ei: „Sfințenie Domnului” (Exod 28:36). Fiecare pas ne îndreaptă către sfințenie. Fiecare parte a vieții slujește unui țel sfânt.

Cititorul meu, poate că vei spune acum: „Arată-mi o imagine a acestui har frumos”. Un pasaj este gata să îți ridice privirile în sus. Glasul Domnului proclamă: „fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Lev. 11:44). Dumnezeuul nostru este sfințenie, iar a fi sfinți înseamnă să ne asemănăm cu El. „Omul cel nou... se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut” (Col. 3:10). Natura născută din nou este făcută după chipul lui Dumnezeu.

Nu le permite gândurilor rele omenești să umbrească strălucirea acestui adevăr. Nu îți asuma niciun standard inferior. Adevărata sfințenie este divină. Ea

iubește ceea ce Dumnezeu iubește. Ea respinge ceea ce Dumnezeu respinge. Sfințenia este Dumnezeu în inimă, în viață, pe buze, pe căile pe care umblăm și în felul în care trăim. Ea este un râu în care fiecare picătură este cerească și duce către Cer. Ea este un soare în care fiecare rază pleacă de la tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate să ne îndemne către alt model decât către Sine. Un gând inferior ar însemna aprobarea răului. De aceea, mandatul este acesta: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). Sfințenia își ratează ținta dacă nu țintește la asemănarea cu Dumnezeu.

Dar poate vei spune că o strălucire atât de glorioasă este prea mult pentru tine. Razele Căerului pot să orbească ochiul neputincios. Apropie-te! Sfințenia lui Dumnezeu, în formă omenească, a vizitat Pământul nostru și a umblat aproape de noi. Isus a luat trup și Și-a făcut cortul aici. Umblarea Lui pe căile noastre murdare este la fel de curată de parcă ar fi pășit pe cărările cerești. Observă-I fiecare act. Ascultă-I fiecare cuvânt. Toate au o trăsătură unică - sfințenie. Nicio încercare nu Îl scutește. Pe calea Lui au fost întinse toate capacele Iadului. Nicio circumstanță în care păcatul s-a manifestat sau s-a îndreptat către el nu a ratat să se îndrepte împotriva Lui, dar toate au fost în zadar. Fiecare

val s-a izbit în van de Stânca sfântă. În copilărie, în floarea tinereții, la vremea maturității, înaintea părinților Lui pământești și înaintea Tatălui ceresc, în fața prietenilor trădători și a dușmanilor fățiși, când a fost singur sau în mulțime, la lucru, în odihnă, în agonie, în viață și în moarte – El a fost sfințenia infinită, desăvârșită. El a manifestat neîncetat această trăsătură glorioasă și a stat înaintea lumii ca un stâlp glorios și strălucitor – Sfințenia lui Dumnezeu. Sfințenia perfectă a existat pe Pământ. Cititorul meu, poți cerceta cu privirea și poți înțelege cu mintea acest model. Așa este Sfințenia lui Dumnezeu.

Dar unii pot adăuga că această neprihănire a fost împlinită pentru Biserică. Hristos a păzit fiecare edict al Legii pentru cei credincioși. El pune această ascultare în mâinile lor, ca o cheie cu care să deschidă Cerul, ca lumina vieții veșnice, ca dreptul la fericire, ca roba frumoasă în care să strălucească în lumina cerească. Aceasta este partea sfinților Lui. Oare au ei nevoie de mai mult de atât? Este adevărat că această neprihănire este haina lor de nuntă, roba care o împodobește pe Mireasa Lui. Ea este frumusețea ei nepătată și cununa mărgăritarelor ei. Dar mai este ceva. Viața lui Isus ilustrează portretul clar al cetățenilor Sionului. Curțile Cerului, atmosfera și locuitorii lui sunt toți sfinți. Numai cei

sfinți pot umbla acolo, doar ei pot respira acel aer și pot gusta din Cer cu desfătare.

Cerul nu poate fi Cer pentru firea veche și păcătoasă. Pentru cei ce rămân în ea, harfele răsunătoare le zgârie urechile. Pentru astfel de oameni, viața cerească este groaznică. Ei nu pulsează la unison cu ea. Omul trebuie să fie sfânt – nu pentru a obține astfel Raiul, căci aceasta este lucrarea exclusivă a lui Hristos; nu pentru a câștiga paharul meritelor, căci acela este darul lui Hristos; ci pentru a fi potriviți în acea lume, pentru a deveni mai potriviți ca să trăiască în acea fericire. Nimeni nu poate păși pragul porții Cerului fără neprihănirea lui Hristos. Fără sfințenie interioară, nimeni nu are acces acolo. Fără sfințenie nu există Rai.

Observă apoi solul în care această floare își înfinge rădăcinile și de unde răsare această sămânță. Mândria omului trebuie să se plece aici. Sfințenia nu crește niciodată în ogorul firii pământești. Mâna acesteia nu o poate planta. Când păcatul a intrat în lume, fiecare fibră a harului a murit. Blestemul a căzut groaznic asupra Pământului, dar cel mai mult asupra inimii omului. Spinii și măcăciunii lumii exterioare sunt embleme triste ale pustietății interioare. Asemănarea cu Dumnezeu a fost ștersă de îndată, iar vrăjmășia hidoasă și-a stabilit

domnia. Cum poate învia sfințenia în aceste condiții? Până când pustia nu se preface într-o grădină, planta nu poate fi semănată; până când Cerul nu trimite sămânța, ea nu poate fi găsită nicăieri. Dumnezeu trebuie să pregătească terenul. El trebuie să îngroape sămânța. Lucrarea este cu totul a lui Dumnezeu. Dar toate acestea sunt rânduite în legământul sigur al harului. Duhul Sfânt trimite ajutorul Lui. Prin atotputernicia Lui, El întocmește o nouă țesătură a sufletului. El îndepărtează stânca golașă. El toarnă de sus semințele viei din grădina Domnului. El le plantează cu blândețe. Astfel, sfințenia adevărată își înalță capul parfumat și roditor.

Cititorul meu, nu fi amăgit. Nu te încrede în puterile care n-au putere. Trebuie să îți primești ajutorul de la Dumnezeu, altfel nu vei putea fi niciodată un om sfânt. Dorința și abilitatea sunt deopotrivă divine. Poate întunericul să se topească în lumină? Pot munții stâncoși să se transforme în râuri curgătoare? Poate mugurele otrăvit să producă struguri buni? Poate ura să iubească? Pot oasele uscate să învieze prin puterile lor? Aceste schimbări sunt imposibile. De aceea, nici sufletele moarte nu pot să iasă din mormintele lor și să se îmbrace cu o viață nouă. Agentul puternic este sus și, atât timp cât El nu lucrează, nimic nu se mișcă.

Cititorul meu, observă mai apoi mijloacele care aduc înnoirea. Motorul uimitor este adevărul Evangheliei. Duhul câștigă inima prin note atrăgătoare. El deschide urechile, astfel ca ele să poată auzi noua melodie. El îi dă omului ochi cu care să vadă noua lume. El Îl descoperă pe Hristos – frumusețea oricărei frumuseți. El arată care este sângele curățitor, inima plină de compasiune, refugiul perfect și ajutorul atotsuficient. Aceste imagini lucrează cu o mână transformatoare. O nouă dorință îl animă pe om. Isus și nădejdiile curate ocupă acum mintea. Întunericul a trecut. Adevărata lumină strălucește. Harul credinței răsare în felul acesta. Acesta este șirul lucrurilor care leagă sufletul de Hristos și care îi face una pe Mântuitorul și pe cel păcătos atins de El. Acum se formează un canal prin care plinătatea bogată a lui Hristos curge către noi. Mlădița stearpă devine acum parte din trunchiul roditor. Seva plină de viață a lui Hristos pătrunde în întreaga ființă. Membrele primesc unirea apropiată cu Capul, și o singură viață domnește peste întregul trup.

Vrei să fii sfânt? Există o singură cale. Toate celelalte drumuri duc în jos, către mlaștina tot mai adâncă. Hristos trebuie să vină în inimă. Totul este o moarte întunecată, cu excepția locului unde Hristos trăiește. Acolo unde Isus domnește, totul este viață curată și

plăcută. Apropie-te de pagina Evangheliei.

Privește la Hristos până ce trăsăturile sufletului tău se topesc în asemănare cu El. Evanghelia auzită, citită și iubită este ca niște aripi strălucitoare pe care zboară Duhul Sfânt. Prezența Duhului Îl aduce aproape pe Mântuitorul. De îndată ce Mântuitorul este primit, lucrarea de sfințenie începe să se manifeste. De îndată ce Mântuitorul este îndrăgit, sfințenia înaintază. Când Mântuitorul nu va mai fi deloc absent, atunci sfințenia va fi completă, iar sfințenia completă înseamnă strălucirea deplină a Cerului.

Dragul meu credincios, acest subiect are și un glas de avertizare. Tu îți deplângi greșelile. Descoperi că păcatul monstruos, pe care îl urăști, încă se luptă pentru supremație. Răul este prezent când vrei să faci binele. De aceea, ajutorul tău se găsește în Hristos. Caută să te alipești tot mai strâns de El. Credința seamănă semințele. Siguranța își strânge snopii aurii. Cei care plâng mai profund pentru starea lor și care au murit în Hristos și, în El, au plătit pedeapsa păcatelor - ei sunt cei care se ridică la înălțimile cele mai mari ale vieții evlavioase. Cel mai sfânt este acela care Îl are cel mai mult pe Hristos înăuntrul lui și care se ospătează pe deplin din lucrarea Lui desăvârșită. Ceea ce împiedică picioarele și

îi face pe mulți să cadă este credința deficitară. Aici vedem de ce adevărul Evangheliei este atacat cu atâta ură. Mâna ei curățitoare este ceea ce îndepărtează mintea oamenilor de la păcat. Ea este dulceața suavă care ne atrage pe calea curată către Rai. De aceea, lumea îi răspunde cu mânie, pentru că ea iubește păcatul. Răul este mai atractiv pentru gusturile ei. Răul este dulce pentru această lume. Corupția ei Îl respinge pe Hristos.

Dar dulceața răului este un pahar amăgitor. Conținutul lui este otravă. Picăturile lui varsă numai amărăciune. Cititorul meu, nu întârzia. Alungă răul de la tine! Pacea cu Dumnezeu nu înflorește decât pe calea Evangheliei. Nu există fericire decât pe muntele Evangheliei. Adevărata fericire este unirea în sfințenie cu sfântul Mântuitor. Când El este aproape, oare ne-ar putea deranja cu ceva întristarea? Zâmbetul Lui alungă orice întuneric. Cuvintele Lui de mângâiere fac ca orice povară să fie ușoară. Caută sfințenia și fericirea în Hristos. Ele sunt unite astfel de Dumnezeu, și sunt unite pe veci.

Dar dacă te întorci, în nebunia ta, către candela falsă a spectacolului acestei lumi, acest adevăr se va ridică într-o zi și va încuia poarta Raiului în fața ta. Ia aminte acum la acest avertisment, până nu sosește acel

„prea târziu”. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14).

9

CURAT ȘI NECURAT

„Ca să faceți deosebire între ce este necurat și ce este curat” (Lev. 11:47).

Unde este etalonul cu care se poate compara adevăratul copil al lui Dumnezeu? El era cândva o mlădiță uscată. Nimic plăcut și nimic vrednic nu îl împodobeau. Totuși, la vremea rânduită, o privire blândă s-a îndreptat către starea lui pierdută, și o mână plină de har l-a transferat în grădina lui Dumnezeu. Acum, harul fără greșală continuă să îl îngrijească și să-l ocrotească. Lucrurile vechi s-au dus. Toate lucrurile sunt proaspete în verdeața, parfumul și floarea lor. Credinciosul este un moștenitor proaspăt născut al Cerului. Ca atare, el călătorește într-o nouă companie, pe noi căi și către o nouă casă. El nu mai este al Pământului și nu mai este pământesc. În timp ce mâinile sale țin în ele dreptul la viața cerească, umblarea lui despărțită de lume este vrednică de

nădejtile lui înalte. Purtarea lui este la fel de deosebită pe cât este nădejdea lui. Inima lui este îndreptată departe, astfel că ea îi ridică gândurile, cuvintele și faptele către Cer. Un impuls venit de sus îi hrănește motivații și dorințe înalte. Șirul purtării sale este clar. Oțelul va fi atras întotdeauna către magnet. Astfel, omul cel nou este atras spre Dumnezeu și, în felul acesta, el se înalță deasupra câmpiilor dezgustătoare ale lumii.

Nu încapă îndoială că pasajul de la începutul acestui capitol ne propovăduiește acest adevăr. „Veniți”, este strigătul constant al Evangheliei. Și ce înseamnă a veni, dacă nu a părăsi păcatul, lumea și eul, și a intra pe pășunile îngrijite, unde Isus Își călăuzește turma pe care o păzește? Dar aici suntem învățați despre această separare prin mai mult decât o poruncă. Un popor își duce viața ca simbol al separării. Copiii Israelului ilustrează familia harului. Le era permis oare să se amestece cu rasa obișnuită a oamenilor? Nicidecum. Poruncile specifice care le-au fost date îi făceau să fie diferiți. Regulile ce le-au fost date constituiau o barieră care îi înconjură. Legile particulare Israelului erau o cale înaltă, pe care doar ei aveau porunca să umble.

Fiecare acțiune din fiecare zi trebuia să marcheze această deosebire. Codul lor de comportament era un

indicator care îi călăuzea departe de felul de trai al lumii. Existau multe reguli care îi păstrau pe copiii Israelului în interiorul unor granițe sfinte. Multe porunci făceau ca viața lor să fie una foarte diferită de a celorlalți oameni.

Totuși, există un aspect special care ne atrage atenția aici. Mesele lor trebuiau să fie încărcate cu lucruri bine stabilite. Existau mai multe interdicții care îi protejau de amestecul cu lumea. Dieta lor era foarte rigidă. Puteau să folosească drept hrană toate animalele din câmpii, tot ceea ce mișca pe dealuri sau se ascundea în păduri? Puteau ei să se înfrupte din toate viețuitoarele apelor, de la cele care se joacă în lacuri până la cele care înoată în adâncul mării? Puteau ei să își satisfacă gusturile culinare folosind tot ceea ce creația le punea la dispoziție? Puteau oare să vâneze toate creaturile înaripate pentru a-și satisface poftele culinare? Puteau să aleagă după bunul plac dintre toate reptilele pământului? Nicidecum. Trebuiau să se atingă doar de unele dintre acestea. Restul trebuiau respinse cu cea mai mare scrupulozitate. Un semn este stabilit pentru fiecare. Nu a existat niciun animal, niciun pește, nicio pasăre și nicio insectă de pe Pământ care să nu fie considerată *curată* sau *necurată*, *permisă* sau *interzisă*. Fiecare avea un glas: „Gustă sau nu te atinge”.

Cititorul meu, este bine să sondezi adânc în această lege extinsă. Ea trebuie să fie înțeleaptă, căci Dumnezeu a totînțelept a rânduit-o. Ea trebuie să fie bună, căci mâna dragostei Lui a fost cea care a dictat-o. Care este sensul acestei legi? Fie ca lumina Duhului să-l scoată la iveală!

Cei care îi limitează aplicabilitatea la o diferență intrinsecă în lumea creată, nu pot să găsească în această poruncă decât o călăuzire în ce privește arta culinară. Papilele gustative ale omului nu aveau neapărată nevoie de un astfel de ajutor de sus. Până și gusturile omului celui mai needucat puteau face deosebire între hrana mai bună și cea mai puțin folositoare.

Dincolo de aceasta, distincția făcută aici nu este între sănătos și nesănătos, între gustos și insipid, ci între *curat* și *necurat*. Aceste învățături îndeamnă aripa credinței să se ridice în regiunile mai înalte ale gândirii. Aici avem de-a face cu o școală spre binele sufletului. Mintește este disciplinată în felul acesta spre creștere spirituală. Aici este prescrisă nevoia curăției interioare.

Primul efect constă dintr-o îndepărtare de tot ceea ce este păgân. Semințiile alese de Dumnezeu nu puteau avea părtașie socială cu închinătorii la idoli. Nu exista o masă la care aceste două categorii să poată mânca.

Hrana popoarelor era necurată. Evreul nu putea să se așeze la mesele necurăției. Hrana care ar fi fost adusă înainte putea conține lucruri contaminate. Iată cum se deschide o prăpastie mare aici.

Astfel, o rânduială strictă împiedica amestecarea raselor. Cititorul meu, această lege îi poruncește poporului lui Dumnezeu să fie un popor diferit, separat de lume.

Codul literal a încetat, este adevărat, pentru că toate umbrele au fost risipite. Acum s-a descoperit esența Evangheliei, însă aici avem un principiu divin veșnic. El nu poate muri. Importanța lui sfântă trăiește și va continua să trăiască până ce ultimul sfânt va trece prin poarta slavei, și chiar dincolo de ea.

Nevoia separării rămâne, pentru că lumea a rămas lume. Momelile ei, spurcăciunea ei, corupțiile ei ticăloase sunt neschimbate. Ea întinde și azi un năvod în care să prindă sufletele care nu veghează. Ea este și astăzi calea lată care merge în jos, către Iad. Ea rămâne poarta largă care curtează mulțimile de oameni nepăsători. De aceea, glasul Scripturii exclamă continuu: „Păziți-vă!” Razele ei încă ne descoperă țărmurile înțesate de naufragii, iar înțelepciunea îl cheamă pe pelerinul sfânt să abandoneze calea trădătoare.

Cititorul meu, poți vedea astfel că o poruncă foarte clară îți interzice să te alipești de lume. Dar poate că acest termen nu îți vorbește foarte clar. Totul ți se pare de parcă o fantomă ar trece pe lângă tine, ceva îmbrăcat în umbre. Nu vezi formele ei clare. Nu te amăgi! Dacă se mișcă având o mască peste față, nu înseamnă că lumea nu și-a păstrat natura ei înfricoșătoare și distrugătoare. Marea masă a omenirii, formată din oameni străini de Dumnezeu și răzvrățiți față de harul Lui, constituie materia primă a lumii. Cei care își trăiesc viața ațintiți către lucrurile momentului și ale simțurilor; cei al căror orizont nu trece dincolo de această scenă trecătoare; cei al căror singur obiectiv este să capete cât mai multă bucurie pământească în zilele lor pământești; cei care dansează după bolborosirile plăcerii și care batjocoresc Crucea; cei care nu fac din Hristos totul pentru ei — toți aceștia sunt pietrele ticăloase care formează mormanul nevrednic al lumii. Toți cei care poartă jugul Satanei și care îi fac lucrarea, cei ce poartă semnul lui distinctiv și ascultă de dorințele lui — ei sunt supușii aceluiași imperiu întins, lumea. Linia de demarcație este cu adevărat clară. Ochii iluminați pot să o vadă. Credincioșii nu o pot încălca. Ei trebuie să fie despărțiți ca lumina de întuneric, ca spurcăciunea de puritate, ca viața de mormanul groaznic.

Există multă îndurare în această poruncă strictă. Vino și observă acest aspect. Atmosfera acestei lumi se împotrivesc creșterii în har. Adevărata evlavie este o plantă firavă. Ea nu poate prospera când este lovită de vânturi reci. O buruiană agățătoare îi distruge floarea care abia s-a deschis. Un șarpe ce se încolăcește în jurul ei îi sugă sângele. Contactul dur cu ea îi lasă răni adânci. Așa face lumea ca să rănească sufletele. Ea trebuie părăsită, altfel sfințenia va fi bolnavă, se va ofili și va muri. Soarele lui Solomon se coboară în nori ai rușinii, pentru că inima lui nestatornică nu a respins atracția plăcerii. De aceea, dragostea avertizează: „Să nu vă potrivți chipului veacului acestuia” (Rom. 12:2).

Lumea se ridică și face pasul înainte ca dușman deschis al lui Hristos. Ea duce un război neconținut împotriva adevărului curat. În acest context, oare nu îți asumi rolul trădătorului dacă rămâi în părtășie apropiată cu cei ce stau în tabăra adversă? Nu este un lucru rușinos și chiar mai rău de atât, să iei aminte la sfaturile oștirii rebele? Cel ce se mișcă între două armate ostile nu poate ridica steagul Crucii și nu poate duce bătălia de partea lui Isus. Dragostea strigă iar: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei” (2 Cor. 6:17).

Adevăratul credincios se laudă în Hristos. În orice

companie, orice act și în orice pas pe care îl face, el vrea să arate cine îi este Rege. Este o mărturie falsă să adopți limbajul unei rase străine. Dacă îmbraci haina unui popor străin, acest gest este echivalent dezertării slujbei sfinte.

Oare poate Moise să trăiască rămânând prinț al Egiptului? El alege greutățile, așa încât să își poată dovedi dedicarea față de cauza lui Dumnezeu. „Voi sunteți sarea Pământului” (Matei 5:13), dar dacă este amestecată cu spurcăciune, ea își va pierde gustul.

Dacă Hristos este părăsit, orice utilitate este distrusă. Este o batjocură când se spune că sfințenia ar fi o biată pretenție și credința nu este decât o haină a ipocriziei. Suspiciunea își întărește forța când vede pașii celor care se clatină. Cu toată orbirea ei, lumea citește rapid limbajul vieții. Rareori ea îl creditează ca atare pe un sfânt consecvent. Dar cât de repede observă umblarea inconsecventă și o batjocorește! În astfel de cazuri, zelul este o săgeată fără țintă și un arc rupt. Niciun argument, nicio acțiune, nicio sârguință, oricât de deosebită ar fi, nu poate convinge. Cuvintele care dau impresia că sunt lipsite de sinceritate nu pot atinge inimile altora. Niciun învățător nu poate învăța vreodată pe cineva dacă are o reputație îndoielnică. De aceea, Isus

spune: „ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14).

Tu, cel credincios, cântărește bine aceste gânduri clare! Vrei să cunoști pacea ca un râu neîncetat? Vrei să culegi bucurii de pe câmpiile mereu înverzite? Vrei să te bucuri de dimineață până noaptea de strălucirea zâmbetului lui Hristos? Vrei să ai o conștiință fericită, cunoscând că fiecare pas merge în sus, către Cer? Vrei să fii înveselit de nădejdea dulce că viața nu este un câmp sterp sau un pârâu temporar? Vrei să torni mângâiere în multe alte inimi și să porți în final o diademă a sufleteilor mântuite prin mărturia ta? Dacă acestea sunt dorințele tale, atunci evită otrava lumii. Dacă treci peste linia de demarcație, dacă rătăcești dincolo de gard, în tărâmul larg al vrăjmașului, vei greși față de sufletul tău, vei aduce ocară asupra Domnului, vei atrage incertitudini asupra zilelor tale, iar amintirea ta nu va fi o pagină aducătoare de învățătură. Alipește-te de ogorul Crucii. Nu există nicio fericire în afara lui.

Dar această regulă a animalelor necurate a avut o însemnătate mai mare decât doar să-i facă pe evrei diferiți de restul lumii. Ea a vorbit despre o vigilență neîncetată. Ea i-a plasat în turnul vegherii constante. Ea le-a șoptit întotdeauna la urechi: „Păziți-vă!” Ochii lor nu

puteau privi în jur fără a păstra în gând linia de demarcație pusă de Dumnezeu. Fiecare obiect de care se atingeau era „curat sau necurat”. Lecția este evidentă. Suntem învățați astfel să cerem la fiecare pas călăuzirea lui Dumnezeu, să ne întrebăm în fiecare clipă: „Oare merg pe o cale a dreptății?” Este o eroare gravă să ne imaginăm că lucrurile mai neînsemnate din viețile noastre nu ar putea constitui semințele unor consecințe semnificative. Fiecare circumstanță afectează sufletul și, în felul acesta, starea lui veșnică. Pecetea de „curat” sau „necurat” îi este aplicată fiecărei mișcări a fiecărei minți, fiecărei acțiuni din fiecare zi. Cititorule, învață de aici să cultivi o viață de veghere asupra trăirii tale. Fă-ți o cercetare constantă.

Când se nasc gândurile (și mulțimi nenumărate ne trec ceas de ceas prin inimă), cercetează-le în lumina Evangheliei, și nu le lăsa să trăiască dacă sunt necurate.

În vorbirea ta, cuvintele zboară asemenea multor picături dintr-un val rapid, și fiecare este ori după voia lui Dumnezeu, ori împotriva Lui. Oprește-te și meditează pentru o clipă! Înalță chiar acum această rugăciune: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele!” (Ps. 141:3). Toată viața ta să fie cercetată astfel încât, dacă este curată, să fie pusă în

slujba harului curat.

Niciun teren nu este neutru. Noi stăm în orice clipă fie pe calea dreptății, fie pe cea a erorii. De aceea, sufletul ar trebui mereu cernut în felul acesta: „Ce faci aici?” Este acesta un lucru sau un loc curat sau necurat, după judecata lui Dumnezeu? Când este trasată prin regula Scripturii, această linie de demarcație ar trebui să îi ferească pe copiii lui Dumnezeu de multe locuri care altfel i-ar pângări.

Nicio carte nu este atât de insipidă încât să nu aibă nimic moral sau imoral în ea, și să nu lase nicio influență în urma ei. Cât de multe roade stricate ale penițelor lumești ar fi fost respinse și nu le-ar fi câștigat un mormânt timpuriu celor care ar fi aplicat asupra lor cercetarea serioasă: „curat sau necurat”. De aceea, să rămână adânc înrădăcinat în minte adevărul că nu există nimic neutru pe Pământ. Fiecare moment din viață zboară către cartea din Ceruri unde scrie despre fiecare acțiune a sufletului: „curat” sau „necurat”.

Cititorul meu, un alt gând îți cere răspunsul. Cum este sufletul tău, sufletul tău prețios, sufletul tău nemuritor? Este curat sau necurat? Prin natura lui, el este cel mai murdar și ticălos lucru. Întreaga rasă a lui Adam

mărșăluiește prin această lume asemenea unor ape necurate care izvorăsc dintr-o sursă otrăvită. Dar tu, tu ești curățat? Trăiești îmbăindu-te în sângele Mântuitorului? Ești locașul Duhului Său purificator? Isus te poate curăța de orice păcat. Doar El poate face asta. Alipește-te de El. Duhul, doar Duhul sfințește. Caută să fii locuit de El. Acum este ziua curățării. Ușa va fi închisă în curând, iar atunci singurul lucru care se va mai spune va fi acesta: „cine este întinat, să se întineze și mai departe” (Apoc. 22:11).

10

LA NAȘTERE

„Când se vor împlini zilele curățirii ei, pentru un fiu sau pentru o fiică, să aducă preotului, la ușa cortului întâlnirii, un miel de un an pentru arderea de tot, și un pui de porumbel sau o turturea pentru jertfa de ispășire. Preotul să le jertfească înaintea Domnului, și să facă ispășire pentru ea; și astfel, ea va fi curățită de curgerea sângelui ei. Aceasta este legea pentru femeia care naște un băiat sau o fată” (Lev. 12:6-7).

Acest capitol ne conduce pe ogoare noi de gândire. Cortinele vieții obișnuite cad. O mamă și pruncul ei își fac apariția. Unde este mintea care poate privi nepăsătoare în altă parte? Unde este inima care să nu facă o pauză în fața acestei scene și să se înmoaie? Aici vedem cum o ființă omenească se naște, un suflet care nu poate avea sfârșit. Aceasta este realitatea, și ea ne vorbește cu solemnitate. Pruncul nu este decât o bucată firavă de carne. Cu greu

pare în stare să se miște. Dar ea trebuie să meargă înainte. O plantă firavă abia ce a răsărit, dar rădăcinile ei trebuie să se afunde și ramurile să se întindă de-a lungul întinderii epocilor fără număr. Fiecare naștere este nemuritoare și crește numărul celor din lumea sufletelor. O nouă „veșnicie” prinde viață.

Cititorul meu, aceste adevăruri imense sunt legate de fiecare prunc. Ce balanță poate cântări valoarea fiecărui copil? Poți strânge planete peste planete și sori peste sori, poți strânge toate comorile care se găsesc în natură și poți cântări toate minele care ascund cel mai ales minereu, toată bogăția lor, oricât de mare ar fi, și vei descoperi că toate acestea au o valoare limitată. Dar aici avem de-a face cu o nouă infinitate. Odată ce inspiră prima lui gură de aer, pruncul va trăi dincolo de limitele timpului și va trăi și după ce va apune toată strălucirea acestei lumi. Iată cât de solemnă este scena aceasta. Apoi se aude glasul lui Dumnezeu răsunând lângă leagănul evreiesc. Solemnitatea devine și mai solemnă. Care sunt accentele ei? Cheamă ea doar la recunoștință și bucurie? Este scopul ei să stârnească laude pentru pericolele din trecut și pentru noul membru gingaș în familie, bucuria acesteia? Nu prea. Ea scrie în același timp „păcat” alături de nașterea de copii.

Nașterea condamnă mama ca „necurată”. Scena aceasta îi interzice mamei părtașia la viața socială și la ritualurile pioase. Ea îi pleacă capul în rușine. Ea o condamnă ca și cum ar fi fost depistată o pată de lepră asupra ei, trimițând-o în izolare de comunitate: „Când o femeie va rămâne însărcinată și va naște un copil de parte bărbătească, să fie necurată șapte zile; să fie necurată ca în vremea sorocului ei. În ziua a opta, copilul să fie tăiat împrejur. Femeia să mai rămână încă treizeci și trei de zile, ca să se curețe de sângele ei; să nu se atingă de niciun lucru sfânt și să nu se ducă la sfântul locaș, până nu se vor împlini zilele curățării ei. Dacă naște o fată, să fie necurată două săptămâni, ca pe vremea când i-a venit sorocul, și să rămână șase zeci și șase de zile ca să se curețe de sângele ei” (Lev. 12:2-5).

Gândește-te la aceasta, cititorule! Care este morala acestei reguli? Dăm dovadă de înțelepciune dacă îi căutăm înțelesul. Este adevărat, petele „ceremoniale” au încetat să fie luate în seamă. Este adevărat, jertfele „după Lege” nu mai pot curăța. Razele Evangheliei risipesc toată ceața. Dar principiile au o rădăcină nemuritoare. Cauza care exista atunci a rămas în viață. Aici există o învățătură pentru mamele din toate veacurile.

Dar de ce este ocară sora gemă a fiecărui om

care se naște pe Pământ?

Dacă îl privești pe prunc, vei primi răspunsul de îndată. Care sunt natura, caracterul și înclinația lui? Nu le permite sentimentelor firești să facă pasul înapoi de la cercetarea acestui lucru pe cântarul adevărului.

Avem aici de-a face cu un mic inocent? Cu cineva conceput în puritate? Cu un om modelat în matrița sfântă? Este esența lui curată?

Da, omul este o construcție uimitoare, dar care este cariera din care sunt aduse părțile lui componente? Trupul lui firav conține germeii nenumăratelor patimi, a mulțimi de dorințe și gânduri, la fel ca firele de nisip ale oceanelor. Sunt acestea semințele vieții evlavioase? Ne dau ele motive să sperăm că vom culege roade pentru Dumnezeu?

Dacă da, atunci nașterea este sfântă și mama implicată nu ar trebui să poarte pecetea ocării.

Cu toate acestea, adevărul nu are o față zâmbitoare în acest aspect. Bebelușul este rodul păcătos al unei rase păcătoase. Pecetea corupției morale este atașată de fruntea lui.

Cititorul meu, urmărește acest adevăr până la izvorul lui. Îndreaptă-ți gândurile până la păcatul groaznic

din Eden. Când primii noștri părinți au căzut în mocipla păcatului, ce schimbare uriașă a produs acest act în întreaga lor ființă! Inocența a murit total în ființa omenească.

Ca un cuceritor, nelegiuirea și-a cerut țara pe care a capturat-o. Izvorul a acceptat otrava în adâncul lui. Din acel moment înainte, nicio picătură nu a mai fost lipsită de otravă. Rădăcina vieții omului este coruptă până în miezul ei. Toți mugurii au un gust rău. Natura omenească a fost lipsită de chipul frumos al lui Dumnezeu. Ceea ce natura nu a mai avut din acea clipă, nici nu a mai putut să dea. Esența ei este plină de vinovăție, și doar vinovăția este ceea ce poate să dea mai departe. De la trecerea fatală a lui Adam în ținutul Satanei, fiecare copil este rob acestuia. Fiecare naștere nu face decât să propage corupția morală. De aceea, cea care dă naștere este avertizată să rămână izolată. Ea trebuie să fie astfel socotită ca necurată.

Omenirea trebuie să se confrunte hotărât cu această realitate, dând deoparte masca amăgirii. Natura este înclinată să iubească cu parțialitate. Ea privește la cei ce sunt ai ei cu ochi admiratori. Ea îi zugrăvește pe prunci ca locașul plăcut al purității. Totuși, acest lucru nu îi servește niciodată drept câștig, ci mai degrabă ca o

mare pierdere, dacă calcă adevărul în picioare. Nicio floare ajutătoare nu poate fi culeasă din tulpina stearpă a ereziei. Omul înțelept își găsește locul fericit la picioarele Scripturii. Singura lui călăuză este: „așa vorbește Domnul”.

De aceea, câtă vreme își ține bebelușul în brațe, nicio mamă nu îmbracă situația lui în hainele inocenței vizionare. Cel care este acum dragostea ei nu este un obiect plăcut înaintea ochilor lui Dumnezeu. Evaluarea afecțiunii maternale nu este totuna cu evaluarea Cerului. Este adevărat, orice suflet se naște spre a trăi veșnic. Dar starea lui, la naștere, trebuie observată cu atenție și claritate. Nașterea nu aduce cu ea viața sufletului. Natura îi dă, la naștere, simțuri variate, dar nu simțul cunoașterii lui Dumnezeu. Inima nu are ochi să vadă, nici urechi de auzit, nici picioare care să caute și să meargă pe calea vieții. Fiecare sentiment al firii are o înclinație către căile nelegiurii. Lasă-l pe copil să trăiască condus de dorințele cu care s-a născut, și tot ce va dori și va căuta va fi răul și doar răul. Când voința va fi pusă în fața situației de a alege, ea va pune jugul Satanei asupra sufletului. Când mâinile pot apuca, ele se vor întinde după uneltele lui. Când buzele pot vorbi, pruncul va învăța limba celui rău. Când picioarele lui pot

alerga, ele vor alerga cu toată forța către Iad. Așa ne învață înțelepciunea. Așa ne demonstrează experiența de viață.

Va fi mama surprinsă și va deplânge faptul că o astfel de viață s-a născut din ea? Credința nu ne învață asta. Ea știe că există un remediu pentru tot acest rău. Ea se uită la Hristos și se teme să renunțe la nădejde.

Fără Hristos, pruncul trebuie să intre într-o călătorie a chinului, și va trece prin lovituri după lovituri ale uraganelor disperării. Fără Hristos, viața lui nu poate fi decât un fluviu al ticăloșiei; sfârșitul ei va fi o prăpastie de pierzare. Dar dacă Hristos privește asupra lui cu iubire, dacă El îl primește în brațele harului Său, atunci gândul nu își poate imagina și niciun cuvânt nu poate descrie cât de binecuvântată a fost acea naștere pe Pământ!

Gândește-te la ceea ce Hristos dăruiește. Există o vrednicie în sângele Lui prețios, care șterge toate petele păcatului. Există un refugiu în coapsa Lui rănită, care salvează de mânie și blestem. Există o frumusețe în neprihănirea Lui glorioasă, care este mantia potrivită pentru curțile cerești. El poate trimite puterea Duhului ca să sufle viața cea nouă în sufletul născut mort. El poate îndepărta orbirea, surzenia și împietrirea inimii. El poate converti

piatra în teren fertil, care poate da toate roadele evlaviei. El poate zdrobi jugul de fier al Satanei. El poate păzi acel suflet de toate capcanele ispitelor. El poate face ca viața lui pământească să fie un zbor hotărât către Cer. El poate înfățișa sufletul fără vină înaintea lui Dumnezeu. Prin puterea Lui transformatoare, acel copil al mâniei poate străluci ca un mărgăritar în cununa răscumpărării. Prin lucrarea Lui mântuitoare, Duhul poate face ca acel suflet să cânte cu adorare în țara luminii.

Există o astfel de nădejde în Hristos. El este tezaurul harului complet, bogat, binecuvântat și glorios. Al doilea Adam repară cu atât mai hotărât relele provocate de primul. El smulge sufletul din prăpăstiile cele mai adânci. El îl înalță în Cerurile Cerurilor. El îl poate înălța la tot ceea ce are Raiul.

Rugăciunea este tăria mamei creștine. Ea este o cheie de aur cu care ea descuie tezaurul lui Dumnezeu. Îndrăzneala și insistența credinței o fac să izbândească. Dacă izvorăsc de sus, dorințele puternice care nu pot sta mute, nu își vor rata ținta. Duhul se alătură insistențelor unei astfel de inimi, și toate apelurile Lui reflectă gândul lui Dumnezeu. Copiii rugăciunii insistente sunt iubiți în Cer înainte de a fi iubiți pe Pământ.

Scriptura nu spune că părinții care mijlocesc ar face-o vreodată degeaba. Ei plâng înaintea Cerului. Hristos aude, zâmbește și răspunde, iar răspunsurile Lui înseamnă că Satana este despuiat și harul mântuitor este trimis. Când creșterea unui copil este motivul unei rugăciuni fierbinți și insistente, acel copil este cuibărit în brațele Mântuirii.

Credința își extrage apoi mângâiere din apa botezului.¹ Hristos dă o poruncă specială, la care acest nou-născut poate veni. Botezul este o dovadă a grijii Lui timpurii. El este o pecete a harului Său care înfiază. În el putem citi inima blândă a unui Mântuitor bun. Este oare voia Lui ca un prunc să fie tratat ca un nelegiuit ce trebuie alungat în pustietatea naturii ticăloase? Porunca sacramentală ucide o astfel de îndoială. Vedem brațele Lui întinse și Îi auzim chemarea urgentă: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți” (Luca 18:16)? Acest ritual abundă în nădejde. El nu este o formalitate batjocoritoare. El este rânduit ca mijloc al harului. Alungați gândul că pruncia exclude suflarea Duhului. Dacă păcatul cu voia nu este o piedică pentru El, cu atât mai puțin Îl poate opri o boală moștenită.

¹ Autorul face referire la practica botezării pruncilor, potrivit înțelegerii Teologiei Legământelor (Covenant Theology) și potrivit practicii din bisericile prezbiteriene. În bisericile neoprotestante, botezul pruncilor este considerat nebiblic. – n.tr.

Inima lui Ieremia a început să bată cu un puls sfințit. A doua naștere a lui Ioan Botezătorul s-a petrecut mai devreme decât prima. Dumnezeu care i-a binecuvântat este întotdeauna același. Îndurarea a călcat pe această cale timpurie, și poate călca pe ea din nou.

Mamă creștină, fii curajoasă și educă-ți copilul pentru Hristos. Imediat ce gândurile lui încep să curgă, ele trebuie să aibă un canal. De ce să meargă pe calea firii pământești, și nu pe cea a harului? Ce, crezi că mintea firavă este prea slabă pentru a percepe realități și dovezi? Adevărurile lui Isus nu sunt argumente, ci realități. Adevărurile prețioase ale pomului înalt al vieții pot să cadă în poala copilăriei ca niște roade ale vieții. Blandul Păstor care caută un miel pierdut, care moare pe cruce pentru a-l salva din mâna hoțului, care îl spală în râurile ce au ieșit din coasta Sa, care îl hrănește pe pășunile verzi, care îl poartă în brațele Sale puternice, care îl iubește cu o dragoste constantă, care îl pregătește și îl va duce la o casă strălucitoare – acestea sunt gânduri pe care până și cele mai firave minți le pot înțelege. Odată ce aceste adevăruri sunt primite în puterea lor mântuitoare, nu mai putem pieri vreodată.

Fie ca prima lecție să fie cea a dragostei lui Dumnezeu, a harului lui Hristos și a ajutorului prezent al

Duhului. Fie ca ochiul copilului să fie îndreptat de mic către scena morții de pe Calvar. Fie ca primele amintiri să fie scrise folosind cuvinte din viața lui Isus. Fie ca ramurile firave să se întrețească în jurul tulpinii adevărului.

Apoi, prin îndurarea Lui bogată, există o nădejde solidă că acel copil ce a venit pe Pământ s-a născut ca un moștenitor al Cerului. Sămânța corupției nu va învinge. Lanțurile Satanei vor cădea. Cel necurat va fi spălat. Iată cum nașterea unui copil adaugă un alt cetățean la poporul Cerului.

Pruncul evreu din pasajul nostru ne reamintește de un alt adevăr. Dacă este băiat, zilele izolării mamei sunt mai puține. Dacă este fată, perioada necurăției este dublă: „Când o femeie va rămâne însărcinată și va naște un copil de parte bărbătească, să fie necurată șapte zile; să fie necurată ca în vremea sorocului ei... Femeia să mai rămână încă treizeci și trei de zile, ca să se curețe de sângele ei; să nu se atingă de niciun lucru sfânt și să nu se ducă la sfântul locaș, până nu se vor împlini zilele curățirii ei. Dacă naște o fată, să fie necurată două săptămâni, ca pe vremea când i-a venit sorocul; și să rămână șase zeci și șase de zile ca să se curețe de sângele ei” (Lev. 12:2, 4-5).

Nu putem trece peste acest pasaj fără să observăm această diferență. La prima vedere, cauza pare ceva tainic, dar gândul care sondează oceanul minții lui Dumnezeu este purtat de aici înapoi la vinovăția din Eden și la primul act al păcatului. Femeia a fost prima ființă omenească ce s-a lăsat amăgită de șarpe. Ea a fost prima care a cedat în gândirea ei. Voința ei a fost înșelată prima. Mâna ei a fost prima care s-a atins de fructul oprit. Răzvrătirea bărbatului a fost deopotrivă o ofensă impardonabilă, dar nelegiuirea femeii i-a spus bun venit capcanei. În păcatul săvârșit de ei nu există nicio diferență. Vinovăția amândurora este infinită. Totuși, există o mică diferență în ordinea evenimentelor, iar acest ritual are menirea să mențină amintirea vie a acestui lucru. Pecetea necurăției mai îndelungi a fost pusă asupra fiecărei fete care se naște. Așa este însemnată intrarea păcatului în lume. De aceea, ticăloșia este cu atât mai vrednică de dezgust. Astfel, singurul remediu este cu atât mai iubit.

Când zilele rânduite pentru necurăție au trecut, piedica este îndepărtată. Sunt rânduite ritualuri speciale. Acum sunt ucise două vietăți, una, ca ardere de tot, este pusă peste flăcările altarului, iar cealaltă este adusă ca jertfă pentru păcat: „Când se vor împlini zilele curățirii ei, pentru un fiu sau pentru o fiică, să aducă preotului, la ușa cortului întâlnirii, un miel de un an pentru

arderea de tot, și un pui de porumbel sau o turturea pentru jertfa de ispășire” (Lev. 12:6).

Evanghelia vorbește aici cu glas tare. Pângărirea nu poate înceta fără vărsare de sânge. Un Mântuitor care moare trebuie să ispășească pentru ca păcatul să fie alungat și păcătosul să fie adus înapoi la Dumnezeu.

Cititorul meu, ești necurat. Nu există nicio faptă, niciun act, niciun cuvânt și niciun gând din vreo zi a vieții tale care să nu fie negru înaintea ochilor lui Dumnezeu. Dar Isus este aproape și poate să te curețe. Spală-te, și fii curat! Spală-te, și fii împăcat cu El! Spală-te, și fii binevenit în brațele Lui primitoare! Spală-te, și privește în sus către zâmbetul Tatălui! Spală-te, și privește în sus către tronul Mântuitorului!

II

LEPRA

„Leprosul, atins de această rană, să-și poarte hainele sfâșiate, și să umble cu capul gol; să-și acopere barba, și să strige: „Necurat! Necurat!” (Lev. 13:45).

Îndurarea îndurărilor este că ni s-a dat un Mântuitor. Dar atât timp când nu simțim în noi nevoia adâncă după El, Mântuitorul care ni s-a dat rămâne un Mântuitor batjocorit. De aceea, îndurarea adaugă o lucrare a harului. Ea pictează maladia omului în culori hideoase. Ea trage monstrul de la întuneric la lumina zilei. Omul devine conștient, suferă și își vede plaga, astfel că aleargă la izvorul curățitor. Iar lepra slujește acestui scop.

De aceea, cei care nu văd decât judecata în această boală groaznică, fac o mare greșală. Chinul ei era mare. Niciun pahar de ticăloșie nu avea un lichid mai amar ca al ei. Totuși, glasul ei îi atrăgea pe oameni către

pace. Lepra arăta, printr-un șir lung de simboluri, spurcăciunea complexă a păcatului, pentru ca, în felul acesta, omul să fie și mai dezgustat de răutatea lui. Astfel, când a venit vremea ca fiii Israelului să capete o imagine nouă asupra planului de răscumpărare, această plagă era înfățișată ca muștrarea simțurilor sufletului. Tot așa, când marele Vindecător a pășit pe Pământul nostru, lepra și-a primit ajutorul în numeroase situații. Ticăloșia trupească a leprosului vorbea despre plaga mai adâncă, atunci când vindecarea la îndemână arunca o lumină asupra harului mântuitor.

Această plagă s-a furișat cu pași hotărâți. Ea nu era ușor de observat. În această privință, îndemânarea omului era oarbă. Cei care aveau cel mai atent ochi pentru a distinge semnele bolilor nu puteau observa ușor aceste simptome. Era nevoie de înțelepciune de sus, și ea trebuia căutată la sanctuar. Preotul uns trebuie să facă cercetarea. Numai el poate pune diagnosticul. Numai buzele lui pot afirma care este verdictul.

Cititorul meu, îndreaptă-ți privirea acum către acel rău adânc - păcatul. Otrava lui pândește în venele tale. Veninul lui mortal se răspândește prin tot trupul. Lucrarea lui ucigătoare continuă clipă de clipă. Dar natura omenească nu o simte. Lumea nu are ochi să o

vadă. Biata rațiune nu o vede cu privirea statornică. Umblând după satisfacția de sine, sufletul se fâleşte cu o sănătate închipuită. Moartea a început deja când totul pare viață. Plaga devorează, dar ignoranța nu vede nimic.

Visul trebuie să continue până ce o putere din afara omului îl scoală din somn. Acesta este prerogativul exclusiv al Duhului. Doar El poate aduce convingerea de păcat. Doar El poate scoate la iveală boala în-născută și rana putredă. El lucrează această conștientizare în primul rând prin Cuvânt.

În ceasurile de la sanctuar sau în liniștea gândurilor retrase, El pune sufletul înaintea oglinzii Legii lui Dumnezeu. El alungă orice solzi care orbesc privirea omului. El deschide ochii orbi. Ce urmează? Păcătosul este uluit. O scenă înfricoșătoare își face apariția. Este hidoșenia eului contaminat. Impresia sănătății a fugit. Sănătatea și frumusețea proaspătă zac asemenea unor frunze ofilite. El este ca o masă descoperită de ticăloșie care îi infuzează toată ființa. Lumina din Cer îi arată lepra care i-a cuprins sufletul și trupul. Spurcăciunea nebănuită nu mai este ascunsă. Astfel, când se aude glasul lui Dumnezeu din interior, conștiința răspunde: „Sunt un ticălos”.

Oare nu așa s-au petrecut lucrurile cu Iov? El se înrădăcinase în corectitudine morală și în umblare dreaptă. Prin auzirea cu urechea, el avea anumite cunoștințe superficiale despre Dumnezeu și, prin urmare, doar o conștientizare superficială a sinelui. Dar când ochiul său, odată deschis, a văzut adevărul din perspectiva Cerului, a putut observa de îndată spurcăciunea proprie. Lepra lui era acum clară. Strigătul lui de pocăință a mărturisit: „mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:6). Cazul lui Isaia ne aduce o mărturie suplimentară. El are în suflet o lepră pe care nu o cunoaște decât atunci când i se trimite descoperire de sus. Strălucirea Domnului îl întâmpină. În-tunericul bietului om era cu adevărat o pâclă groasă. Iată-i suspinul adânc al sufletului smerit la această descoperire: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și L-am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor” (Isaia 6:5).

Pavel se lăudase mulți ani la rând cu viața lui ireproșabilă. El nu simțea niciun fel de împunsături ale conștiinței. El părea ca acel pom plăcut la vedere, ale cărui ramuri erau încărcate de fructe aurii. Așa se și portretizează el: „odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam” (Rom. 7:9). Nu-și cunoștea starea leproasă. Dar

Preotul l-a cercetat cu un ochi pătrunzător. „A venit porunca”. Ea i-a sondat sufletul. Apoi „păcatul a înviat”. Maladia, care părea că doarme, s-a ridicat la viață cu o forță gigantică, „și eu am murit” (v. 9). El și-a conștientizat lepra și felul cum aceasta îl strângea pe dinăuntru. În agonie, el suspină: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24).

Cititorul meu, se poate ca necunoașterea stării sufletului tău să te țină încuiat în celula lui întunecată. Ascultă, te implor, la această voce de avertizare. O, nu pieri sinucigându-te! Respinge opiul sănătății sufletești imaginate. Nu dormi somnul morții așternut pe pernele amăgite ale unei false sănătăți. Gândește-te la mulțimile de oameni care nu știau că plaga i-a cuprins până ce nu s-au trezit în temnița unde vindecarea nu mai avea să vină niciodată. Adu-ți inima, gândurile, căile și viața înaintea standardului adevărat al Cuvântului! Așază-te sub razele lui care descoperă totul. Nu lua aminte la sfatul lumii. Nu folosi cântarul ei stricat. Cheamă martorul credincios, care nu greșește și nici nu te călăuzește pe căi rătăcitoare. Privește-te în oglinda Scripturii! Ce dacă această priveliște te va smeri până la țărână? Mergi înainte! Nu fă pasul înapoi! Cunoașterea adevărată a stării tale este un pas înainte către Hristos.

Când ți-ai conștientizat plaga, știi că ai nevoie să îți fie vindecată. Când păcatul este simțit astfel, el smulge din pieptul tău acest strigăt: „Vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat” (Ier. 17:14).

Suferindul aude glasul condamnării venind de la Preot. El este declarat necurat și alungat. El nu mai gustă din bucuria scenelor sociale. Odată alungat și izolat, el se ascunde în întuneric. Fața lui, întreaga lui înfățișare și situație, vorbește despre ticăloșia inimii sale deprimată. Pământul nu poate găsi o imagine mai chinuitoare. Hainele lui sunt rupte. Capul îi este ras. Buzele îi sunt acoperite. Apoi vocea seacă trebuie să se audă și să repete ca un ecou permanent: „Necurat, necurat!” Aceste semne descriu înfricoșător ticăloșia păcatului. Hainele sunt rupte. Sensul este clar – este semnalul celei mai amare dureri. Scriptura ne oferă multe dovezi în acest sens. Iacov privește către haina pătată de sânge a lui Iosif. Fiul lui, fiul preaiubit, trebuie să fi fost ucis. A sângerat vreodată inima lui atât de tare? Orice mângâiere îi este inutilă. Ca dovadă a chinului pe care avea de acum să îl suporte toată viața, el își rupe hainele.

Tot astfel, a fost o zi tristă când David și supușii lui au format cortegiul funerar al lui Abner. Întristarea publică trebuie să se arate public. Porunca regelui a fost

aceasta: „Rupeți-vă hainele, încingeți-vă cu saci și bo-ciți-vă” (2 Sam. 3:31).

Mesaj după mesaj l-au urmat îndeaproape pe Iov, și fiecare a adăugat o notă tot mai grea la povara lui. Averile lui au ajuns un morman de gunoaie, și toți fiii lui au fost uciși. Apele adânci îi inundă sufletul, și o manta ruptă dovedește o inimă răvășită: „Atunci Iov s-a sculat, și-a sfâșiat mantaua, și și-a tuns capul” (Iov 1:20). În felul acesta, vedem că, acolo unde rănilor în-tristării au fost adânci, haina sfâșiată a vorbit despre starea interioară.

Cititorul meu, oare n-ar trebui să fie întristat acela care își simte povara vinovăției? Ce întristare este ca a lui? Pierderea neprihănită este mai grea decât pierderea averii și a prietenilor. Nu există pierzare mai mare pen-tru el decât ca Dumnezeu să fie încruntat. Oare să nu plângă ochii aceluia care se urăște pe sine, care nu îndrăznește să își ridice privirea spre Dumnezeu, care nu are loc de odihnă pe Pământ și niciun locaș al păcii în viața veșnică? Nu există lepra ca păcatul. Nu există lepros ca păcătosul. Să zacă lepra în haine sfâșiate și păcătosul să nu își plângă starea în țărână?

Capul trebuie să se plece descoperit. Aceasta era atitudinea rușinii acceptate cu umilință. Iov a trecut

prin dezgustul de sine și și-a plâns astfel starea: „M-a despuiat de slava mea, mi-a luat cununa de pe cap” (Iov 19:9). Odată lipsit de fiii lui, Aaron nu-și poate arăta semnele durerii. De aceea, porunca este aceasta: „Să nu vă descoperiți capetele” (Lev. 10:6).

În bietul lepros despuiat astfel putem vedea felul în care păcatul lovește rănind de moarte. Să nu fie rușinea afișată pe fruntea păcătosului? Iată plânsetul lui Ezra: „Dumnezeule, sunt uluit și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine”. Dar de unde vine această rușine? „Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit deasupra capetelor noastre, și greșelile noastre au ajuns până la Ceruri” (Ezra 9:6).

Există rușine în nebunie, în răzvrătire, în nemulțumire, în neascultare față de poruncile unui Tată bun. Toate aceste fraze sunt îndreptate către inima păcătosului. Viața lui este o greșală continuă. Nu este aceasta nebunie? Măinile lui rebele se ridică împotriva Împăratului împăraților. Împietrirea inimii lui urăște un Dumnezeu care binecuvântează. Pașii lui murdari calcă în picioare cu nepăsare voia unui Tată iubitor. Astfel, păcatul și rușinea sunt legate între ele. Părinții noștri vinovați se grăbesc să se ascundă, iar provocarea îndrăzneță a lui Pavel este aceasta: „Și ce roade aduceți

atunci? Roade, de care acum vă este rușine” (Rom. 6:21). Buzele sunt acoperite. Gura acoperită este un semn că tăcerea este adăugată condamnării.

Cei ce își văd păcatul și sunt loviți de rușine sunt re-
duși la tăcere. Acest lucru i-a caracterizat pe profeții de
care Dumnezeu S-a îndepărtat: „Văzătorii vor fi dați de
rușine, ghicitorii vor roși, toți își vor acoperi barba; căci
Dumnezeu nu va răspunde” (Mica 3:7). Păcatul aduce
muștenia. În timp ce buzele credincioase abundă în rugă-
ciune, cântă laude și vorbesc în note fericite despre minu-
nățiile harului răscumpărător, care sunt sunetele pe care
păcătosul le scoate? Gâtul lui era o fântână deschisă, dar
ea se închide acum. Cuvintele lui nu pot semăna decât se-
mințele răului. Astfel, ele trebuie împiedicate.

Dar dacă se aud pașii unui trecător prin preajmă,
trebuie să se audă un strigăt de avertizare. Iată ce i se
permite leproșului să rostească, într-o notă repetitivă și
tristă: „Necurat, necurat”. Nu te apropia! Există con-
taminare aici: „necurat, necurat”.

Cititorul meu, nu-ți închide ochii în fața ticăloșiei
intense a păcatului. El este o spurcăciune de nedescris.
Iată-l pe preotul Iosua înainte ca nelegiuirea să îi fie lu-
ată. El stă mânjit de spurcăciune înaintea Îngerului:
„Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare” (Zah. 3:3).

Iată o mărturie adevărată despre starea noastră potrivită naturii noastre spirituale: „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6). Inima este colivia oricărei păsări necurate, izvorul oricărei dorințe spurcate. Apele care curg din ea sunt numai contaminare și urâciune. Tot ce ating mâinile noastre devine spurcat, iar picioarele lasă în urma lor semnele pângăririi. Păcătosul vorbește, și răspândește peste tot în jurul lui numai muște otrăvitoare. Cuvintele lui, privirile lui, căile sale, viața lui – toate poartă o singură pecete neagră: „Necurat, necurat”.

Leprosul este izolat de viața comunității. Nicio casă nu îl poate primi. Nicio inimă prietenoasă nu îl poate înveseli. Locuința lui este departe de oameni. El zace în singurătate. Nimic nu îl poate excepta de la această soartă. Maria trebuie să fie izolată: „Domnul a zis lui Moise: „Să fie închisă deci șapte zile afară din tabără” (Num. 12:14). Regele Ozia a trebuit să locuiască singur: „Domnul l-a lovit pe împărat cu lepră și el a fost lepros până în ziua morții, și a locuit într-o casă deosebită” (2 Împ. 15:5). Ah, ce ți-a făcut păcatul? Să răspundă îngerii care au păcătuit și care au fost alungați pe veci din lumina Cerului. Să vorbească despre ticălo-

șiile și chinul vieții lor solitare mulțimile care nu au cunoscut niciodată desfătarea părtășiei cu Dumnezeu, care nu umblă în compania dulce a fiilor Sionului, ale căror inimi nu se înalță pe aripile laudei comune, care nu sunt părtași rugăciunii comune a sfinților, care nu îngenunchează fericiți la Masa Domnului, acești exilați triști de turma celor care merg spre Cer.

Dar asta este totul? Moartea bate la ușă. Veșnicia este aproape; o prăpastie se va deschide atunci pe veci între păcătosul murdar și oștirea celor fericiți și mântuiți. Dumnezeu va fi departe atunci; niciun păcătos nu va mai putea ajunge atunci la El. Isus va fi înălțat prea sus. Nu va mai exista acces la brațele Lui. Porțile Cerului vor fi încuiate. Cei mântuiți vor fi toți pe veci în interior. Cei pierduți vor fi toți afară – pe veci afară. Astfel, leprosul este un simbol al plăgii mortale a păcatului.

De ce este pictată această imagine în culori atât de înspăimântătoare? De ce este priveliștea adusă așa înaintea ochilor tăi? Doar ca să fii cuprins de o groază deznădăjduită? Ca să te prăbușească în abisul disperării? Nicidecum. Aici, îndurarea te sperie, dar o face ca să alergi în brațele ei. Marele Preot este aproape. El vine pe Pământ cu „tămăduirea sub aripile Lui” (Mal. 4:2).

El strigă către fiecare suflet ostenit și împovărat: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Nu trebuie să rămâi un fugar în lume, exilat de turma Lui. El te îndeamnă să te cuibărești sub coasta Lui rănită. El îți oferă sângele Lui, care poate să îți curețe orice pată. Remediul Lui este la îndemână și este sigur. Primește-! Ia-! O, ia-l și fii vindecat. Nu întoarce spatele mâinii Lui întinse! Ia aminte la chemarea Lui: „vei fi curățat” (cf. 36:25). Nu sta liniștit până nu auzi răspunsul buzelor în adorare: „Măreț Domn, Tu m-ai atins și plaga mea s-a vindecat”.

12

CURĂȚAREA LEPROSULUI

„Iată care va fi legea cu privire la cel lepros, în ziua curățării lui” (Lev. 14:2).

Nicio îndemânare pământească nu putea îndepărta ocară leprei. Omul atins de ea rămânea în chinuri până ce compasiunea îi zâmbea din Cer. Când sosea timpul rânduit de Dumnezeu, încercarea grea avea să înceteze și primăvara plăcută a sănătății îmbobocea iar în viața lui.

Situația păcatului este asemănătoare. Plaga continuă să se întindă până ce harul fără plată se pogoară și aduce vindecarea. Pe tot parcursul lucrării de mântuire, Dumnezeu este primul. El voiește. El vorbește. Păcătosul aude glasul interior și vede Crucea, astfel că își găsește viața înnoită în ea. Ticăloșia leprosului a fost o noapte lungă și întunecată. Cât de mare trebuie să fi

fost bucuria lui când sosea dimineața luminoasă a curățării!

Cititorul meu, învață de aici că există o fericire cu mult mai luminoasă decât simpla vindecare trupească. Vindecarea sufletului este vindecarea vindecărilor. Conștientizarea iertării și a zâmbetului Tatălui, nădejdea slavei, părtășia Duhului – acestea sunt trăsăturile fericirii supreme. Inima pe care Hristos a vindecat-o este grădina plăcută în care înfloresc desfătarea ce nu se ofilește niciodată. Cei mai fericiți oameni de pe Pământ sunt cei care au fost făcuți fii ai lui Dumnezeu în Hristos. Prin har, cei care sunt una cu El și-au ridicat corturile pe cele mai semețe vârfuri ale bucuriei.

Apropie-te plin de aceste gânduri de ritualurile diferite de curățare a leprosului. Ele sunt asemenea unor râuri care curg de la baza munților, toate unindu-se într-un singur ocean. Ele sunt ca razele ce pleacă din mai multe puncte, convergând într-una, mai strălucitoare decât toate. Ele sunt ca diferite note care se unesc în cântecul unui cor maiestuos. Toate îți îndreaptă privirile către Hristos și mărturisesc că „Hristos este totul”.

Doar preotul putea să pronunțe pe cineva necurat, și doar el poate acum să declare starea de curăție. Dar

cum poate avea loc întâlnirea dintre cei doi? Cel aflat în suferință este un exilat afară din tabără. El nu mai poate căuta cortul întâlnirii. De aceea, preotul va ieși pe porți și se va grăbi către acel loc unde ticăloșia zace în izolare: „Preotul să iasă afară din tabără, și să-l cerceteze pe cel lepros” (Lev. 14:3).

Aici, credința observă zborul voluntar al lui Isus către Pământul nostru. Scaunul Lui de domnie este Cerul. Locuința Lui este lumina. Lăcașul Lui este gloria strălucitoare. Totuși, păcătosul sărman își plânge soarta aici, jos. Ar putea oare Isus să îi întoarcă spatele? Nicidecum. El nu a socotit un lucru de ocară să îmbrace trupul nostru. El consideră că este o bucurie să îl caute pe cel pierdut.

Calea este lungă, iar prăpastia este foarte adâncă, dar truda și ocară nu Îl pot împiedica. Nevoia Îl cheamă. Isus se apropie. Dragul meu cititor, oare va lăsa El totul pentru tine și tu să nu lași totul pentru El? Zelul Său în dedicarea spre binele omului lovește de moarte indiferența acestuia.

Ritualurile de curățare trebuie privite acum îndeaproape. Duh al luminii, arată-ni-le în adevărata lor culoare! Ochii noștri sunt orbiți dacă nu primim ajutor de la Tine.

Sunt aduse păsările curate. Ca număr, ele sunt două. Una este condamnată la moarte. Sângele ei cald se scurge într-un vas de lut, umplându-l astfel cu lichidul vieții. Cealaltă este așezată sub apa roșiatică a spălării, apoi este trimisă către Cer cu aripile picurând. O bucată de isop este apoi legată de lâna roșie și de un toiag de cedru. Cu ajutorul lui, sângele este stropit de șapte ori peste bietul om: „preotul să poruncească să se ia, pentru cel ce trebuie curățit, două păsări vii și curate, lemn de cedru, cârmâz și isop... Să stropească de șapte ori peste cel ce trebuie curățit de lepră” (Lev. 14:4, 7).

Aceste păsări sunt simbolul lui Hristos. Un semn arată toată lucrarea Lui. Dacă strângi toate simbolurile – El le ilustrează pe toate și le depășește pe toate în adevăr. O pasăre este ucisă. Ce veste bună! Isus al nostru moare. Gândește-te, suflete, gândește-te că bucuria ta, pacea ta, nădejdea ta și Cerul tău – toate izvorăsc din mormântul Mântuitorului. Viața ta este distrusă prin păcat. Dreptatea nemișcată își scoate sabia. Legea mâniașă se încruntă și îți anunță pierzarea. Poți vedea răzbumarea aproape de tine și poți auzi amenințarea ei. Totuși, nu tremura! Tu arăți cu calm către Isus și către lemnul blestemat.

Tu știi că refugiul se găsește în coasta Lui rănită.

Tu susții pe bună dreptate că ești liber. Moartea lui Hristos a plătit datoria ta, așa încât să nu mai mori niciodată. Viața Lui s-a dat pentru ca tu să trăiești în veci. Sângele Lui a fost vărsat, astfel încât să împlinească orice pretenție divină. Bucură-te, adu mulțumiri și cântă laude! Prin moartea Lui, tu poți călca moartea în picioare. Prin crucea Lui, Hristos te susține până în ziua veșniciei.

Cealaltă pasăre grăbește înroșită către Cer. Moartea lui Isus este moartea păcatului. Isus cel înălțat este viața mântuirii. Mormântul este deschis așa încât curțile Cerului să Îl primească. Porțile își ridică de îndată capetele. Ușile veșnice se deschid. Împăratul slavei intră în Ceruri.

Fii înțelept, suflete, și întinde-ți aripile zburând în sus. Străpunge norii întunecați! Locuiește la poarta Cerului! Privește insistent asupra lucrării ce se face dincolo de perdea. Hristos stă în veci înaintea scaunului de domnie. Tu trăiești pentru că un Mântuitor viu se roagă. De aceea, păcatele îți sunt iertate pentru că un Apărător înviat mijlocește. Cerul te așteaptă pentru că un Înaintemergător te-a înfiat.

Urmează stropirea de șapte ori cu toiagul din cedru. Un mântuitor aflat la distanță nu mântuiește pe

nimeni. Un remediu departe de locul unde este nevoie de el nu rezolvă nimic. Beneficiul vindecător trebuie să fie aplicat. Inima trebuie să cunoască, conștiința să simtă și viața să proclame că Hristos ia chip în interiorul sufletului.

Prin mijloace variate, Dumnezeu îl aduce pe păcătos în contact cu soluția vindecătoare. În principal, El folosește glasul predicatorului. De aceea, voi, cei care Îl propovăduiți pe Hristos, fiți atenți la lucrarea voastră! Sufletele stau înaintea voastră, așteptând să fie curățate. Ce anume împrăștiați în jurul vostru? Ce este lemnul de cedru și ce este isopul pe care le țineți în mâini? Sunt cuvintele voastre îmbibate în sângele care a curs din inima Răscumpărătorului? Voi vă plângeți adesea că lepra încă face ravagii în turmă. Voi doriți sănătatea oilor voastre, dar boala încă le contaminează. Oare nu se petrec aceste lucruri pentru că buzele voastre picură foarte rar roua vindecătoare? Niciun lepros nu poate fi curățat până ce sângele nu cade de șapte ori asupra lui. Niciun suflet nu este curat până ce râul de la Calvar nu îl acoperă. Predicile ar trebui să fie asemenea unor râuri care să curgă din cruce. Apoi tot părul celui lepros este ras și toate hainele îi sunt spălate: „Cel ce se curăță, trebuie să-și spele hainele, să-și radă tot părul” (Lev. 14:8). Nu este păstrat nimic care să aibă în el sămânța plăgii.

Tu, cel credincios, ia aminte la această lecție! Aici este vocea înțelepciunii. Credința strânge în mâini iertarea și câștigă fericirea nesfârșită. Totuși, natura lui Adam încă trăiește. Locașul tău prezent se găsește în țara infecției. Firea pământească încă pofteste către rău. Păcatul se străduiește zilnic să te atragă în noroi. Deschide-ți ochii! Fugi de orice circumstanță ispititoare! Evită toate căile alunecoase. Indiferent dacă este vorba de un loc, o carte, un om, o ocupație care te abate de la Dumnezeu sau care îți îndreaptă calea spre cădere, alungă toate aceste lucruri ca pe un cuib de boli infecțioase.

Privirea păcătoasă trebuie alungată pe veci. Chiar dacă în alte lucruri este utilă, mâna păcătoasă trebuie tăiată. Orice altă soluție înseamnă pierzarea. Pierderea acestor lucruri este un câștig. Durerea se transformă astfel în bucurie. Lucrurile ce ne păstrează separați de păcat sunt cele de care avem nevoie disperată. Lucrurile care ne rănesc cel mai mult sunt circumstanțele când îi facem loc din nou vrăjmașului mortal.

Trec șase zile după care se reia ritualul de curățare: „În ziua a șaptea să-și radă tot părul, capul, barba și sprâncenele: tot părul să și-l radă; să-și spele hainele și să-și scalde trupul în apă, și va fi curat” (Lev. 14:9). Câtă vreme trăiește credinciosul, turnul de veghere este

locul lui potrivit. Ocaziile de a păcătui se vor întoarce. Valul se va ridica iar. Cuțitul cu care păcatul trebuie omorât trebuie folosit în mod repetat. Câtă vreme vrăjmașul pândește și dă târcoale, coiful și scutul nu pot fi puse jos. David caută liniștea, în timp ce oștile lui sunt pe front, iar ceea ce David descoperă este că lepra lui este încă vie. Petru este avertizat să vegheze și să se roage, dar imediat ce adoarme, momeala îl copleșește.

Acest pasaj plin de învățătură are încă alte lucruri să ne spună: „A opta zi, să ia doi miei fără cusur, și o oaie de un an fără cusur, trei zecimi dintr-o efă de floarea făinii, ca dar de mâncare frământat cu untdelemn, și un log (pahar) de untdelemn... Să junghie mielul în locul unde se junghie jertfele de ispășire și arderile de tot, adică în locul sfânt; căci, la jertfa pentru vină, ca și la jertfa de ispășire, dobitocul pentru jertfă va fi al preotului: el este un lucru preasfânt” (Lev. 14:10, 13). Alte ritualuri completează învățătura. Mai multe jertfe trebuie să sângereze. Observă aici inima iubitoare a Dumnezeu. El nu obosește niciodată să Îl descopere pe Hristos. El înmulțește simbolurile Lui pentru a ne câștiga ca să ne alipim de crucea iertării. Am statuat că arderea de tot Îl ilustrează pe Hristos cuprins cu totul de flăcările mâniei dezlănțuite. O ardere de tot trebuie să fie fă-

cută și acum. Am văzut cum jertfa pentru păcat demonstrează spurcăciunea dezgustătoare a acestuia? O jertfă pentru păcate trebuie să moară și acum. Am constatat cum jertfa pentru vină aduce mai multă lumină asupra lucrării răscumpărătoare? Oare darul din floarea făinii ne-a arătat un alt aspect al Crucii, schimbând scena? Tot așa, și acum trebuie adăugată o jertfă pentru păcat. Trebuie adus și acum darul din floarea făinii. Toate semnele sunt lăsate pentru a preamări, pentru a înălța, pentru a mărturisi și pentru a vorbi despre lucrarea glorioasă de ispășire a Domnului nostru. Dorește cineva curățarea, dar fără sânge? Astfel de oameni trebuie să cerceteze acest șir sângeros de ritualuri. Glasul lor este clar și se aude repetat. Toate vorbesc în aceeași notă. Nu există vindecare fără Hristos, fără durerile Lui ispășitoare.

Sângele jertfei pentru păcat este folosit acum prin preot, care îl aplică pe ureche, pe mână și pe picior: „Preotul să ia din sângele jertfei de ispășire; să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curăță, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui, și pe degetul cel mare de la piciorul drept” (Lev. 14:14). Semnul este făcut pe fiecare extremitate a trupului. De ce? Toate părțile au nevoie de curățare, iar curățarea este oferită pentru tot trupul. Iertarea completă a întregii vinovății este marele

aspect mângâietor al planului Evangheliei. Hristos nu este un mântuitor parțial. El nu îndepărtează doar câteva păcate, ci pe toate. Dacă ar rămâne un singur păcat, nimeni n-ar putea fi primit în curțile luminii. Ochiul Tatălui se poate odihni doar asupra curăției divine. Dar râul Calvarului ne face mai albi decât cea mai albă zăpadă. Nu încapе îndoială că fiecare membru al trupului a fost afectat de lepră. Urechea a primit cu neșă vorbele rele. Ușa s-a deschis repede în fața dușmanului otrăvitor. Astfel, întreaga minte a fost infectată. Totuși, când sângele este stropit, totul este curățat. Mâna fusese adesea pusă în slujba Satanei. Ea făcuse multe lucrări vinovate în slujba stăpânului ei rău. Dar iată remediul pregătit. Spal-o aici, după care poți ridica mâini sfinte fără să te temi. Picioarele au călcat și ele pe căile noroioase, alergând fără jenă către orice scenă a vinovăției. Dar toată această murdărie dispare. Păcătosul ticălos, odată atins de acest sânge, poate reduce la tăcere orice acuzație care se ridică împotriva lui. Hristos aduce o iertare totală, pentru orice păcat al tuturor celor care aleargă la El. Poate ezita cineva? Poate refuza inima să exclame: „Binecuvântat fie Dumnezeu pentru Isus Hristos”?

Un alt ritual rămâne de împlinit. Preotul ia untdelemn, simbolul potrivit al harului Duhului. Sunt atinse

iar, cu acesta, urechea, mâna și piciorul. Restul este turnat peste capul leprosului: „Preotul să ia untdelemn din log, și să toarne în palma mâinii stângi... Iar untdelemnul care-i mai rămâne în mână, preotul să-l pună pe capul celui ce se curăță; și preotul să facă ispășire pentru el înaintea Domnului” (Lev. 14:15, 18). Untdelemnul urmează după sânge. Sângele șterge păcatul, iar Duhul purifică omul interior. Unde păcatul este văzut și iertat, toată condamnarea pierе. Unde Duhul trăiește, domnia păcatului este frântă. Unul dă dreptul la viață, iar Celălalt îl pregătește pe cel iertat pentru casa cerească. Unul este cheia. Celălalt îl pregătește pe om să se bucure de casă. Omul neîndreptățit stă afară. Fără a fi sfințit, nu îi pasă unde merge. Dar iertarea și înnoirea sunt legate cu lanțuri sfinte. Una vine, și cealaltă o urmează îndeaproape.

Când curățarea este finalizată, înnoirea trebuie să pătrundă în fiecare membru al trupului. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5:17). Fiecare parte trăiește viața nouă pentru Dumnezeu. Urechile aud pentru El, strângând sunete sfinte, astfel încât adevărul sfânt să se coboare în adâncul inimii. Măinile și picioarele caută să facă doar lucruri sfinte. Singura preocupare este să aducă laude lui

Dumnezeu, să îi încurajeze pe oameni să umble pe căile Lui, să înainteze Împărăția lui Dumnezeu și să împodobească credințioșii Lui. Pustia se transformă, devenind la fel de plăcută ca un trandafir. Acolo unde spinii și măcăcinii erau până nu demult ascuțiți și străpungători, mirtul înflorește și pinul se clatină în adierea vântului.

Cititorul meu, iată un test pentru tine. Ai auzit adesea vorbindu-se despre lucrarea curățitoare făcută de Isus. Poate că te lauzi chiar că ești părtaș crucii Lui. Dar este oare nădejdea ta înrădăcinată sincer în adevărul Evangheliei? Lasă ca aceste rânduri să te cerceteze. Care sunt dovezile tale? Fructul dovedește care este natura pomului. Căldura este dovada că focul arde. Lumina este dovada soarelui care a răsărit. Cel ce este curățat de păcat este scârbit de orice spurcăciune. Cel care s-a îmbrăcat cu Hristos strălucește în hainele luminii. Harul care îl aduce pe om la Hristos îi și dă o nouă viață și o nouă cale.

Este adevărat că nu mai există nicio osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus, dar ei nu mai umblă după îndemnurile firii pământești, ci după cele ale Duhului. Cel ce este adevărat proclamă: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” (Ioan 13:8), iar

adevărul Lui adaugă: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9).

Doamne, curăță-mă profund în sângele Tău curat!
Doamne, umple-mă cu harul Tău purificator!

13

AZAZEL

„Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sorț pentru Domnul, și un sorț pentru Azazel” (Lev. 16:8).

Există mare putere în aceste cuvinte. Orice pagină scrisă promovează anumite idei. Dar când penița adaugă îndemânare, lucrurile pe care le prezintă capătă o formă mai clară. Formele cuvintelor par să prindă viață. Pictura aproape că începe să miște. Tot astfel, limba poate fi în stare să demonstreze funcționarea roților și a mișcărilor unei mașinării complete. Dar lăsați ca modelul mișcător să joace, și aceste lucruri intricate se deschid și obscuritățile ies la lumină. Ochiul pecetluiește fiecare parte a acestui peisaj pe tablele minții.

Transferă aceste gânduri și aplică-le adevărului Evangheliei. Nu încapă îndoială că fiecare afirmație este un râu clar; fiecare doctrină este o rază de soare neîmpiedicată de nori. Orbirea care nu discern lucrurile

este orbirea celui pierdut. Dar când lucrurile simbolice trec înșiruite prin fața ochilor, când lucrurile vii pe care ele le-au simbolizat prind viață, atunci impresiile profunde își înfig rădăcinile și mai adânc.

Cititorul meu, aceasta este învățătura cărții glorioase a lui Dumnezeu. În ea sunt folosite toate modalitățile care Îl ilustrează pe Hristos Isus. A-L vedea pe El este viața veșnică; a nu-L vedea este prăpastia adâncă a pierzării. De aceea, cuvintele vorbesc despre lucruri reale, simbolurile le sunt adăugate, iar imaginile dau o mână de ajutor. Biblia este o lecție pentru fiecare categorie de oameni. Ea este un manual potrivit pentru orice fel de gândi. Este nevoie de dovezi? Ziua ispășirii Israelului le prezintă în felul cel mai grafic cu putință. Ceea ce profeții au cântat, ceea ce apostolii au propovăduit și ceea ce Mântuitorul a făcut, aici prinde formă și, prin intermediul ochilor, afectează sufletul. Credința privește și, în fiecare moment, vede ilustrat un Mântuitor. Fiecare privire îi dă viață unui pasaj.

În această zi erau ucise multe viețuitoare. Râul de sânge era adânc. Fiecare altar sfânt și fiecare loc sfânt au primit semnul împăcării. Această imagine vizibilă atestă că moartea este blestemul înspăimântător al păcatului. Fiecare jertfă arată că suferințele ființelor-substitut erau

necesare. Prin a trâmbița acest adevăr, ele sunt ca niște vestitori care merg înaintea Domnului. Dacă n-ar fi fost călăuzite astfel, jertfele n-ar fi făcut decât să adauge la confuzie și ceață. Dar aceste ritualuri s-au repetat an de an ca niște umbre. Nota lor avea rolul de a prezice. Ele erau ca niște stele ale dimineții, care vorbeau despre un soare mult mai strălucitor. Ajutorul eficace nu era în mâinile lor, căci acestea au încetat acum. Crucea le-a săpat mormântul. Nevoia după ele ține de trecut. Hristos, adevărul care le-a împlinit, și-a dat viața odată pentru totdeauna. Acea jertfă unică este suficientă pentru toate păcatele tuturor celor din turma Lui fericită. Ea umple pentru totdeauna paharul care satisface dreptatea Tatălui. Ea îi așază pe veci pe toți cei răscumpărați pe stâncă înaltă a iertării eterne. Cine poate fi atunci atât de orb ca acela care apelează la noi și noi jertfe? O jertfă fără sânge este o înșelătorie groaznică. Ea îi fură crucii gloria ei deplină. Ea pretinde că repune în scenă ceea ce a fost, în fapt, încheiat odată pentru totdeauna. Repetarea lor anulează lucrarea încheiată a lui Hristos. Ritualurile iudaice nu sunt decât Hristos prevestit. Maslul romano-catolic este Hristos lepădat.

Dar în slujba zilei ispășirii, o anumită parte a ei este unică și ne solicită atenția. Doi țapi sunt aduși ca jertfă

pentru păcat. Preotul îi primește la ușa cortului întâlnirii. Apoi se aruncă sorții. Minte omului nu are permisiunea de a alege după bunul plac. O mână nevăzută îl alege pe unul pentru moarte, și îl lasă pe altul să trăiască, jucând rolul țapului izgonit în pustie - Azazel.

Dragul meu cititor, această scenă ne descoperă sfatul dragostei veșnice. Dinainte de creația lumii, voia lui Dumnezeu L-a chemat pe Isus la lucrarea mântuitoare. Fiecare parte a planului a fost stabilită dinainte. Fiecare componentă a lui a fost încredințată în mâinile Fiului. Acest adevăr este o sursă prețioasă de mângâiere.

Cei care își conștientizează păcatul au nevoie să le fie câștigată încrederea. Ei nu vor întinde mâna după un pai. Dar când Tatăl Îl trimite pe Fiul, când glasul Lui pecetluiește Mielul ales, atunci piramidele îndoielii se prăbușesc. Cel pe care Dumnezeu Îl trimite este deplin echipat pentru lucrarea Lui. Această Stâncă este ridicată de Dumnezeu. El este suficient. El va sta ferm pe picioarele Sale. Oare ar putea păcătosul să ceară mai mult?

Țapul condamnat este ucis. Observă, suflete, felul în care sângele lui este folosit. Marele preot îndrăznește să intre cu el după perdeaua tainică. Capacul ispășirii primește stropii acestui sânge. Cortul cel sfânt este

stropit peste tot. Coarnele altarului de aur sunt atinse de șapte ori.

Cât de înfricoșată este această scenă, și totuși cât de mângâietoare! Există o nevoie universală. Iată o soluție vindecătoare suficientă. Omul nu se poate mișca fără ca păcatul să se deplaseze odată cu el. Omul nu poate merge acolo unde împăcarea nu a venit. Există un remediu cuprinzător pentru maladia atât de răspândită. Dar observați mai apoi Evanghelia din această scenă înroșită de sânge. Sângele este prețul răscumpărării noastre. Dreptatea îl cere. Legea are pretențiile ei. Datoriile noastre sunt nenumărate. Fiecare moment crește vinovăția. Cum am putea să ne răscumpărăm sufletele din mânie? Tot ce putem face noi nu este decât păcat. Dar toți creditorii să își aducă cărțile de datorii. Hristos stropește fiecare pagină. Lista lungă și îngrozitoare dispare. Cerul își suspendă talerele. Povara păcatului are o greutate peste măsură de mare. Dar aici avem sânge dumnezeiesc. De aceea, el depășește greutatea oricărei vinovății.

Sângele este pacea noastră. Păcatul văzut în adevăratele lui culori, simțit în puterea lui cea strașnică, este ticăloșia ticăloșiei lui și chinuie mai mult decât înțepătura scorpionului. Inima frântă este un locaș al chinului.

Conștiința rănită se agită și nu își poate găsi odihna. Dar când Duhul arată sângele, toate așteptările înfricoșate încetează. El dovedește că pacea este semnată în Ceruri. El flutură ramura de măslin în suflet. El pune iertarea în mâna fericită.

Sângele are puterea de a ucide păcatul. Păcatul este o buruiiană cu multe rădăcini. Ele se răspândesc mult și se străduiesc să se adâncească tot mai mult. Dar dacă le atingi cu sângele ispășirii, inima va simți că păcatul L-a junghiat pe Hristos și L-a țintuit pe Dumnezeuul-Om pe lemnul blestemat.

Cum poate fi iubit acum cel care a străpuns acea frunte, acele mâini, acele picioare, acea coastă? Un simțământ sfânt se cutremură la acest gând. El Îl strânge la piept pe Mântuitorul și îl calcă în picioare pe vrăjmașul Lui.

Sângele îl alungă pe Satana. Nu există niciun loc impermeabil pentru săgețile lui. Niciun moment nu este liber de apropierea lui. Niciun palat și nicio colibă nu îl pot ține la distanță. El are o cheie pentru fiecare cameră și pentru fiecare scaun din biserică. Nicio oră aglomerată nu este prea ocupată pentru el și nicio clipă de singurătate nu este prea liniștită pentru el. Nimic nu îl poate speria cum o face acest sânge. Mesagerul mâniei

a trecut pe lângă drugii marcați de sângele mielului pascal. Astfel, când acest semn este arătat, ispita se ridică și fuge.

Sângele încuie Iadul. Acele celule nu pot primi un suflet spălat de Hristos. Să se apropie, dacă pot. Cătușele refuză să se atingă de el. Flăcările fac pasul înapoi rușinate. Viermele nu își poate găsi prada. Temnicerului îi cad cheile din mâini. Suflete, asigură-te că ai acest sânge asupra ta! El este paza sigură împotriva durerilor Iadului.

Sângele distruge piedicile pe calea către Cer. Privește mulțimile nenumărate care stau înaintea scaunului de domnie. Toate popoarele, etniile, limbile și seminițiile sunt adunate acolo, formând o oștire vastă. Dar fiecare robă este albă și orice ființă cerească ține în mână o frunză de laur. Când s-a pus întrebarea, „aceștia de unde au venit?”, răspunsul nu a întârziat să fie dat: „ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7:13-14). Suflete, nu ai dorința arzătoare să te alături acestei mulțimi și să fii părtaș bucuriei ei? De aceea, fă așa încât să te asiguri că acest sânge este și al tău. Nimic altceva, nicio altă formulă de curățare nu poate îndepărta vinovăția care te separă de Cer.

Sângele umple Cerul de cântări. Cei răscumpărați se

aruncă cu fețele la pământ înaintea Mielului. Aceasta este esența cântării lor mărețe: „ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apoc. 5:9). Îngerii se alătură corului: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (v. 12). Suflete, se apropie momentul când vei fi dus în compania acestui cor extraordinar, ca să îți adaugi glasul? Așa vei face, dacă ai acest sânge asupra ta. Cei care nu s-au spălat în acest sânge cât au trăit aici, pe Pământ, nu vor putea cânta în Ceruri.

Dar întoarce-te cu privirea la scena ritualului de la început. Iată, ea se schimbă. Apare celălalt țap. Mulțimea adunată acolo privește cu ochi nerăbdători. Acesta este un moment încărcat de emoție. Vine marele preot. Mâinile lui întinse apasă asupra capului animalului. Acest gest este dovada vinovăției transferate. El vorbește cu glas tare cât de mare este catalogul înfricoșător al păcatelor Israelului. Prin acest semn, substitutul primește masa de păcat. Ce sentiment profund trebuie să fi mișcat masa aceea de oameni! Cât de multe inimi iluminate trebuie să fi spus în sine lor: „Am scăpat de povara mea. Țapul Azazel o ia asupra lui, iar eu sunt eliberat”.

Victima împovărată este alungată. Țapul este trimis departe, în afara taberei, dincolo de privirile tuturor, unde pașii omului nu pot ajunge, dincolo de granițele ținuturilor oamenilor, în pustia stearpă. Odată eliberat, el dispare printre stânci și printre tufișurile unei pustietăți nepătrunse. Nevăzut, necunoscut, uitat, el dispare dinaintea ochilor celor muritori. De acum, el este îngropat în țara uitării.

Nu există o imagine mai strălucitoare a iertării complete a tuturor păcatelor în Hristos. Credința cunoaște bine acest țap - Azazel. Ea folosește zilnic odihna pe care el o aduce. Ea nu ascunde niciun păcat. Ea nu acoperă nicio vinovăție. Ea pune totul deschis pe capul lui Hristos. Așa am făcut eu. Starea mea era ticăloasă, dar am aruncat totul asupra lui Hristos, care este gata să poarte totul și să ducă toată vinovăția mea cât de departe. Hristos aleargă departe cu povara blestemată, astfel că ochiul atoatevăzător al lui Dumnezeu nu o mai poate găsi.

O, ce veste prețioasă! O, ce adevăr ce înveselește inima! Duhul vrea ca această mângâiere deplină să curgă peste noi în toată abundența ei, și El confirmă acest adevăr prin mărturia Lui frecventă. Este răsăritul departe de apus? Putem atinge limita spațiului? Pe

măsură ce înaintăm, linia orizontului se tot îndepărtează. O separare infinită separă infinit. Așa duce acest Țap vinovăția noastră departe, foarte departe: „cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Ps. 103:12).

Oare putem recupera ceea ce oceanul îngroapă? Niciun fir nu ajunge în adâncimile lui nemăsurate. Păcatul a fost scufundat într-un adânc de unde nu se mai poate ridica vreodată. Apele adânci îl ascund, și trebuie să rămână așa pe veci. Așa este mormântul păcatului. Țapul nostru îl înecă într-un abis fără fund. Cuvântul este sigur: „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele lor” (Mica 7:19). Se poate vedea acel lucru față de care ochiul este orb? Când ochii sunt închiși, pot vedea ei ceva? Țapul nostru ascunde nelegiuirile noastre la o depărtare infinită. Oare nu este scris: „ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele” (Isaia 38:17)?

Cine nu a văzut o masă de nori negri? Ei amenință să rupă Cerurile și să transforme Pământul într-o vastă întindere întunecată. Dar, dintr-o dată, razele soarelui îi străpung. Întunericul se topește, pătura norilor se subțiază și, în curând, norii dispar și o haină clară de un

albastru transparent îmbracă arca pură a Cerului! Tot așa, când Hristos strălucește asupra munților vinovăției noastre, aceștia dispar și nimeni nu-i mai poate vedea. Iată adevărul! Ascultă glasul Duhului: „Eu îți șterg fărâdelegile ca un nor și păcatele ca o ceață” (Isaia 44:22). Blandul Păstor caută fiecare oaie rătăcitoare. El nu stă niciodată, ci trudește până ce toate sunt găsite. Dar nicio cercetare a Lui nu mai găsește păcate în poporul Lui. O țară a uitării infinite le ascunde. Observă bine aceste cuvinte: „În zilele acelea, în vremea aceea, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi; căci voi ierta rămășița pe care o voi lăsa” (Ier. 50:20).

Legământul harului are articole prețioase. Ele sunt toate uimire, înțelepciune, dragoste. Tatăl le plănuiește, sângele lui Isus le pecetluiește, iar Duhul mărturisește despre ele. Acest cod declară: „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier. 31:34). Rânduiala țapului alungat confirmă adevărul. Cerul este lucrarea sfântă pe care ne-o putem aminti, pentru că faptele noastre păcătoase au fost uitate. Tu, cel credincios, ai nevoie de mângâiere. Bea adânc din acest râu de bucurie. Trăiește meditănd la acest simbol al Evangheliei. Așază-te pe pășunile desfătării sfinte. Păcatele tale cele

multe, ticăloase și dezgustătoare au trecut asupra Țapului tău, și au fost uitate. Credința le transferă în felul acesta. Hristos le îndepărtează. Dumnezeu te vede prin ochii gloriilor Fiului Său și, astfel, nu vede niciun defect.

Cititorul meu, au atins mâinile tale capul Țapului alungat? Dacă nu, povara ta scârboasă rămâne asupra ta. Hristos, doar Hristos te poate elibera. Dar dacă Îl respingi și Îl neglijezi, înseamnă că vrei să păstrezi toate păcatele tale. Iar dacă le păstrezi, rămâi spurcat și cu ocară asupra ta. Ce se va întâmpla dacă moartea te va găsi în această stare? Ce? Oh, ferește-te să afli răspunsul la această întrebare când vei ajunge în Iad.

14

SÂNGELE SFÂNT

„Dacă un om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge de orice fel, Îmi voi întoarce Fața împotriva celui ce mănâncă sângele, și-l voi nimici din mijlocul poporului său. Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele noastre, căci prin viața din el face sângele ispășire” (Lev. 17:10-11).

Cât de solemn este glasul acestei rânduiei! Ea ne vorbește despre o poruncă hotărâtă. Ea ridică un gard rigid în jurul sângelui. Nimic obișnuit nu se poate atinge de el. Buzele nu îl pot gusta. El este rânduit printre lucrurile cele mai sfinte ale lui Dumnezeu. Toată reverența îl îmbracă. O sanctitate înfricoșătoare îl interzice ca hrană pentru om.

Suflete, acesta este un loc consacrat. Apropie-te de el cu smerenie și rugăciune. Ce se întâmplă dacă cineva

nu respectă regula? Ce se întâmplă dacă pofta profană se atinge de el? Ce se petrece dacă mâinile grăbite îl așază pe masă? Pedepsa se încruntă groaznic. Zâmbetul lui Dumnezeu se retrage. Favoarea Lui încetează. Mânia se întunecă și vine judecata. Rebelul este nimic din popor.

Suflete, groaza frecventează acest loc. Apropie-te de el cu smerenie și rugăciune. Dar de ce este sfințit sângele în felul acesta? Nicio gândire lejeră nu poate adopta o lege atât de strictă. Trebuie să existe un sens, unul înțelept precum Autorul ei și măreț ca mintea care a creat-o. Nu este sângele hrana altarului? El curge constant pe altar. El este râul ce izvorăște din animalul de jertfă. Sângele ne reamintește de moarte, prezentând-o ca pustietatea păcatului, și mărturisește că iertarea este pregătită. Astfel, el este legat de harul ispășirii. Niciun ochi nu îl poate vedea fără a se gândi la blestemul groaznic și fără să știe că un Substitut a suferit. Astfel, sângele este sfânt pentru că ne îndreaptă privirile către crucea Calvarului. Limbajul lui constant Îl proclamă pe Hristos. El este o umbră a morții Fiului coegal al lui Dumnezeu, care stinge mânia. El ni-L prezintă pe Isus sângerând, pentru ca sufletele să trăiască. Sângele este simbolul complet al prețului de răscumpărare. El este emblema clară a singurului Miel ispășitor.

Iată cum descoperim importanța grandioasă a sfințeniei sângelui. Când s-a dat permisiunea ca animalele să poată fi folosite pentru hrană, acesteia i-a fost atașată o interdicție: „numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați” (Gen. 9:4). Imediat ce s-a dat permisiunea consumului de carne, acest semn al ispășirii (sângele) a fost pus deoparte. Din veac în veac, până la venirea așteptată a lui Isus, aceeași interdicție s-a făcut auzită: „Nu atinge, nu gusta sângele. El este consacrat lui Dumnezeu. Este sfânt pentru El. Sângele ilustrează suferințele Răscumpărătorului. El este semnul ispășirii sufletului”.

Cititorul meu, strămoșii familiei credinței au fost constrânși să observe acest semn. Nicio zi nu putea trece fără amintirea acestuia. Noi trăim în dispensația Evangheliei. Moartea uimitoare nu mai este învăluită în simboluri tainice. Noi privim acum cu ochii deschiși la crucea pătată de sânge. Ne putem apropia de izvorul deschis din coasta Mântuitorului. Ne putem așeza la piciorul ei, sub picăturile care au curs din ea. Putem să spălăm acolo toate păcatele noastre. Dacă avem un astfel de privilegiu, am putea oare să fim lipsiți de reverență? Credința nu face asta, dragostea nicidecum, după cum nu face nicio fibră din inima născută din nou.

Vino și meditează pentru câteva momente la acest antetip grandios – sângele lui Hristos. Cântărește-i valoarea, gândește-te la felul cum este folosit, la puterea lui uimitoare și la rezultatele indescriptibile. Fie ca Duhul să îi descopere gloriile în strălucirea lor deplină.

Cinstește-l, căci Cel care l-a vărsat este măreț. Intră în grădină. Stai lângă cruce. Robul Domnului suferă ca un om umil. Batjocura și suferința își pun pecetea asupra Lui, de parcă L-ar fi capturat. El este om cu adevărat. Dacă ar fi altfel, n-ar fi avut sânge omenesc. Dar este doar om? O, nu, căci Dumnezeuia S-a adăpostit în acel biet trup. El este Dumnezeul cel măreț. El este Creatorul grandios, Stăpânul suveran al lumii. Plinătatea puterii lui Iehova este în mâinile Lui. Fiecare glorie a lui Iehova este la dreapta Lui. Ființa veșnică a lui Iehova este vârsta Lui. Dumnezeuia este esența Lui. Divinitatea este legată de toate suferințele Lui trupești, de toate faptele făcute de El în locul nostru.

De aceea, acel sânge este sângele lui Dumnezeu: „să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu înșuși sângele Său” (F.A. 20:28).

Păcătoșule, dacă acest sânge ar fi fost mai puțin decât sângele lui Dumnezeu, cum ai putea scăpa? Sufletul tău este pe drept condamnat la chinul veșnic, întrucât

păcatele tale au călcat în picioare o infinitate de cerințe ale Lui. Dacă toți îngerii ar putea muri de o mie de ori, chiar luând formă omenească, durerile lor ar fi cu mult mai mici decât ai merita tu să suferi. Numai o substituție infinită te poate elibera. Isus este Dumnezeu și El aduce sângele Lui ca jertfă, sânge divin. De aceea, el este suficient. Nu îți abate privirea de la demnitatea grandioasă a Mielului de pe Calvar. Aici este miezul întregii nădejdi evanghelice. Iată ce are merit! Dumnezeu nu poate cere și nu poate găsi un preț mai mare sau mai vrednic. O, binecuvântează-L pe Tatăl pentru acest ajutor rânduitor de El. Binecuvântează-L pe Isus pentru acest ajutor atotsuficient! Aici se găsește un Mântuitor puternic, căci sângele curge pe canalul atotputerniciei.

De la vrednicia Lui măreață privește acum către lucrarea Lui eficace. Dar aici, toate limbile oamenilor și ale îngerilor sunt insuficiente pentru a o descrie. Ea este o temă pe care veacurile nesfârșite de laude nu vor reuși să o epuizeze. Sângele Lui este prețul de răscumpărare pentru toți cei mântuiți. Această mulțime este vastă. Mărimea ei nu poate fi socotită. Fiecare ales s-a născut rob al Satanei. Fiecare a fost pângărit de cele mai negre pete ale vinovăției. Fiecare a acumulat o datorie imposibil de evaluat față de oricare atribut al lui Dumnezeu. Dar privește-i acum pe aceștia. Robele lor sunt albe.

Nu au nici măcar o pată. Pedepsele lor sunt plătite. Nu mai există nimic de acuzat. Cătușele lor au căzut. Limba oricărui adversar a amușit. De unde vine eliberarea lor? De unde vine eliberarea lor completă? Unde se găsește ușa lor către fericirea eternă? De unde vine cântarea lor cu glas tare, lauda lor fericită și locașurile lor în curtea lui Dumnezeu? Sângele i-a spălat, și ei sunt curați. Sângele i-a mântuit, și ei sunt mântuiți.

Sângele este pacea tuturor fiilor păcii. A existat o zi când conștiința trezită s-a zvârcolit sub loviturile celor mai acute dureri. Pierzarea, spurcăciunea și chinul păcatului au fost resimțite adânc. Tunetul Legii i-a anunțat blestemul. Mânia lui Dumnezeu a ilustrat puterea răzbunării Lui. Flăcările chinuitoare au strălucit aproape de ei, cu toată arșița lor. Tot Cerul s-a încrunțat. Tot Iadul părea că se cască la picioarele lor. Viața nu era decât o frică străpungătoare. Moartea însemna agonia disperării.

Dar toți acești nori au pierit. A răsărit o dimineată luminoasă și plăcută. De unde au ieșit aceste raze îmbucurătoare? Toate au izvorât din sângele lui Isus. Duhul l-a dus pe păcătosul cutremurat la cruce. El i-a deschis ochii pentru a vedea râul curățitor. El i-a arătat vrednicia împăciuitoare. El i-a dat adevărului acestuia o putere vie:

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18). Credința a auzit, s-a spălat și a lăsat vinovăția acuzatoare înapoia ei. Credința a privit și a intrat pe pașunile odihnei. Sângele este izvorul roditor al harului sfințitor. Cel mai sfânt om este cel al cărui cort este întins lângă acest izvor de viață. Cel ai cărui ochi sunt ațintiți asupra sângelui ispășirii este cel care fuge cel mai departe de păcat. Poate iubi el lucrurile care L-au rănit pe Hristos? Poate să îl primească pe monstrul care i-a străpuns inima lui Isus? Imposibil. Privirea îndreptată către Calvar ucide dragostea față de păcat. Crucea dezvăluie formele hidoase ale păcatului și aprinde o ură neprihănită față de el.

O, tu, copil de Dumnezeu, fă din acest sânge subiectul studiului tău. Aici se găsește hrana pentru primul, pentru ultimul și pentru oricare dintre gândurile tale. Dimineața să te cheme la această priveliște. Amiaza să te găsească privind la ea cu desfătare. Ceașul de seară să te afle alipit de ea. În ea există o profunzime în care nu poți sonda niciodată până la capăt, o înălțime al cărei vârf nu îl vei putea atinge niciodată, o lungime și o lățime pe care nu le vei putea cuprinde în veac. Îngerii privesc uimiți la ea. Ei se minunează. Ei adoră. Dar ei

nu capătă niciun folos din ea. Pentru tine, ea este imaginea unde găsești prețul mântuirii. Pentru tine, ea este poarta Cerului. De aceea, studiaz-o cu cel mai intens efort al minții.

Iubește acest sânge, mă simt nevoit să adaug! Fiecare fibră a inimii ar trebui să se întrețasă în această dragoste. Aici este dovada că Dumnezeu te iubește ca pe Fiul Său și că Isus te iubește mai mult decât pe Sine. El nu este scutit pentru ca tu să fii răscumpărat. De aceea, lasă ca acest sânge să ocupe un loc înalt pe tronul afecțiunilor tale. Ține-l strâns în brațele sufletului tău. Simțămintele tale cele mai calde ar trebui să se cuibărească aici. Minte care nu este înmuiată de această flacără a iubirii trebuie să fie de piatră.

Trebuie oare să adaug îndemnul la laude? Toate buzele sunt îndemnate să laude șarmul și eroismul faptelor lui Hristos. Dar ce poate fi mai frumos ca harul care Îl duce pe Hristos la cruce? Unde poate fi găsit un act atât de nobil ca lepădarea de Sine a lui Hristos pentru tine? Aceasta este imaginea strălucitoare a slavei Dumnezeirii. Ea Îl arată pe Iehova pe tronul Său cel mai înalt. Ea a făcut pentru tine ceea ce nimic altceva nu ar fi reușit. Suflete, suflete, laudă sângele lui Isus!

Mai trebuie să-ți spun să-l folosești? Da, folosește-

l. Când? În fiecare ceas, căci fiecare oră poate fi încununată de el. Folosește-l când săgețile ispitei șuieră în jurul tău. El îți poate fi un zid sigur de apărare. Nicio săgeată trimisă din Iad nu a străpuns vreodată scutul uns cu sânge. Folosește-l când cauți lumină pe paginile Scripturii. Cele mai strălucitoare propoziții sunt cele în care sângele se vede. Folosește-l în rugăciune. El este pledoaria pledoariilor. El merge direct la inima lui Dumnezeu și câștigă acolo un zâmbet care binecuvânțează. Folosește-l în slujbele bisericii. Acea întâlnire care nu este îmbibată în parfumul sângelui ispășitor este steapă. Folosește-l în toată lucrarea ta sfântă pentru Dumnezeu. El consacră motivația, calea și finalul. Sămânța semănată în sângele lui Isus aduce un seceriș bogat în hambarele Cerului. Folosește-l când moartea se apropie de tine. Apele reci se retrag și fac loc astfel ca sufletul să poată merge în casa lui Dumnezeu. Folosește-l când vei fi așezat lângă tronul slavei. Vei avea nevoie și atunci de o temă nobilă. Această temă este potrivită în noblețea ei pentru Dumnezeu.

Voi, cei ce Îl propovăduiți pe Hristos, dacă citiți aceste rânduri, înălțați-vă vocile pentru a propovădui acest sânge. Slujba voastră este să vorbiți despre puterea mântuitoare a lui Hristos. Dar Hristos poate mântui fără sângele Lui ispășitor? A-L predica pe Hristos, dar

nu și crucea Lui, ar însemna să spui o narațiune fără sens. Nu mă îndoiesc că doriți să câștigați suflete spre mântuire. Aici este magnetul care atrage. Lansați acest năvod, și mare vă va fi câștigul.

Voi vă străduiți să cârmuiți o turmă îndreptățită pe căile sfințeniei. Dar focul neaprins nu va arde. Trebuie aduse motivațiile. Cel mai puternic motiv este dragostea recunoscătoare ce izvorăște din iubirea lui Hristos, Cel ce a murit pe cruce. Nu puteți crește fără ajutorul Duhului. Slujba Lui este să aplice sângele în suflet. Dacă ignorați aceasta, ajutorul vostru va sta departe. Aici este învățătura sigură care nu vă poate amăgi. Aici este un adevăr care are biruința în mâinile lui. Așadar, dacă vreți să adăugați mărgăritare în cununa lui Isus, folosiți acest instrument grandios. Sângele lui Isus înalță sufletul deasupra spurcăciunii firii pământești. El poate înălța ființa omului până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu.

Părinți și învățători, voi aveți o însărcinare deosebită. Copiii își însușesc cele mai timpurii lecții la dreapta voastră. Voi ocupați primul ogor al inimilor lor. Sămânța pe care o plantați voi își înfige rădăcinile adânc. Culoarea cuvintelor voastre le va influența viețile într-un mod hotărâtor. Poruncile voastre nu pier

când lucrurile pământești vor dispărea. Gândiți-vă – oare educația pe care voi o dați să ajungă o za în lanțul pierzării sau al slavei? Totul depinde de ascunderea sau propovăduirea acestui sânge de către voi. În absența sângelui predicat, orice fel de cunoaștere nu este decât o splendidă nebunie. Doar cel ce cunoaște și folosește acest adevăr este fiul înțelepciunii.

Cititorul meu, oprește-te aici și privește cu atenție. Sângele este prețios înaintea lui Dumnezeu. Simbolul lui profanat aducea chinul și pierzarea. Care va fi starea acelora care batjocoresc realitatea grandioasă? Care este, deci, valoarea lui pentru inima ta? Poți răspunde că îl prețuiești mai mult decât orice? Că este totul în tot pentru tine? Ah, poate că eziți să spui asta. Stropirile lui binecuvântate nu se văd peste sufletul tău. Adu-ți aminte de locuințele evreilor. Stâlpii și pragurile de sus ale ușilor care nu erau însemnate cu sânge n-au putut să oprească mesagerul mâniei. Semnul absent a fost ca o ușă către pierzare. Dar pierzarea ta încă nu a sosit. Trezește-te! Trezește-te! Aleargă la acest singur remediu pentru păcat. Cât de fericit va fi acest ceas dacă te găsește însemnat cu acest sânge, spălat de acest sânge și mântuit prin acest sânge! Tată atotputernic, trimite-l, de dragul lui Hristos! Răscumpărător plin de compasi-

une, cere-l până ce inima se supune! Duh irezistibil, cucerește inima prin aceste firave cuvinte.

15

SABATUL

„Șase zile să lucrați; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă. Să nu faceți nicio lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului, în toate locuințele voastre” (Lev. 23:3).

Cartea Levitic pune în scenă un șir de ritualuri, dar scopul lor imediat este scurt și trecător. Viața lor este scurtă. Ele ajung rapid într-un mormânt timpuriu. Acum, ele ne învață despre lucruri din trecut, ca un manual despre copilăria Bisericii.

Există, totuși, o excepție importantă. În acest cod, Sabatul ocupă un loc special, dar razele Evangheliei nu i-au încetșat lumina. El nu este o stea care să fi rătăcit înainte de răsăritul soarelui. Dimpotrivă. El nu a răsărit ca o ceremonie printre ceremonii. Locul lui de naștere nu a fost Sinai. Nu pustia a fost leagănul lui. De aceea, Calvarul nu îi este mormântul.

Cititorul meu, notează-ți acest lucru printre adevărurile neîndoielnice. Sabatul este la fel de vechi ca și omul. Prima zi a lui Adam a fost ziua sfântă a odihnei.¹

Aici se poate strecura întrebarea: De ce a fost Creația o lucrare de șase zile? Atotputernicia nu are nevoie de timp. A voi și a face sunt totuna înaintea lui Dumnezeu. De ce a fost folosit atunci acest proces gradual? Răspunsul este că Dumnezeu este dragoste înțeleaptă. El a lucrat pas cu pas în întocmirea universului pentru

¹ Autorul analizează și privește la Sabat din perspectiva Covenant Theology (CT, Teologia Legământelor), motiv pentru care îl tratează ca fiind instituit la Creație și poruncit omului încă de atunci. De asemenea, CT consideră că, devreme ce este reiterat ca poruncă din Decalog, Sabatul este transcendent legămintelor și, ca atare, rămâne o poruncă neschimbată în dispensația harului, adică în noul legământ. În plus, CT privește la Decalog ca fiind un cod legal distinct în cadrul Legii lui Moise, preluând de la Thomas D'Aquinas împărțirea acesteia în porunci morale (Decalogul), porunci ceremoniale și porunci civile. Totuși, instituirea păzirii Sabatului nu este revelată clar la Creație (narațiunea biblică vorbește doar despre odihna lui Dumnezeu, dar nu conține o poruncă expresă către Adam și Eva), nici nu există dovezi scripturale directe ale păzirii lui până la darea Legii la muntele Sinai, când Sabatul a devenit semnul distinctiv al legământului mozaic, legământ limitat la poporul etnic Israel. De asemenea, separarea Legii lui Moise în cele trei componente este pur arbitrară, nefiind susținută de niciun pasaj biblic sau în învățătura Mântuitorului sau a apostolilor. În ce privește continuitatea acestuia ca poruncă distinctă adresată credinciosului noului legământ, Hristos însuși face afirmația explicită a abolirii Sabatului în Ioan 5 în lumina împlinirii complete a Legii în viața, moartea și învierea lui Hristos, lucru pe care apostolii l-au înțeles foarte clar ulterior, întrucât au statuat anularea prin crucea lui Hristos, pentru cel credincios, a „zapisului cu poruncile lui” (Coloseni 2) și înlocuirea Legii lui Moise cu Legea lui Hristos (1 Corinteni 9), întrucât Hristos este împlinirea Legii și El este odihna credinciosului având biruința totală în El, pentru că în Hristos, simbolul Sabatului este împlinit pe deplin (Evrei 3-4). Pentru o analiză detaliată a doctrinei despre continuitatea Legii și felul în care Sabatul a fost împlinit în Hristos, vedeți *Legea lui Hristos*, de Charles Leiter, disponibilă gratuit în format electronic la Asociația MAGNA GRATIA.

a sfinți truda noastră răbdătoare. Apoi Dumnezeu anunță că El Se odihnește, pentru a sfinți odihna.

Astfel, având aprobarea Cerului și cunoscând intenția binefăcătoare, Sabatul intră în Eden imediat după om. În originea lui, el este întâiul născut al tuturor rânduielilor. El este parte din legea primară. Data nașterii lui precedă data intrării păcatului în lume. Departe de noi gândurile deșarte că el ar fi fost o floare de scurtă durată pe ogorul ritualurilor.

Cititorul meu, observă apoi cum a rezistat el. Sabatul a înflorit ca o binecuvântare de-a lungul epocii patriarhilor. Acea perioadă a fost ca un pat fierbinte de neglijări. Măinile religioase s-au ridicat împotriva voii lui Dumnezeu. Lovituri neîncetate s-au îndreptat către Legea dreaptă. Dar tot acest întuneric nu a reușit să stingă lumina Sabatului. Cercetează șirul de oameni de la Adam la Noe. Adam l-a primit mai întâi. Sugestiile ne indică faptul că Noe știa despre el. De aceea, legăturile intermediare trebuie să îi fi asigurat perpetuarea. Eden a primit sămânța. Arca de pe ape a ocrotit planta. Noe trimite porumbelul la intervale de câte șapte zile. De aici putem trage concluzia că oamenii păzeau ziua Sabatului în perioada ante-diluviană. Astfel, el a avut o viață lungă înaintea apariției ritualurilor iudaice.

După potop a existat o perioadă mare de timp înainte ca rânduielele specifice să pună deoparte rasa Israelului de restul lumii. Noe și Moise sunt personajele situate la extremele acestei perioade. Înainte de a părăsi arca, primul recunoaște, așa cum am văzut, că timpul se măsoară în săptămâni. Cel de-al doilea ne arată de ce mana nu a căzut în a șaptea zi. Iată mărturia lui clară: „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului” (Exod 16:23).

Astfel, acest interval de timp începe și se sfârșește cu recunoașterea acestei zile. Adevărul este confirmat în felul acesta. Sabatul a rămas constant în existență. Râul existenței lui a înaintat de la arcă până la muntele Sinai. Observă iarăși că viața lui este lungă, el existând dinainte de apariția ritualurilor evreiești.

Cititorul meu, fă pasul înainte la Sinai. O scenă de o minunăție mult mai mare nu poate fi găsită. Tunetul răcnește. Fulgerele străbat Cerul. Muntele se cutremură din temelii. Imagini uluitoare și sunete înfricoșătoare anunță măreția prezentă a lui Dumnezeu. El vine ca să vorbească, fiind Stăpânul moral al lumii.

Scrisă la început în inima omului, Legea este rescrisă prin dovezi înfricoșătoare. Acum observă ce anume ocupă locul central al tablelor: ziua Sabatului.

Astfel, degetul lui Dumnezeu îl scrie ca o parte din voia Sa neschimbătoare.

Apoi chivotul mărturiei primește tablele cu poruncile. Un blestem însoțește încălcarea cea mai neînsemnată a poruncilor. Cine poate pleca acum de la vederea piscului înflăcărat al muntelui Sinai pentru a smulge Sabatul din locul lui glorios? El nu este un ritual trecător. Este transcrierea gândului lui Iehova. El strălucește ca un mărgăritar în cununa înaltă a legii morale.

Când profeții l-au propovăduit ulterior, oare i-au scăzut cu ceva pretențiile? Buzele lor denunță fiecare încălcare a Sabatului ca un păcat ticălos. Predicarea lor zeloasă îi respinge pe străinii de pe ogorul sfânt. Ei nu îndrăznesc să demoleze ceea ce Dumnezeu a așezat atât de sus. Ei nu pot desacraliza ceea ce Dumnezeu a sfințit pentru totdeauna.

Apoi Isus vine. Dumnezeu puternic dă învățătură în trup omenesc. Oare sunt îndepărtate acum semnele distinctive ale acestei zile? Este această zi deschisă folosirii promiscue? El are autoritatea de a lega și de a dezlega. Ca „Domn și al Sabatului” (Matei 12:8), El este suprem, dar nu abrogă nimic când afirmă că scopul Sabatului este binele omului: „Sabatul a fost făcut pentru om”

(Marcu 2:27). Acesta este un cuvânt puternic. El privește deopotrivă înapoi și înainte. El pare să spună că așa a fost dintotdeauna, căci omul a avut mereu nevoia de a se odihni. El va fi mereu așa, căci omul va avea mereu această nevoie. Astfel, Isus îmbracă Saba-tul cu prospețime nemuritoare.

El își încheie lucrarea și Se ridică biruitor din morți. Ritualurile prefiguratoare pier. Dacă misiunea Sabatului este împlinită, și el va trebui să dispară. Oare? Nicidecum. Da, o schimbare are loc, dar doar pentru a așeza edificiul pe o temelie mai stabilă și pentru a-l lega mai îndeaproape de Capul înviat. Ziua învierii devine odihna creștinului. Același memorial stă la finele creației și la finele răscumpărării. Aceeași odihnă ne reamintește de cele două lucrări încheiate. Ziua Domnului ne vorbește despre odihna după creația lumii și despre odihna în care intrăm când sufletele noastre sunt mântuite.

Apoi apostolii sunt chemați să își aducă mărturia. Ei erau cei mai zeloși pentru adevărul Evangheliei. Cu gurile deschise, ei avertizează că formele iudaice au căzut asemenea frunzelor toamna, dar niciun cuvânt nu este rostit și niciun gând de pe paginile lor nu alungă această zi dinaintea ochilor noștri. O, nu! Ei o păzesc, o

respectă și o propovăduiesc. Dacă ar subevalua ziua Domnului, ar însemna că s-ar lepăda de El.

Cititorul meu, analizează-ți acum situația. Aceasta a fost prima poruncă a lui Dumnezeu. Patriarhii au păzit-o. Muntele Sinai a predicat-o. Tablele sfinte i-au acordat un loc pe ele. Chivotul sfânt a păstrat-o. Biserica evreiască a cinstit-o. Profeții au întărit-o. Isus a susținut-o. Apostolii au încurajat păzirea ei. Biserica lui Hristos din toate veacurile a prețuit-o.

Degetul profetic încă ne îndreaptă privirile către ea ca o binecuvântare din vremea sfârșitului: „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul” (Isaia 66:23). Veșnicia așteaptă să fie un Sabat etern.

Ce se întâmplă dacă indiferența profană calcă în picioare această poruncă? Zadarnic este efortul. Ea trebuie să trăiască. Ea are o viață nemuritoare. Voința care a creat această zi este divină. Ca și cum s-ar fi aflat într-o arcă, ea a călcat triumfătoare peste mormintele păcătoșilor, astfel că și azi stă deasupra vrăjmașilor necredincioși. Ea trebuie să înainteze până ce timpul se va pierde într-o singură odihnă sabatică.

Cititorul meu, pomul este sfânt. Vino și stai pentru câțva timp la umbra lui. Din el cad roade prețioase.

El plouă cu odihnă peste lumea istovită de trudă. Trupul omului este o țesătură uimitoare. Diversele lui părți sunt modelate cu multă îndemânare. Ele sunt gândite pentru trudă, dar truda aduce oboseală. Odihna trebuie să readucă energia pierdută. Odihna trebuie să înnoiască vigoarea. Odihna trebuie să aducă ulei pentru roți. Ziua Sabatului o aduce: „ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea” (Exod 20:10).

Oare va folosi omul această zi pentru a se complăce în eul său? Iubirea de bani, pofta lui nestăvilită după profit se plânge de orice moment nefolositor. El socotește această zi ca o pierdere mare. Omul ar munci până la o epuizare timpurie și ar ajunge repede piele și os după pofta lui, și s-ar arunca devreme în țărână.

Le-ar permite omul acest repaus semenilor lui? Patronii fără inimă i-ar biciui pe angajații lor de parcă i-ar pune să tragă neîncetat la moară. La muncă! La muncă! – ar fi singurul lor strigăt. La muncă, la muncă până ce firavele mâini muritoare nu s-ar mai putea mișca. Dacă n-ar exista înfrânarea impusă prin porunca lui Dumnezeu, cum ar arăta Pământul lăsat pe mâinile milei omului? O rasă istovită ar cădea ca un boboc uscat. Truda neîncetată ar însemna chin fără oprire.

Este puterea înnoită a trupului roada odihnei necesare și la timp? Atunci orice limbă să Îl binecuvânteze pe Domnul Sabatului.

Dar omul nu este făcut doar din carne. Există un dar interior uimitor - mintea. Există camera în care gândurile locuiesc, leagănul în care cresc ideile. Acesta este izvorul acțiunilor noastre. Aceste fibre sunt fine. Muchiile lor își pot pierde repede prospețimea. A le ignora înseamnă a le distruge. Dar ele ar fi ignorate dacă Sabatul nu s-ar interpune cu odihna și liniștea lui. Experiența a arătat adesea cum claritatea gândirii dispare atunci când bariera zilei de odihnă este încălcată. Această odihnă salvează cele mai nobile facultăți de la decăderea lor prematură. De aceea, fiecare om cu mintea sănătoasă să Îi cânte laude Domnului Sabatului.

Dar această zi înseamnă mai mult decât oportunitatea de odihnă pentru trup și minte. Ea aduce hrana proaspătă a sufletului. Ea nu creează un spațiu gol, lăsându-l ca un vid. Ea îi vorbește lumii să facă loc pentru Dumnezeu. Este adevărat că inima născută din nou trăiește în mod obișnuit cu privirea îndreptată către Cer. Viața ei este folosită într-un curs sfânt. Dar când vine Sabatul, Dumnezeu nu doar că este prezent în fiecare gând, ci doar El și lucrarea Lui umplu ființa celui credincios. Scriptura

este singura carte. Lucrurile cerești sunt singurul subiect de discuție. Slujirea lui Dumnezeu este singura preocupare. De aceea, această zi este școala bunăstării spirituale. Ea ține religia vie în lume. Ea cercetează mâna care ar lepăda devoțiunea. Mulțimi fără număr află în această zi despre plaga unei inimi încătușate de păcat, aud vorbindu-se despre Isus și se întorc de la pierzare la bucurie, de la cătușele Satanei la libertatea glorioasă. Acestea sunt ceasurile când mulțimi de suflete se bucură văzând dragostea care moare pe cruce, primind provizii noi de har sfințitor și având imagini mai clare ale greutății veșnice de slavă. Poate exista cineva care ar refuza aceste canale de bucurie curată? Dacă ar fi lipsită de Sabat, planeta s-ar transforma într-o scurtătură către Iad.

Sabatul are însă o valoare și mai mare. El are de-a face cu mult mai mult decât cu sănătatea trupească. El ne aduce mai mult decât oportunitatea de a primi har. Numele lui și felul în care este folosit constituie embleme ale lui Hristos Isus. El este ca o oglindă ce reflectă lucrarea și credințioșia Lui. El este ca un pergament, în care credința citește din veac în veac lecțiile cele mai grandioase ale dragostei răscumpărătoare. Ce este Sabatul? Odihnă. Ce este Isus? Odihnă. Dumnezeu Se odihnește în El. Sufletele se odihnesc în El. Veșnicia

este odihna cu El.

Dumnezeu Se odihnește în El. Fiecare atribut al Lui se odihnește aici. Dreptatea are cerințele ei. Fiecare păcat este o datorie ce trebuie plătită. Isus plătește totul, iar dreptatea este mulțumită. Adevărul găsește în El împlinirea completă a fiecărui cuvânt, și nu mai cere nimic. Sfințenia este mai mult decât satisfăcută, căci răscumpărării sunt spălați de orice păcat, și toți strălucesc în neprihănirea divină. Îndurarea și dragostea găsesc aici prilejul de a se manifesta în chip desăvârșit. Brațele lor strâng la pieptul dragostei o familie de suflete răscumperate. În Hristos, acestea cântă un imn nesfârșit și se bucură neîncetat. Dumnezeu este mulțumit. Hristos este acest Sabat în Ceruri. Sufletele se odihnesc în El. Când ochii sunt deschiși și văd realitățile păcatului, indiferența încetează. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” devine întrebarea care îl absoarbe pe om.

Îndatoririle, pocăința și strictețea ritualistică nu mai sunt munți pe care picioarele să refuze să îi urce. Dar eforturi ca acestea nu îndepărtează nicio greutate de vină. Ele nu conduc la niciun port al odihnei. Sufletul trudit devine și mai împovărat. Dar când Duhul îl conduce la cruce pe un astfel de păcătos anxios și cutremurat, toată agitația dispare.

Aici se găsește odihna necesară. De ce altceva poate avea nevoie? Isus aduce cu El un potop de pace. Căutarea s-a sfârșit. Totul este obținut. Isus este totul pentru odihna eternă. Cojile sunt abandonate. Sufletul găsește hrana care îl înviorează. Credința își încetează truda seacă, dar își asumă o trudă sănătoasă pentru Hristos.

Cerul este un ocean de odihnă. Acolo nu mai vulește niciun val. Acolo nicio furtună nu mai înfricoșează. Niciun dușman nu poate intra. Nicio schimbare nu poate încetășa imensitatea calmă a cerului limpede. Dar ce este Raiul, dacă nu să-L vedem pe Hristos așa cum este El, să privim veșnic la frumusețea Lui descoperită, să stăm lângă El, să conștientizăm că nu ne vom mai afla nicio clipă departe de casa mântuirii? Cerul este Cer pentru că el este un Sabat veșnic împreună cu Isus.

Cititorul meu, ai putut vedea binecuvântările variate ale acestei zile. Dacă orice suflare ar fi laudă, tot n-ar putea cânta adecvat dragostei care ne-a dat-o. Fii înțelept; fii înțelept și nu-l lăsa pe Satana să îți fure comora. El urăște această rânduială. El urăște folosirea ei adecvată. El știe că ea este întemeiată sus și că este o barieră care îl împiedică de la multe rele. El se străduiește

prin multe șiretlicuri să îl desfigureze, descriindu-l ca o piedică plictisitoare în calea bucuriei. Nu te lăsa amăgit. Cum poate fi plictisitoare umblarea cu Dumnezeu? Cum poate fi obositoare părtășia cu esența desfătărilor? O, nu. Cel ce încalcă Sabatul este omul ticălos. Propria inimă îl condamnă. Distracțiile lui neînfrânate sunt amare. Minteia lui nu vede torturile și durerile pe care nicio odihnă nu i le poate alina. Păzitorul sfânt al Sabatului trăiește cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Poate fi fericirea mai mult de atât?

16

PÂRGA SECERIȘULUI

„Când veți intra în țara pe care v-o dau, și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pârgă a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat” (Lev. 23:10-11).

Cartea naturii este un obiect de studiu plin de roade. Cu adevărat rece trebuie să fie în acea inimă care observă nemișcată frumusețile diverse ale anotimpurilor care se succed împodobind Pământul. Cei care îi atribuie aceste scene plăcute cursului naturii, se opresc la granița desfătării. Crezul rece al păgânului poate să ajungă astfel să laude frumusețile verzi și luxuriante ale naturii. Totuși, doar cel care vede în orice loc mâna, grija, dragostea, puterea, credințioșia și hotărârea înțeleaptă a lui Dumnezeu poate să aibă o bucurie reală.

Sufletul meu, adu-L pe Dumnezeu în orice peisaj pe care îl ai înaintea ta, și priveliștea va fi de o frumusețe înălțătoare. Urmărește mâna lui Dumnezeu în toate roadele Pământului, și aceste roade îți se vor părea un pas înainte către Cer.

Tatăl nostru cel bun știe că fericirea nu poate supraviețui acolo unde El este ascuns. De aceea, El se străduiește ca, prin toate lucrările Lui, să atragă privirile asupra Sa. Prin faptul că hrănește trupul, El vrea să Se descopere sufletului.

Totuși, așa cum o vedem în dovezile constante ale naturii, bunătatea poate să nu lase nicio impresie asupra noastră. Caracterul regulat al anumitor lucruri are mai degrabă tendința de a ne face indiferenți decât să ne trezească. De aceea, când vine vremea secerișului, în Legea evreiască este adăugată o ceremonie solemnă cu scopul de a preveni indiferența aceasta rea.

Cititorul meu, învățătura acestei rânduiei dorește să îți atragă mintea spre meditație. Vino și ascultă-i glasul! Observă bine trăsăturile ei solemne. Primește-i morală sfințitoare.

Când se întoarce perioada sărbătorii pascale, secerișul rânduiește nu întârzie. Promisiunea timpurie este

împlinită: „Cât va fi Pământul, nu vor înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea” (Gen. 8:22). Pârga secerișului este gata. Ogoarele pline de grâu își clatină capetele aurite.

Dar ar trebui oare ca secerătorii să strângă nepăsător comoara? Pot oare mâinile indiferente să ducă bogățiile în grâнар? Nu! Altarul trebuie să deschidă poarta recoltei. De aceea, primele roade se strâng ca și cum ar fi sfinte, și sunt legate într-un snop sfânt. Preotul le primește cu reverență și clatină snopul într-o parte și într-alta către Cer. Apoi este adusă o jertfă, după care secerătorii fericiți pot să meargă la secerișul lor. Acesta este ritualul. Iată felul în care Dumnezeu este căutat de oameni. Apoi omul își poate începe truda binecuvântată.

Dragă cititorule, cercetează acest ritual mai îndeaproape. Primul act al secerișului se îndreaptă în adorare către Domnul acestuia. Primele roade hrănesc altarul. Prima seceră adună o jertfă pentru Dumnezeu. Lecția este clară. Gândul îndreptat către Dumnezeu trebuie să precedă orice acțiune.

Dimineața trebuie să înceapă cu El și să se îndrepte către El, spre gloria Lui. Rugăciunea trebuie să fie piatra de temelie a oricărui plan pe care ni-l facem. Nimic nu este bine făcut dacă nu începe cu Dumnezeu. Totul

este haos dacă Cel dintâi nu este primul.

Preotul înalță snopul către Cer. Primele roade reprezintă întreaga recoltă a câmpului. Aceasta este mărturisirea care spune că tot ceea ce Pământul produce este în proprietatea lui Dumnezeu. Fără voia Lui, nicio sămânță nu prinde rădăcină, niciun rod nu apare și nicio plantă nu se înalță, neputând ajunge la maturitate. Truda și grija omului pot fi maxime, însă toată puterea este divină. De aceea, unde este nebunia aceluia care se închipuie domn peste pământuri? Chiar și cele mai bogate mâini țin în ele lucruri împrumutate. De aceea, ceea ce este al lui Dumnezeu rămâne în totalitate în proprietatea Lui.

Snopul este apoi legănat într-o parte și în alta. El plutește de la răsărit la apus, de la nord la sud, ca și cum ar traversa globul. Această mișcare ne avertizează că totul este al lui Dumnezeu, indiferent de loc și de climă. El este Stăpân universal. Indiferent de țară sau regiune, stăpânirea este a unui singur Suveran.

În acest climat de solemnitate, jertfa este mărunță. Cel care ar putea să pretindă de drept toată recolta, primește doar un snop. Cea mai mare parte a roadelor îi rămân omului ca hrană și provizie.

Astfel, în timp ce o mână bogată umple grânarele

noastre, în timp ce văile se încovoiaie de greutatea grânelor și norii își revarsă grăsimea peste pământ, Dumnezeu cere o foarte mică parte. Ceea ce ne învață acest lucru este că nu trebuie să consumăm totul pe noi înșine. Săracii au nevoie de pâine. Cei golași tremură de frig, având nevoie de haine. Foamea după Cuvânt trebuie stăvilită. Păgânii pier pentru că le lipsește Pâinea vieții. Iată care sunt înțelesurile pârgii secerișului. Ar putea cineva să alerge să strângă roadele copioase și, cu cârtire, să refuze să-I dea pârga lui Dumnezeu?

Observă apoi cum jertfa pascală introduce legănairea snopului. Jertfa este însoțită de un întâi născut din turme, și el fără cusur. Un adevăr evanghelic își arată lumina. Mâna care vrea să aducă daruri lui Dumnezeu trebuie să fie spălată în râul ispășitor. În orice slujire, privirea lui Dumnezeu caută să vadă sângele Fiului Său. Dacă El este prezent, acceptarea sigură îi zâmbește slujirii. Dacă este absent, slujirea este întâmpinată cu o respingere încrunțată. Mâna omului lumesc poate să aducă un dar de mulțumire, dar ea nu îl poate aduce în spurcăciunea firii pământești. El trebuie să se curețe, altfel nu poate avea acces. Nimic nu îl curăță, decât sângele lui Hristos. Cain nu putea trăi fără să aducă o anumită jertfă, însă el a disprețuit sângele. El și darul lui au fost respinși. Cititorul meu, lasă ca parfumul dulce al

Crucii să fie darul tău de mulțumire. Fă așa încât acest semn clar să marcheze recunoștința ta. Astfel, toate darurile tale și întreaga ta viață vor fi primite ca o tămâie de un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Am văzut deja bogăția acestei învățături. Totuși, credința cere mai mult. Ea are o privire care cercetează constant, căutând un obiect anume. Are o sete pe care numai izvoarele Evangheliei o pot liniști. Aici, Persoana lui Hristos întâmpină inima căutătoare. Numele primelor roade, această zi a darurilor, ne conduce pe căi directe către El. Glasul Duhului este foarte clar: „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârگا celor adormiți... dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos” (1 Cor. 15:20, 23). De aceea, aceste primele roade Îl ilustrează clar pe Hristos.

Mai apoi, ziua jertfelor pecetluiește acest adevăr. În dimineața acelei zile de după Sabatul Pascal, snopul este clătinat. În aceeași zi, Isus a înviat dovedindu-Se antetipul snopului. De aceea, credința are o temelie solidă, atunci când Îl vede aici în principal pe Domnul.

Folosind această cheie, haideți să Îl vedem acum pe Isus în acest simbol. Snopul ne vorbește despre biruință. El ne duce gândurile înapoi, către momentul când

o sămânță a fost aruncată în pământ. Înaintea ochilor obișnuiți, ea nu este decât un biet grăunte uscat și fără viață. De aceea, pământul o înmormântează. Nu încapе îndoială că multe piedici și pericole o asaltează. Gheața strânge grăuntele cu o mână de fier și multe furtuni apasă asupra lui. Totuși, în final, el își înalță un cap viu. Iată felul în care viața biruiește asupra morții.

Astfel, Hristos S-a coborât în mormânt. Viața Lui părea să se stingă. Corupția morală amenința să devo-reze prada. Mormântul și-a întărit stâlpii. Totuși, orice vrăjmaș este învins. Moartea și Iadul își pleacă capetele. Groapa își redeschide porțile. Cuceritorul puternic este viu. El Se dovedește a fi Dumnezeu, căci vine înaintea Lui ca pârgă, ca prim rod înviat din morți. Tu, cel credincios, poți vedea în acest snop răscumpărarea încheiată prin Domnul tău înviat. Momentul când Isus Și-a plecat capul în moarte trebuie să fi fost o clipă dificilă. Dreptatea Îl înșfăcase. În acest conflict, Satana a fost puternic, în timp ce Isus a murit. Inima anxioasă s-ar întreba cu nerăbdare: Oare va putea El să plătească datoriile nenumărate ale mulțimii imense de suflete? El a venit și a murit spre a ne mântui, dar nu cumva a eșuat? Totuși, înainte ca această întrebare să își capete răspunsul complet, iată-L pe Isus înviind. El trăiește. El Se înfățișează din nou înaintea lui Dumnezeu. De

aceea, toate cererile lui Dumnezeu trebuie să fi fost împlinite și toți vrăjmașii trebuie să fi fost supuși. Învierea Lui dovedește că cele mai rele lucruri de care Iadul este în stare au rămas ca o trestie frântă.

În astfel de condiții, poți să aplauzi de bucurie. Ridică-ți glasul laudei speciale! Bucură-te și laudă-te cu Snopul tău clătinat! Cartea dreptății nu mai are nimic cu ce să te acuze. Mielul care a murit a spălat paginile ei, și ele sunt curate. Te mai poate reține acum temnicerul? Sceptrul lui nu mai este decât o umbră a ceea ce a fost cândva. Ridicându-Se din morți în a treia zi, Isus este siguranța deplină a răscumpărării încheiate și garanția că imperiul Satanei este distrus.

Privește iarăși snopul. El este singur, în izolare. El intră primul, dar un șir lung îl va urma cu siguranță. El este ca o arvună a recoltei ce urmează. El ne învață că nenumărate grâne vor fi secerate în curând. Astfel, Hristos este clătinat, Capul turmei Sale răscumpărate cu sânge. Numeroasele Sale membre primesc viața în viața Lui și triumfă prin biruința Sa. Duhul vede acest seceriș când exclamă că Dumnezeu „ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efes. 2:6).

Drag credincios, această înviere tainică a trecut

demult. Când Răscumpărătorul a rupt legăturile, tu te-ai ridicat îmbrăcat în haina vieții veșnice. Privirea lui Dumnezeu este îndreptată către tine, când ești adus înapoi în casa lui în Isus.

Este bine să știi și că realitatea este aproape. Nu te îndoii! Moartea este pentru tine un dușman cuceritor. Ea se apropie, într-adevăr. Ea își va întinde mâna de gheață. Ea te va coborî în casa pământească. Ea te va închide într-o celulă strâmtă. Ea va chema viermii să-și facă lucrarea. Trupul tău este pătat de păcat. De aceea, el se va contopi cu pământul. Totuși, alungă toate temerile. Biruința aparentă a morții este, în fapt, o mare înfrângere. Ea te coboară ca să te poți înălța mai sus. Ea rănește pentru a vindeca. Ea slăbește pentru a-ți da putere. Ea te lovește ca să producă o frumusețe mai proaspătă. Mormântul va trebui zdrobit. O notă de trâmbiță va trezi lutul adormit. Cei care sunt ai lui Hristos se vor ridica fiind parte din trupul Lui. Da, dar cât de schimbați vor fi! Țărâna lor sfărâmicioasă va străluci mai tare decât soarele amiezii. Putrezirea se va transforma într-o tinerețe care nu se va mai ofili în veac. Cei muritori vor fi îmbrăcați în nemurire.

Cititorul meu, mintea noastră pământească nu-și poate închipui o astfel de stare, dar ea este reală și este

aproape de noi. Trâmbița este pregătită să sune. Domnul vieții este la ușă. Ia aminte la aceste indicii din glasul pe care pârga secerișului îl are, și fii fericit în nădejdea învierii tale.

Există mai mult decât o înviere viitoare, pentru că aceasta este doar una dintre minunățiile tuturor simbolurilor biblice. Fiecare formă ne aduce o învățatură cu multe fațete, și fiecare rază se desparte într-o varietate de culori. De aceea, o priveliște schimbătoare ne descoperă aici lucrarea mereu biruitoare a lui Hristos din Cetri. Marele nostru Preot stă veșnic înaintea lui Dumnezeu. Acolo, El nu aduce doar sângele Lui, ci înfățișează și snopul primelor roade. El le arată pe multele Sale membre, care compun trupul Lui. Pe umerii și pe pieptul Lui se găsesc toate numele celor ce fac parte din poporul Său. El se roagă ca aceștia să fie strânși din întreaga lume. El îi oferă ca pe niște ființe consacrate în slujba Tatălui Său. Dacă există o bucurie extraordinară, ea este manifestată atunci când privim în sus și vedem mâinile Mântuitorului clătinând persoanele și lucrarea noastră înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, există o așteptare glorioasă în gândul că o zi măreață se află înaintea noastră, ziua când tot poporul Lui va fi strâns de pe ogorul lat al Pământului, fiind sfinți ca Dumnezeu și potriviți pentru casa veșnică.

Un alt gând ne rămâne. Cei care se laudă cu bucuriile Evangheliei trebuie să își confirme dreptul la Evanghelie demonstrând semnele distinctive ale moștenitorilor ei. Cei care dovedesc că au înțeles și aplicat gândul lui Isus sunt siguri în mâinile Lui. Cei care se ridică în El la starea de înviere, se ridică împreună cu El la o umblare vrednică de viața cea nouă. Ei trăiesc în această lume ca „născuți prin Cuvântul adevărului, ca un fel de pârgă a făpturilor Lui” (Iacov 1:18). Ei nu mai sunt ai lor. Dacă Dumnezeu este al lor, și ei sunt ai Lui. Ei iubesc și caută gloria Lui. Ei poartă haina Lui aleasă și fac slujirea Lui deosebită. Voi, cei care pretindeți că sunteți primele roade pentru Dumnezeu, aveți aceste semne distinctive?

Această jertfă sfințește roadele secerișului. „Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă” (Romani 11:16). Astfel, puținii ucenici ai lui Hristos au influențat o întreagă masă a rasei omenești. Tu, cel credincios, privește la chemarea pe care o ai. Ești mai binecuvântat decât toți, așa că trebuie să fii o binecuvântare pentru toți. Familia ta, prietenii tăi, sarea ta și lumea întreagă trebuie să fie mai bună ca urmare a felului tău de a trăi. Lumina ta trebuie să lumineze, sarea ta trebuie să aducă Savoare în jurul tău, și harul de care ai parte trebuie să împrăștie har peste tot pe unde

umbli.

Cititorul meu, ești oare pârga secerișului pentru
Dumnezeu?

17

JERTFA DE BĂUTURĂ

„Să aduceți o jertfă de băutură de un sfert de hin de vin” (Lev. 23:13).

Ce peisaj schimbat ar deveni Pământul dacă fiecare inimă și-ar supune tronul înaintea lui Hristos! Zâmbetul Lui este viață. Buzele Lui picură har. Stăpânirea Lui este puritate și pace. Când conștientizăm că suntem ai Domnului și că Domnul este al nostru, acest lucru devine remediul pentru orice îngrijorare. Faptul că există o fericire adevărată în evlavie se află printre lecțiile ritualurilor de la cortul întâlnirii. În majoritatea ocaziilor, vinul este turnat în interiorul acestor curți, iar o jertfă de băutură încheie închinarea. Acest lucru pare să aibă intenția de a ne învăța că bucuria înalță sufletul care Îi aduce omagiu unui Dumnezeu împăcat. Duh veșnic, trimite-Ți razele revelatoare, așa încât jertfa de băutură să toarne un parfum dătător de viață

peste noi.

Cititorul meu, începe studiul acestui ritual privind atent la jertfa ce este adusă acum. Un pahar este adus aici, și el este umplut cu vin. Poate oare credința să audă acest lucru, și să nu zboare rapid la ultimul ospăț pas-cal? Ce priveliște minunată! Avea să vină pe deplin vremea când umbrele aveau să facă loc realității.

Esența puternică strălucește cu hotărâre. Cel către care toate aceste simboluri ne îndreaptă privirile ia un pahar plin de rodul viței în mâinile Sale, într-un moment grandios. Gândește-te la acțiunea Lui și hrănește-te din cuvintele Sale. El aduce mulțumiri, după care dă mai departe paharul micii Sale turme: „acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28).

La acest ospăț sfânt putem veni învățând un lucru foarte adevărat. Vinul este ales aici ca un semn al Evangheliei. De aici înainte, el poartă o etichetă divină. El își ocupă locul printre simbolurile cele mai sfinte. „Acesta este sângele Meu”.

Mâinile noastre găsesc astfel o cheie care descuie vistieria tainică a jertfei de băutură. Vasul are în el cea mai aleasă emblemă a harului răscumpărător. Nu putem să îl privim fără să ne aducem aminte de sânge.

Observă acum această jertfă de băutură și adâncește-ți reverența. Lichidul ei arată că râul care a curs de la Calvar este neprețuit în Ceruri și pe Pământ. Isus are sânge, altfel El nu poate fi om. Fără sânge, El nu poate fi Ruda noastră răscumpărătoare, Cel părtaș sângelui și cărnii împreună cu noi.

Fără a fi om, El nu poate fi Garantul omului. El trebuie să aibă sânge, dacă este să fie cu adevărat un om. Dar El îmbracă haina omenească fără a înceta să fie Dumnezeu. Sângele Lui este sânge omenească, și totuși este divin. Sângele Lui este sângele lui Dumnezeu, și totuși este sânge de om.

Ce taină a harului! Îngerii se minunează privind-o. Sfinții din Ceruri vorbesc despre puterea sângelui. Oamenii se roagă în baza sângelui, și sunt mântuiți. Sufletul meu, bucură-te de el! Iubește-l, laudă-l și folosește-l mai mult. Vinul din acest pahar atinge dintr-o dată corzile gândurilor.

Ce face apoi cel ce aduce această jertfă? Aici putem găsi mai mult decât un pahar. El este vărsat pentru a fi un miros plăcut înaintea Domnului: „să faci o jertfă de băutură de o treime de hin de vin, ca dar de mâncare de un miros plăcut Domnului” (Num. 15:7).

Astfel, facem pasul înainte pentru a-L vedea pe

Hristos cum Își varsă sângele, căci, atât timp cât nu este vărsat, răscumpărarea nu se poate face: „după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22). Dar sângele Lui nu este reținut. Vedem în Grădina Ghetsimani cum cade în ploii de picături mari. Îl vedem pe Rob pe cruce, acoperit de suferință. Fruntea Lui, mâinile și picioarele Sale, coasta și inima Lui plâng ca un torent deschis. Ce dovadă binecuvântată a ispășirii complete! Fără această priveriște, inima păcătosului tremurând nu poate găsi pacea. Aici, însă, în aceste picături, citim încheierea mântuirii. Râul cald își trimite glasul. Fiul lui Dumnezeu moare, o moarte divină, căci El este Mielul rânduit din toată veșnicia ca să fie junghiat în locul nostru. Niciunul dintre copiii oamenilor nu piere pentru că Isus nu Și-ar fi plecat capul. Mulțimi de oameni aleargă către Iad călcând în picioare crucea Lui. Ia aminte! Sângele este vărsat pentru ca sufletele să trăiască. Dar cei ce o neglijează cad în disperare totală. Vinul vărsat predică astfel despre moartea ispășitoare.

Ne apropiem acum de învățătura specifică din parharul acestei jertfe. Vinul este semnul bucuriei. El vorbește despre un sentiment viu și fericit. Nu degeaba vorbește Scriptura despre „vinul, care îi înveselește pe Dumnezeu și pe oameni” (Jud. 9:13). Astfel, acest simbol face

legătura dintre sânge și bucurie.

Acum suntem îndreptați către desfătărilor care curg din Crucea răscumpărătoare. Ea dă naștere unei bucurii crescânde în Ceruri și pe Pământ. În Cer – pentru că deschide calea ca harul să își împlinească planurile. Din toată veșnicia, Dumnezeu a dorit ca poporul Său să fie mântuit și să se înfățișeze înaintea Lui cu sufletele exaltând de bucurie. Mântuirea a fost hotărâtă înainte de existența omului. Totuși, piedici puternice s-au interpus. Cum pot ele să dispară? Păcatul a săpat o prăpastie imensă. Cum pot duhurile încătușate de păcat să treacă în Cer? Cămara sfatului lui Dumnezeu a auzit pretențiile conflictuale.

În timp ce îndurarea a plâns, dreptatea hotărâtă și-a încruntat fruntea. Adevărul a închis ușa pe care dragostea ar fi deschis-o cu toată sinceritatea. Dar Isus zdrobește orice piedică. El aduce toate atributele la un acord sănătos. Dumnezeu privește acum spre rasa Lui aleasă, și îi vede pe toți desăvârșiți în Hristos, toți gata să fie primiți înaintea tronului Său. Inima Lui nu dorește nimic mai mult. Copiii Lui, cândva alungați, sunt aduși înapoi. Preaiubiții Lui sunt mântuiți în chip desăvârșit. El stă pe tron ca un Tată glorios, având masa plină. Fiecare loc este ocupat. Corul care Îi cântă laude

nu este lipsit de niciun glas. Iată victoria nobilă a Crucii. Dumnezeu este satisfăcut. Cuvântul este adevărat. Jertfa de băutură a sângelui răscumpărător Îl înveselește pe Dumnezeu.

Oare îngerii nu sunt părtași la această bucurie? Inimile lor blânde doresc tot binele omului. Când un singur păcătos se întoarce la Dumnezeu, există o bucurie sfântă ce răbufnește în cântări cerești: „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15:10). Cum răsună lauda când, unul câte unul, o turmă fără număr se alipește de Cruce! Toată această fericire vine prin Hristos. Fără moartea Lui, fără lucrarea Sa, Satana și-ar păstra strânsoarea de gâtul omului. Îngerii ar putea să aibă milă, dar ei nu pot ajuta. Dacă ei toți și-ar da acordul să moară, suferința lor ar lăsa omul la fel de pierdut. Dar acolo unde ei ar eșua, Hristos învinge glorios. El mântuiește o lume de suflete - desăvârșit, complet și veșnic. De aceea, profundă trebuie să fie bucuria atunci când locuitorii luminoși ai Cerului exclamă: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat” (Apoc. 5:12). O, suflete, vei trăi un sentiment dulce când vei cânta acea cântare. Ți se va părea dulce să răspunzi „Amin!” Astfel, Hristos este desfătarea Cerului.

Jertfa de băutură ne arată apoi că în ea se găsește un potop de fericire pentru om. Aici găsim fericirea de nedescris. Dar unde sunt cuvintele care mărturisesc despre bucuria credinței? Duhul Sfânt face o pauză și exclamă: „negrăită” (1 Petru 1:8). Dar care sunt buzele care vor putea să descrie complet fericirea? Ne-ar fi mai ușor să numărăm florile pământului decât mărgărita-rele bogate ale acestei cununi. Dar recunoștința se va strădui acolo unde puterea eșuează. Dumnezeu însuși este paharul ce dă pe dinafară pentru cel credincios. Marele Creator, Domnul suveran al tuturor, devine partea de moștenire a familiei credinței. Ușa zâmbetului Lui este deschisă în orice moment. Capul obosit poate să se odihnească mereu la pieptul Lui iubitor. Când buzele se roagă, Tatăl și Dumnezeul meu – Dumnezeul și Tatăl meu – atunci toată inima poate fi cuprinsă de o fericire fără egal.

Isus se află în acest pahar. El ne invită să Îi citim toată inima. Ea este un volum întreg de dragoste hotărâtă. El ne-a iubit înainte de creația lumii. El ne va iubi și când lumile vor înceta să existe. El ne iubește atât de mult, încât Își dă bucuroso viața. El ne iubește atât de fierbinte, încât Cerul pare gol până ce răscumpărării Lui stau înscăunați împrejurul Său. Asigurat de mântuirea lui prin această dragoste, sufletul se așază

pe un pedestal solid al bucuriei.

Duhul Sfânt nu este absent. El este trimis pentru a binecuvânta. El găsește inima rece, moartă, ticăloasă și invadată de buruienile firii pământești. Ochiul se deschid acum pentru a vedea spurcăciunea eului și pentru a adora frumusețile Domnului. Credința ia ființă și se alipește rapid de Hristos. Ea se cuibărește în brațele Lui primitoare. Ea se spală în coasta Lui însângerată. Fiecare zi înseamnă acum o conștientizare proaspătă a realității acestei bucurii. Viața nu este viață până ce nu este născută din Duhul, învățată de Duhul, călăuzită de Duhul și hrănită de Duhul.

Îngerii se strâng aici și socotesc o onoare să îi slujească turmei răscumpărate cu sângele lui Dumnezeu. Ei apară pe copiii Domnului cu aripile lor slujitoare. Ei fac continuu slujba de păzitori până ce escortează duhul eliberat în zborul lui către înălțimea Cerului. Cei care sunt înconjurați de această oștire a lui Dumnezeu trebuie să își arate recunoștința. Cerul adaugă privilegii nădăjduite ale desfătării. El este ca o casă cumpărată. El a fost pregătit din toată veșnicia. Isus încă lucrează pentru a-i pregăti fiecare cămară. Întrucât carnea și sângele nu îl pot moșteni, nicio minte muritoare nu poate să cuprindă fericirea viitoare. Totuși, acolo există scaune de domnie,

cununi, robe albe, cununi de victorie și cântări de triumf. Acolo există pomul vieții, izvoarele vii și mana ascunsă. Credința strânge în mâinile ei cheile palatului slavei. Oare aceste lucruri să nu ne îndemne să turnăm jertfa de băutură a bucuriei?

Providența contribuie la pacea zilnică. Înaintea multor ochi, ea este ca o ceață. Totul pare confuzie, fără scop, cauză sau sens. Astfel de gânduri sunt reflecția viselor deșertăciunii seci. Dar noi știm că nicio vrabie nu cade fără voia Tatălui nostru. Fiecare circumstanță este rezultatul hotărârii Lui înțelepte. Prosperitatea trezește lauda și Îl aduce pe Dumnezeu mai aproape de ochii noștri. Necazurile demonstrează goliciunea sărmană a Pământului și dependența de eu, așa că ne îndeamnă să ne adâncim încrederea în Dumnezeu ca Tatăl nostru. Avuțiile ne pot da abilitatea de a-L glorifica pe Cel ce le-a dăruit. Sărăcia poate să ne facă în stare să prețuim Cerul. Viața este perioada când putem câștiga harul. Moartea ne duce pe țărmul veșniciei. Astfel, toate evenimentele seamănă sămânța binei. Așa este paharul jertfei de băutură al credinței. Ea ține în mână toate acestea, și mult mai mult.

Dragul meu credincios, dreptul pe care Evanghelia ți-l dă este o bucurie ca aceasta. Dumnezeu deschide

larg poarta și te cheamă la moștenirea ta. Nu, ba chiar El îți poruncește să devii părtaș ei. Iată glasul Lui: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Fil. 4:4). De aceea, dacă ți se prăbușește capul când ești îndemnat să ți-l ridici, batjocorești Cuvântul și îți rănești sufletul.

Jertfa de băutură era adusă de fiii lui Israel. Dacă ar fi refuzat să împlinească această rânduială, ar fi dat dovadă de răzvrătire și îndrăzneală. Oare este un rău mai mic să tot cântim când Dumnezeu ne invită la bucurie? Oare n-ar fi înălțat îngerii cântece triumfătoare, dacă nădejtile Evangheliei ar fi fost puse la îndemâna lor? Oare ar fi fost ei triști dacă ar fi fost chemați la moștenirea ta?

Care este starea când bucuriile stau ofilite în mâinile creștinului? Aceste lucruri se întâmplă când pașii noștri rătăcesc de pe calea Evangheliei. Bucuriile sunt flori luxuriante care cresc de-a lungul căii vieții. Însă, dacă umblăm după ținuturile interzise, picioarele noastre vor fi străpunse de spini, iar lumina, care ar trebui să ne înveselească, va fi întunecată de nori. Dacă Satana capătă avantaj, atunci când ne împiedică în rugăciune, când abandonăm folosirea mijloacelor harului, ori când gândurile rele sunt hrănite în suflet, atunci nu încapă îndoială că întunericul și tristețea vor veni imediat.

Totuși, putem să ne întoarcem la Domnul nostru. Copil de Dumnezeu, dacă ai intrat în atmosfera răutății, nu trebuie să te miri că vezi florile pălind. Totuși, fii recunoscător chiar și pentru faptul că încă trăiești și poți să îți plângi starea. Înălță rugăciunea care nu va pleca niciodată în zadar de pe buzele tale: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință” (Ps. 51:12).

Cititorul meu, poți vedea aici că bucuriile umblă aproape de Hristos. Însă nu le vei găsi decât acolo. Nu poți respira fără aer. Nu poți vedea fără lumină. Fructele nu se coc fără soare. Sufletul este lipsit de bucurie dacă părăsește singurul ei cămin. Noi vedem multă ticăloșie și auzim gemete triste, iar cauza este evidentă: Hristos nu locuiește în inimă, așa că întristarea pune stăpânire pe ea. Învață de aici că orice umblare după fericire este zadarnică, dacă nu o cauți în Hristos. Dumnezeu nu ne-o dă fără să ni-L dea pe Fiul. De aceea, El este un foc mistuitor.

Cerul nu poate să ne dea astfel fericirea, căci Hristos este singurul canal prin care ea vine către noi. Unii sapă după fericire în mina Legii. De acolo nu poate fi extras decât blestem.

Tot astfel, eul este un râu ce conține doar ape

amare. Lumea ne momește ca să ne dezamăgească. Bogațiile aduc cu ele îngrijorări și își deschid adesea aripile care grăbesc spre moarte. Sănătatea, prietenii și onorurile au asupra lor o mască și, dacă ar fi dată la o parte, s-ar dezveli un schelet dezgustător.

Cine poate citi acest lucru și să se întoarcă la pasiuni deșarte? Tu, cel care Îl cunoști pe Hristos și care tânjești să alungi necazul și anxietatea de pe Pământul nostru, mijloacele tale sunt gata. Folosește-le! Folosește-le! Răspândește cunoștința Numelui mântuitor al lui Hristos. Deschide o ușă pentru ca, în felul acesta, Cuvântul lui Dumnezeu să aibă un curs mai liber. Contribuie la cauza misionară! Fă orice efort ca să le duci vestea cea bună celor pierduți de acasă și de departe. Toate eforturile tale să fie îndreptate către alungarea întristării prin propovăduirea și primirea lui Hristos.

18

SĂRBĂTOAREA CINCIZECIMII

„Să numărați cincizeci de zile până în ziua care vine după al șaptelea Sabat; și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare. Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca să fie legănate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de făină din floarea făinii, și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul” (Lev. 23:16-17).

Nicio seceră nu s-a mișcat în Israel înainte să se aducă snopul primelor roade și să fie clătinat. Mâna binevoitoare a lui Dumnezeu trebuie să fie cinstită înainte ca mâna omului să treacă la lucru. Așa era rânduiala, și însemna mai mult decât închinarea cuvenită. Ea era semnul bucuriei curate. Nu există o bucurie mai mare ca atunci când ești recunoscător. Cei ce Îl înțeleg și Îl binecuvântează cel mai mult pe Dătător sunt cei

care se bucură cel mai mult. Cititorul meu, mângâierile tale pământești ar trebui să îi dea aripi laudei. Bindecu-vântările tale zilnice ar trebui să te înalțe către Cer.

Dar când această slujire sfântă se încheie, zgomotul se mută pe câmpii. Cu inima bucuroasă, cu priviri vii, cu pași iuți, culegătorii grăbesc înainte. O recoltă bogată îi întâmpină la fiecare pas. Totul este o bucurie în mijlocul trudei. Nicio mână nu este leneșă. Fiecare ligament se întinde. Truda este însoțită de bucurie atunci când este încununată de zâmbetul lui Dumnezeu. Truda este dulce când munca este făcută la chemarea lui Dumnezeu.

Cititorul meu, vino și privește acum la această scenă a secerișului. Observă că nu este loc de lenevie. Aici este o imagine ideală a vieții. Azi este ziua recoltei. De îndată ce vine dimineața, gândul ar trebui să zboare la Dumnezeu, dar apoi vine vremea secerișului. Roadele s-au copt. Porțile s-au deschis. Dumnezeu cheamă. Cine ar putea întârzia sau lenevi?

Ar întreba cineva: Unde este câmpul meu și care este lanul meu? Oriunde se înalță rugăciunea, „Doamne, ce vrei să fac?” (F.A. 9:6), o mână se va ridica pentru a arăta care este lucrul ce trebuie făcut. Dar aceste pagini ar trebui să ne ofere un indiciu general.

Există comori mari ale Cuvântului. Câmpul Scripturii este mereu gata - toate sunt coapte. Câte lucruri îndeamnă mâna la cules? Fiecare ceas ar trebui să extragă anumite bogății de aur în grâнарul inimii. Ce ai cules azi de pe paginile bogate ale Bibliei?

Apoi există îndatoriri speciale care cresc la fiecare ușă. Niciuna nu cade neglijată la pământ. Este un adevăr clar că faptele omului nu îi spală păcatul. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9). Hristos și vrednicia Lui, Hristos și meritele Lui – iată unde se găsește mântuirea noastră deplină. Nicio trudă nu se poate adăuga acestui pahar plin, dar faptele sunt cea mai sigură dovadă a credinței. Ferice de viața care culege o recoltă atât de bogată! O, suflete, caută să aduci zelos această laudă: „Ea a făcut ce a putut” (Marcu 14:8). O mână goală este dovada unei inimi fără har.

De asemenea, lumea este o câmpie întinsă, înțesată de suflete nemuritoare. Aceste lucruri ne cheamă la seceriș. Ele trebuie despărțite de legăturile lor pământești. Ele trebuie aduse în hambarul Evangheliei. Nu vor ieși lucrătorii la muncă? Aici, fiecare grăunte este o eternitate. Ce, să piară acestea prin neglijența lucrătorilor?

Cei ce au compasiune pentru sufletele oamenilor, care Îl iubesc pe Domnul și se laudă cu biruințele Lui vor abandona totul ca să-L slujească.

Mijloacele pentru seceriș sunt multe. Unii pot merge pe câmp și vor suporta arșița zilei. Unii îi pot îndemna pe alții la lucrarea lui Dumnezeu. Toți pot asalta scaunul îndurării cu rugăciune. Aceste gânduri rapide ne sunt suficiente pentru a demonstra că viața creștină trebuie să fie un efort constant în câmpul alb, gata de seceriș.

Dar perioada secerișului nu durează la nesfârșit. Sfârșitul ei vine repede. Este alocat un timp, dar el este foarte limitat. În câteva săptămâni, câmpurile vor fi secerate, snopii vor fi strânși și lucrarea se va încheia, astfel că liniștea va lua locul trudei zgomotoase.

Cititorul meu, așa vor expira și oportunitățile tale. Momentele tale au aripi iuți. Zborul lor este rapid. Marea nu stă pe loc. Moartea va închide în curând ușa trudei. Ce ai de făcut, trebuie împlinit repede. De aceea, cercetează-te: Dovedesc hambarele tale că duci o viață muncitoare? A fost activă credința ta? A fost dragostea ta constant implicată? Unde sunt dovezile sânguinței tale? Vai de omul ale cărui zile nu sunt zile ale secerișului! Niciun leneș nu seceră, dar niciun leneș nu

va gusta din odihna cerească.

Secerișul evreiesc dura șapte săptămâni. Apoi venea ziua a cincizecea, sau Cincizecimea, când se organiza o sărbătoare solemnă. Fiii Israelului se întorceau acum în țară pentru a se întâlni cu Dumnezeuul lor. Lanurile lor erau secerate până atunci, și numai un snop era clătinat. Dar acum, mâinile lor aduceau un dar mai bogat. Grâul era măcinat și două pâini dospite erau coapte. Acestea erau aduse cu reverență, ca un dar de mulțumire din bogăția strânsă de ei de pe câmpuri.

Acest gest de recunoștință arată că orice îndurare primită ar trebui să semene sămânța unor mulțumiri și mai mari. Așa cum bunătața este turnată în ploi bogate, tot astfel și adorarea ar trebui să se înalțe într-o flacăra mai mare. Viețile noastre ar trebui să fie o laudă tot mai profundă.

O, suflete, cercetează-ți starea spirituală! Fiecare zi nouă vine încărcată cu dovezi proaspete ale harului Tatălui tău. Fiecare ceas adaugă binecuvântări în hamburul tău. Este fiecare cântec de seară din viața ta un tribut mai bogat al dragostei tale pentru El? A crescut snopul tău clătinat la cele două pâini?

Iată cum un alt lucru a marcat sărbătoarea Cincizecimii. Când snopul era clătinat, un singur miel era

jertfit. Dar acum este rostit următorul cuvânt: „Afară de aceste pâini, să aduceți ca ardere de tot Domnului șapte miei de un an fără cusur, un vițel și doi berbeci; să adăugați la ei darul de mâncare și jertfa de băutură obișnuite, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului. Să aduceți și un țap ca jertfă de ispășire, și doi miei de un an ca jertfă de mulțumire” (Lev. 23:18-19). Altarul pare să geamă sub această greutate. O mare de sânge curge în jur, ca un potop. Aici este dovada clară că actul cel mai fericit al credinței înseamnă a aduce sângele răscumpărător.

Aceste jertfe suplimentare vorbesc despre biruința credinței. Ea își are perioada prunciei, dar și creșterea graduală și vremea maturității. Pornirile ei cele mai fii-rave vorbesc despre moartea Mântuitorului. Eforturile ei cele mai mărunte îmbrățișează Crucea. Pe măsura trecerii anilor, moartea lui Isus ajunge mai prețuită, necesitatea ei mai conștientizată, și valoarea ei mai clar văzută. Pelerinul îmbătrânit descoperă la fiecare pas o nevoie crescândă de a apela la sângele ispășirii. Așa este starea ta coaptă, tu, cel credincios? „Tot mai mult” ar trebui să fie motto-ul vieții tale. Tot mai sus ar trebui să fie zborul tău spre Cer. Tot mai adânc ar trebui să fie râul dragostei tale. Tot mai strălucitoare ar trebui să fie flacăra credinței tale. Tot mai clar ar trebui să fie cântecul

laudelor tale. Tot mai plină ar trebui să fie mâna ta jertfitoare. Tot mai întins ar trebui să fie ogrorul lucrării tale. Tot mai bogate ar trebui să fie roadele trudei tale.

Dumnezeul nostru darnic nu și-a scurtat mâna față de noi. Stăpânirea Împărăției Sale presupune să dea tot mai mult har, căci El „ne dă un har și mai mare” (Iacov 4:6). Iar harul adevărat crește mereu.

Acestea sunt lecțiile pe care această sărbătoare solemnă ni le predă direct. Dar Cincizecimea are mai mult de-a face cu jertfa pioasă decât cu binecuvântarea bogată. Ea este legată de cele mai glorioase scene. Ziua aceasta amintește de un eveniment grandios. Această zi este în a cincizeca dimineață după Sabatul pascal. Fiecare gând se întoarce în timp la prima sărbătoare pascală și la ieșirea rapidă a Israelului din Egipt. Vreme de cincizeci de zile, ei au mers înainte, până au ajuns la înălțimile din Sinai, unde i-au întâmpinat minunății! Legea glorioasă este dată în mijlocul manifestărilor de groază și spaimă. Această zi este ca ziua edictului zilei Cincizecimii.

Este adevărat că Scriptura nu subliniază coincidența. Niciun glas din Ceruri nu arată vreo legătură, dar realitatea este certă și nu este lipsită de sens.

Acest adevăr stă la lumină. Când Dumnezeu este

onorat, ilustrat în blândețea grijii Sale providențiale, excelența Sa morală impune reverență. Domnul, care încununează Pământul nostru cu frumuseți roditoare, este Cel care stă așezat pe tronul pur al neprihănirii. Un glas le poruncește anotimpurilor luxuriante și le dă legea morală. Astfel, Legea de la Sinai și bogăția Pământului sunt ca niște raze care converg pentru a demonstra strălucirea lui Iehova. Bunătatea este sfântă. Sfințenia este bună. Un seceriș încheiat și Legea dată sunt celebrate în aceeași zi a Cincizecimii.

Un sens al Legii este ilustrat și aici. La Cincizecime, secera a pus jos roadele câmpului. Ea și-a făcut lucrarea deucidere. Aceasta ne face să medităm la efectele Legii. Nu există un instrument ca ea în despărțirea sufletelor de nădejtile pământești. Multe suflete care se bucură acum de o pace solidă Îl binecuvântează pe Dumnezeu pentru Legea Lui, care i-a trezit. Ei dormiseră vreme îndelungată pe patul amăgirii. Ei au visat că sunt în siguranță, că viețile lor nu erau o umblare spurcată, că Dumnezeu ar fi privit la ei fără încruntare, că moartea avea să cadă asupra lor pe țărmașul fericirii, că Raiul avea să fie casa lor sigură din final. Astfel, ei erau înrădăcinați într-un Pământ mișcător. Dar când Legea i-a cercetat, încrederea lor carnală a dispărut. Ea i-a măturat rapid de toate proptelile false și i-a așezat înaintea oglinzii pure a voii

lui Dumnezeu. Aceasta a scos la lumină imaginea uluitoare a ticăloșiei lor naturale. Ei au văzut astfel că penitența nu le putea spăla păcatele, că reformarea exterioară îi lăsa la fel de necurați, că umblarea mai strictă era încă departe de poruncile lui Dumnezeu, că nu exista nicio nădejde în eul păcătos pentru omul păcătos. Secera ascuțită a Legii i-a aruncat în țărână.

Voi, cei care sunteți predicatori ai lui Hristos – aici aveți o armă puternică pe care să o folosiți. Aplicați-o fără teamă fiecărei inimi. Ea scutură conștiința. Ea rupe mahrama. Ea bătătorește calea pe care vine Isus. Voi deplângeți adesea apatia oamenilor. Ei nu sunt îngroziți nici de moarte și nici de Iad. Ei trăiesc nepăsători. Ei mor nepăsători. Niciun gând anxios nu îi deranjează. Niciun simțământ al păcatului nu îi alarmează. De ce? Răspunsul este clar. Ei nu aud niciodată spiritual cerințele Legii. Ei pier. Voi trebuie să dați socoteală. Secerătorul pune secera la rădăcina grâului ca să strângă grânele. Voi trebuie să folosiți Legea pentru a zdrobi starea de amăgire a păcătosului.

Dar Cincizecimea mai aduce o imagine înaintea noastră. Este adevărat că, la prima celebrare, Legea înfocată a venit de sus. Dar când planurile lui Dumnezeu s-au copt, o minunăție mai mare i-a demonstrat țelul

atins. Hristos a venit și a murit. Lucrarea de răscumpărare a fost astfel finalizată. Simbolurile au dispărut în lumina Lui glorioasă. Sărbătorile care Îl prevesteau au încetat și a sosit ultima Cincizecime. În aceeași zi, Isus Își întinde mâinile și toarnă de sus Duhul făgăduit. Limbile de foc se coboară și se așază aprinse pe capetele apostolilor. Noi puteri de propovăduire Îi proclamă prezența, iar adevărul Evangheliei se face auzit în toate limbile. Un seceriș binecuvântat se produce imediat. Vestitorii cu dar vorbesc. Ei vorbesc despre Hristos – despre moartea Lui iubitoare, despre puterea învierii Lui. Duhul prezent pecetluiește cuvântul. Ochii orbi se deschid. Sentimentele înghețate se topesc. Mândria este lovită. Prejudiciile puternice fac pasul înapoi. Inimile se deschid. Isus intră. În acea zi, mii de suflete s-au adăugat Bisericii: „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (F.A. 2:41). Cincizecime de trei ori binecuvântată! Biserica își prezintă pâinile din pârga secerișului. A venit vremea secerișului, iar hambarele cerului sunt îngreunate de roade nemuritoare.

Cititorul meu, învață de la Cincizecime că sufletele sunt grăunțele, iar Duhul este Cel ce le strânge în hambarul Cerului. Fără ajutorul Lui, niciun efort nu prosperă și nicio lucrare nu poate avea succes. Prezența Lui este tăria

mijloacelor. Numai mâna Lui descuie inima alipită de păcat. Numai glasul Lui poate străpunge mormântul păcatului.

Sabia Duhului are nevoie de brațul Duhului. El este singurul car în care adevărul înaintează spre biruință. Fără El, credința nu poate trăi, iar Hristos rămâne nevăzut. Fără El, predicarea este vorbărie goală, iar truda nu este decât luptă cu vântul.

Slujitor al lui Hristos, vrei să aduci o recoltă bogată de suflete mântuite? Atunci nu te strădui niciodată în puterea ta și nu vorbi sau predica decât prin această putere dătătoare de viață. Caută mai mult ajutorul Lui! Sprijină-te mai mult pe brațul Lui! Roagă-te Lui ca să-ți dea fiecare cuvânt. Roagă-te să îl scrie cu degetul Lui pe inimă. Așa va fi lucrarea ta o zi a Cincizecimii. Astfel, când va veni sfârșitul, îți vei aduce snopii prețioși înaintea lui Dumnezeu și vei clătina pâinile Cincizecimii tale, ca dovada seminței bune semănată și a unei bune lucrări împlinite.

19

SĂRBĂTOAREA TRÂMBIȚELOR

„Domnul i-a vorbit lui Moise, și a zis: ,Vorbește-le copiilor lui Israel și spune-le: În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe și o adunare sfântă. Atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă, și să Îi aduceți Domnului jertfe mistuite de foc” (Lev. 23:23-25).

Anul civil al Israelului începea în note animate. Trâmbițele întâmpinau cea mai timpurie lumină. De-a lungul zilei, același glas clar se făcea auzit. Strigătul acelei zile îi trezea pe mulți oameni.

Domnul rânduise acest ritual. De aceea, el este o mină plină de învățătură bogată. Vedem imediat că aceste ecouri lungi au avut rolul să trezească orice minte somnolentă. Oare nu este nevoie de ele? Cât de mulți oameni pier pentru că mințile lor dorm! Viața lor

pare un vis continuu, o plutire nepăsătoare în josul unui torent. Ochii se închid de îndată. Realitățile nu se mai ivesc nicicând. De aceea, ruperea acestor frânghii este un act de o îndurare mare. Prin urmare, în perioadele de solemnitate, la începutul fiecărei luni, dar mai ales la începutul noului an, Dumnezeu poruncea ca trâmbițele să sune.

Citorul meu, tema aceasta scutură și alungă somnolența. Tot ce este în noi să ia aminte. Observă că aceste trâmbițe sună marcând finalul unui an. Ele sapă mormântul zilelor și lunilor care s-au dus pe veci. Ele ne avertizează că timpul, odată prezent, de acum s-a dus. Întrebarea care se pune în astfel de condiții este aceasta: Ce ne vorbește timpul trecut? Care este mărturia lăsată de penița lui? Cine poate răspunde la aceste întrebări fără suspinul rușinii? Nu există vreun talant atât de greșit folosit cum este timpul. Momentele lui de aur ne oferă oportunitatea de a trăi pentru Cer, de a căuta fața lui Dumnezeu și de a-I proslăvi Numele. Dar nu așa le folosim întotdeauna. Omul caută mai degrabă interesele lui – confortul lui, plăcerile sale, câștigul lui. Înaintea morții, sfântul își deplânge adesea oportunitățile nefolosite. Cei pierduți sunt pierduți pentru că nu și-au folosit înțelept viețile. Cine poate privi înapoi fără să verse măcar o lacrimă de pocăință?

Trămbițele ne vorbesc despre o nouă perioadă, cea a renașterii. În mila Lui, Dumnezeu oferă o nouă șansă. Păcătoșule, o altă zi răsare acum. Atât timp cât încă trăiești, te poți întoarce la Dumnezeu cu pocăință. Încă mai poți obține fericirea Cerului. Încă mai poți fugi de mânia care vine. Ai putea să te îndoiești, să eziți sau să stai pe loc? Oportunitatea este în mâinile tale. Totuși, chiar în timp ce citești aceste lucruri, ea este pe punctul de a-și lua zborul. O, prinde-o și folosește-o. Transform-o în mântuire! Să se audă chiar acum strigătul tău interior: „Isuse, ai milă! Spală-mă de toate păcatele mele! Întoarce-mă la Tine! Primește-mă în brațele dragostei Tale! Smulge-mă ca pe o mlădiță din Iad!” Trămbițele avertizează: „nu pierde încă o zi”.

Copil de Dumnezeu, și viața ta este prelungită astfel. Un an nou înseamnă o perioadă nouă în care să îți arăți recunoștința față de El și să slujești pentru Hristos. Datoria ta este uriașă. El S-a dat pe Sine, viața Lui, sângele Lui, pentru tine. Tu să nu Îi dai această zi – fiecare zi? Privilegiul tău este vast. Poți face mai mult pentru El aici, pe Pământ, decât toți îngerii care stau împrejurul tronului. Să nu mai cadă nisipul în clepsidră fără folos. Observă valoarea timpului. Noaptea se apropie. Trămbița anului următor te poate găsi cu urechile încuiate în

mormânt. Fii înțelept! Iată ce ne învață trâmbițele: timpul era; timpul este; pocăiește-te; schimbă-te!

Apoi trâmbițele aduc muntele Sinai înaintea noastră. Ele au jucat un rol important în cea mai înfricoșătoare scenă de pe Pământ. Când Dumnezeu S-a coborât pentru a înnoi Legea Sa, ziua aceea a fost una înspăimântătoare. Aerul părea că se frânge izbitor. „Trâmbița răsună tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare” (Exod 19:19).

Cititorule, omul are cea mai profundă nevoie să viziteze adesea Muntele Sinai. El citește foarte rar Legea cum se cuvine. Întinericul gros îi ascunde natura și scopul. Când este văzută corect, când este auzită cu adevărat, ea exclamă: „Iată voia lui Dumnezeu! Uite-te bine cum trebuie să fii dacă vrei să Îl vezi. Termenii ei sunt simpli. Dragostea – dragostea perfectă este cerută – în fiecare mișcare a sufletului, de la prima până la ultima suflare. Fă aceasta, și vei obține viața; Cerul va fi câștigat. Dacă ești astfel părtaș sfințeniei Lui, poți să te ridici înaintea tronului Lui – căci Legea nu mai prezintă nicio datorie ce trebuie ștersă, iar buzele Satanei nu mai au acuzații la care să apeleze. Dar dacă dai greș, atunci moare pe veci nădejdea din partea eului. Legea încălcată se încruntă teribil. Ea își pretinde plata. Ea își

rostește blestemul inexorabil. Ascultarea perfectă este cerința ei. O singură încălcare o transformă într-un chin veșnic”.

Cititorul meu, ia aminte la vocea acestei trâmbițe. Ascultă, și vei trăi. Păcătuiește, și vei muri. Nu poți rezista cercetării Legii. Fiecare clipă a vieții tale este o încălcare a ei. Blestemul strigă cu glas tare după viața ta. „Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară” (Matei 22:13) – iată decretul cert al Legii. Aceasta este starea tuturor celor care își pun credința în legământul faptelor. Ei se sprijină într-o trestie frântă. Ei se prind de o scândură care se scufundă. Corabia lor este găurită, astfel că ei se vor scufunda în curând. Roba lor nu este altceva decât o cârpă mânjită. Tot ceea ce ei au mai bun este păcatul. Pledoaria lor este falsă. De aceea, înaintea lor se găsește respingerea clară. Casa lor veșnică trebuie să fie afară. Dar în afara Raiului nu este decât Iadul. Strigătul lor nesfârșit este: „Pierdut! Pierdut!” Acesta este strigătul Legii: „Fugi de aici! Niciun păcătos nu găsește aici un refugiu!” Ferice de cei care învață această lecție din răcnetul trâmbiței. Dar în acest ritual există și o melodie mai suavă. Trâmbița este în mod sigur un semn al Evangheliei. Profetii care au văzut cel mai mult din Hristos cântă astfel: „În ziua aceea, se va suna cu trâmbița cea

mare” (Isaia 27:13). Ioan mărturisește și el: „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe” (Apoc. 1:10).

Astfel, credința este chemată să țină un ospăț constant al trâmbiței. Notele harului trimit constant melodia de pe muntele Sionului. Ele atrag atenția către planul mântuirii. Lumea este cu adevărat pierdută prin păcat. Locuitorii ei formează o rasă de rebeli. Ei umblă numai după dorințele inimilor lor.

Răzbunarea îi poate mătura pe drept pe toți, aruncându-i în disperarea fără margini. Dar Dumnezeu Îl trimite pe Fiul Său cu vindecarea pe aripile Lui. Acum se aude strigând un glas blând, cu toată claritatea trâmbiței: „S-a găsit un remediu! Acesta este Fiul Meu cel preaiubit, de El să ascultați!” Vino, cititorul meu, vino și ia aminte la aceste note clare!

Păcatele tale au nevoie de iertare. Totul este pregătit. Sângele Lui are virtutea puternică de a spăla tot păcatul. Vrednicia lui este nelimitată, căci curge dintr-un Dumnezeu-Om. Dacă toate păcatele ce au fost sau ar putea fi făcute ar fi concentrate în sufletul tău, ele ar dispărea în acest râu de sânge. Niciun caz nu îi depășește puterea. Nicio ticăloșie nu este prea mare. Niciun întuneric nu este prea gros. Oricine vrea, să vină și să se

spele, și va fi mai alb decât zăpada. Dulci sunt aceste sunete ale trâmbiței.

Tu tremuri gândindu-te la durerile Iadului. Tu auzi de focul veșnic, de întunericul gros, de viermele care nu moare, de ticăloșia care nu va slăbi în veac. Acestea sunt plata păcatului. Dar Hristos te salvează din toate. Moartea Lui extrage veninul. Temnicerul nu te poate atinge; temnița nu te poate ține legat; lanțurile nu te mai pot strânge. Iată o notă prețioasă. Ea te cheamă să fii mântuit de durerea extremă.

Tu auzi de amenințarea îngrozitoare a Legii. Tune-tul ei zboară pe deasupra capului tău. Dar există un adăpost în coasta rănită a lui Hristos. Cei care se cuibăresc în acest loc sigur zâmbesc înaintea mâinii. Blestemul și-a tocit puterea ascuțită. El nu mai poate răni. Acest sunet este prețios pentru un vierme zdrobit de păcat.

Tu auzi vorbindu-se despre Rai și despre desfătările lui curate. El este casa lui Dumnezeu. Acolo sunt acceptați doar cei care au haine potrivite. Tu tânjești după odihna curată, dar nu ai pașaportul potrivit. Nu ai haină pentru curtea regală. Dar privește la Isus. Mâinile Lui au croit o haină de nuntă. El îți oferă o neprihănire divină. Ochii lui Dumnezeu nu vor altceva. Frumusețea ei depășește soarele în strălucire. Puritatea ei îi face pe îngeri

să pară negri. Drag cititor, crede, și va fi a ta! Dulce este această notă a trâmbiței Evangheliei. Tu privești în interiorul tău. Inima îți este ticăloasă. Cine poate întoarce curentul acestor poftă nestăvilite? Poate exista putere care să facă astfel încât lucrurile vechi să piară și toate să fie făcute noi? Înalță-ți privirea spre Hristos! El este un ocean plin de har sfințitor. El spune un cuvânt, și Duhul puternic vine, nelegiuirea piere, sfințenia prinde rădăcini, iar sufletul proaspăt născut din nou își primește viața cea nouă. Aceasta este o notă fericită a Evangheliei.

Dar temerile au viață lungă. Nu există sfânt care să nu își deplângă zilnic căderile. Conștiința rănită se alarmează ca nu cumva Hristos să Se îndepărteze, odată ce este provocat. Dacă El ar fi fost om, așa ar fi făcut, dar El este Dumnezeu. El nu este Hristos dacă nu rămâne neschimbat. Cuvântul Lui merge înainte: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28).

Astfel, credința are o tărie nepieritoare. Sufletul nu poate muri niciodată, iar el perseverează pentru că Dătorul lui este: „Eu sunt”. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Această trâmbiță are o notă îmbucurătoare.

Dar încercările se îngroașă, ispitele amenință și valul suferinței se ridică puternic. Moartea se apropie și ea, și își arată forma ei care îți dă fiori. Dar poți fi mângâiat. Cel ce este de partea ta are un braț puternic, o inimă blândă și un glas iubitor. El te va susține și când vei trece prin cele mai mari valuri. Ultimul val te va conduce în siguranță pe țărmul Canaanului. Loviturile grele te pot zgudui, dar ele nu te vor zdrobi. Ultima lovitură va zdrobi porțile firii pământești și îți va elibera sufletul pe veci. Hristos este ajutorul sigur și întotdeauna prezent. Fii mulțumitor pentru această notă a trâmbiței.

Cititorul meu, nu există nicio nevoie din viață sau moarte, din prezent sau din viitor, pentru care Hristos să nu fie sprijinul atotsuficient. Iată-L! El este viață pentru morți, vedere pentru orbi, picioare pentru șchiopi, putere pentru cei slabi, bucurie pentru cei triști, curățare pentru cei murdari, eliberare pentru robi, haină pentru cei goi, puritate pentru cei necurați, răscumpărare pentru cei captivi, un Dumnezeu care mântuiește, un Dumnezeu care înveselește, un Dumnezeu care binecuvântează, un Dumnezeu care a venit în trup ca să moară, un Dumnezeu care domnește cu putere ca să ajute, un Dumnezeu care vine în slavă ca să îi primească pe ai Lui.

Arată-mi starea ta ticăloasă, și îți voi arăta odihna ei în Hristos. Ca Dumnezeu, El iubește, ajută, mântuiește. Dumnezeu nu ar fi complet dacă ar exista deficiențe în Hristos. Dar Dumnezeu este complet, iar toată plinătatea Lui este în Hristos, pentru turma Lui preaiubită. Cititorul meu, iată aici o notă glorioasă a Evangheliei.

Ai putea oare să tratezi cu indiferență această chemare a trâmbiței? Ia aminte că ea te cheamă iar la Cruce. Neglijența din trecut încă nu a închis ușa milei. Încă mai poți intra. Toată bucuria și pacea pot fi ale tale. Scândura care face posibilă trecerea peste prăpastia înfricoșătoare încă nu a fost ridicată. Nădejdea nu a murit atât timp cât încă auzi strigătul Evangheliei.

Totuși, nu amâna! O altă trâmbiță este pe punctul de a suna. Marele scaun de domnie alb se va arăta în curând. „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din Cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tes. 4:16). Trâmbița va suna, mormintele se vor deschide, toți morții vor învia, iar tu îți vei lua locul în acea mare mulțime.

O, gândește-te la solemnitatea acelei scene! Lumea va încerca să ignore acest avertisment înspăimântător,

dar acel ceas vine, și vine repede, iar tu va trebui să dai socoteală. Ești gata să te aperi? Poți apela la Hristos, știind că ești al Lui? Poți arăta dovada că ai fost beneficiarul lucrării Sale mântuitoare?

Credința poate face asta. Ea poate spune cu smerenie înaintea Judecătorului: „Nu se poate să mor, pentru că Tu ai murit pentru mine. Condamnarea mea a pierit demult, căci a căzut asupra Ta la Calvar”.

Această pledoarie este sigură. Este și a ta? Trâmbița Evangheliei încă ți-o oferă. Trâmbița judecății ți-o va cere în curând.

Aceste note au fost sunate de preoți, în cadrul slujbei lor de la cortul întâlnirii. Voi, cei ce sunteți predicatori ai lui Hristos, această lucrare v-a fost încredințată. Însărcinarea este solemnă. Dacă trâmbițele sunt mute, urmează pierzarea. Turmele aleargă către Iad în funcție de ceea ce aud de la amvon. Învățătura voastră ar trebui să fie clară, ca niște cuvinte ce picură de pe buzele lui Isus.

Vestitorul credincios nu are un cuvânt ezitant. Învățătura lui nu este schimbătoare. El nu ți-L arată azi pe Hristos, ca să ți-L ascundă mâine. El nu construiește cu o mână, și demolează cu alta. El nu creionează un legământ mixt, format deopotrivă din har și fapte. El

nu vorbește despre altceva decât despre nevoia omului, despre starea sa ruinită. Apoi este proclamat singurul refugiu. Singurul Nume mântuitor este preamărit. Nu există altă temelie, decât Isus. Hristos este totul. Cei care predică astfel sunt cei care suflă în trâmbița Evangheliei, chemându-i pe oameni la sărbătoarea trâmbiței.

20

SĂRBĂTOAREA CORTURILOR

„Vorbește-le copiilor lui Israel și spune-le: „În a cincisprezecea zi a acestei a șaptea luni, va fi sărbătoarea corturilor, în cinstea Domnului, timp de șapte zile” (Lev. 23:34).

Sărbătoarea corturilor urmează la scurt timp după ziua ispășirii. Aceasta este o perioadă de o bucurie specială ce vine după o întristare adâncă. Desfătările cele mai înalte spală lacrimile pocăinței, iar bucuria răsună acolo unde suspinele fuseseră nu demult auzite.

Această legătură strânsă are o învățătură specială. Ea este o imagine a experienței noastre de viață. Ea marchează o cale pe care credincioșii adevărați merg adesea. Când este Domnul cel mai prețios pentru suflet? Când sunt pornirile inimii la cota lor cea mai înaltă? Evident, după ce păcatele au fost conștientizate cel mai bine și

după ce mărturisirea a deplâns situația noastră cu cea mai adâncă smerenie. După aceea, frumusețea extraordinară strălucește de pe Cruce. Credința o îmbrățișează cu o strângere mai puternică, iar laudele fierbinți înalță note triumfătoare.

Dimineața este întâmpinată cu cea mai mare bucurie după o noapte furtunoasă. Razele care ne înveslesc cel mai mult sunt cele ce ne încălzesc după trecerea unui nor negru. Pacea este cea mai liniștită după ce dispar îndoielile chinuitoare. Nădejdea care era cândva la cota cea mai de jos își înalță fruntea cât mai sus. Cel care își observă și își conștientizează cel mai bine nevoia, acela Îl va iubi cel mai mult pe Hristos. Ziua ispășirii, care precedă sărbătoarea fericită a corturilor, confirmă aceste lecții.

Momentul acestei celebrări ne atrage apoi atenția. Sărbătoarea corturilor are loc după ce s-a încheiat tot secerișul. Nu doar că hambarele sunt încărcate de grâne, nu doar că truda de pe câmpuri a încetat, ci viile, palmierii și măslinii au adăugat recolta lor bogată. Tot ceea ce Pământul oferă din plinătatea lui este primit. Spicele de aur sunt secerate și treierate, strugurii proaspeți sunt culeși și ramurile măslinilor își aduc roadele. Măinile au strâns aceste comori în hambarele lor. Recoltele bogate ale anului sunt toate adunate. Aceasta

este perioada bucuriei exuberante. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu vine și spune: „Să vină copiii lui Israel în grabă la curțile Mele”.

Lecțiile acestui edict sunt de o claritate maximă. Când bogățiile se înmulțesc, mai multe laude ar trebui să se înalțe către Cer. Cititorul meu, cultivă-ți o atitudine mulțumitoare. Ai parte de un pahar care dă peste el, așa că la fel ar trebui să fie mulțumirile tale. Dacă masa ta zilnică îți are pâinea de fiecare zi, lumina zilei ar trebui să aducă cu ea noi binecuvântări. Nu meriți aceste daruri. De aceea, oare nu ar trebui ca viața ta să fie o sărbătoare a corturilor? Gândește-te bine. Nicio rușine nu este ca datoria recunoștinței neplătite. Niciun sacrilegiu nu este ca furtul din ograda lui Dumnezeu, căci așa este atunci când primim ceva de la El și nu Îi mulțumim.

Acum sunt rânduite ritualuri speciale. Toți bărbații din Israel sunt chemați să se strângă din casele lor. Adăpostul căminelor lor trebuie părăsit pentru o vreme. Corturile lor sunt construite din ramuri de copaci. Măslinul și pinul, mirtul și palmierul, salcia de pe malul râului – toate contribuie întinzându-și umbra. Aceste ramuri formează o locuință întrețesută. Aici se adăpostește mulțimea evreilor de-a lungul sărbătorii. Ei

par ca niște pelerini care călătoresc pe sub brațele pădurii. Cetatea devine un cort acoperit de frunze.

Poate să se întrebe cineva care este sensul acestei rânduiei speciale? Cuvântul lui Dumnezeu ne răspunde: „Șapte zile să locuiți în corturi; toți băștinașii din Israel să locuiască în corturi, pentru ca urmașii voștri să știe că i-am făcut pe copiii lui Israel să locuiască în corturi, după ce i-am scos din țara Egiptului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (Lev. 23:42-43). De aceea, acesta este un semn de aducere aminte. El readuce înaintea ochilor un eveniment din trecut. El cheamă gândurile să se îndrepte către scene de odinioară. Oamenii sunt astfel îndemnați să trăiască din nou analele timpurii ale rasei lor. Aici este retrăită minunea nașterii poporului.

Haideți să mergem împreună cu ei înapoi, în gândurile care se minunează cu privire la trecut.

A existat o vreme când Dumnezeu S-a ridicat ca să-i salveze pe fiii lui Israel. Cu un braț puternic, El a zdrobit jugul dictatorului. El i-a condus prin marea adâncă cu semne deosebite. Cu mâna Lui, El le-a marcat calea pe care să meargă. Tot astfel, le-a oferit hrana trimițând-o din Cer. Un pârâu clar și licărind de apă a izbucnit înaintea lor. Cu măreție înfricoșată, El le-a

dat Legea Sa glorioasă. El a rânduit apoi un șir lung de ritualuri ce trebuiau înfăptuite la altar, lucruri care erau umbra harului răscumpărător. El a poruncit lucruri speciale ca să le modeleze caracterul, ca să le disciplineze mintea, cu scopul de a-i pecetlui drept comoara Lui aleasă. Aceasta a fost pruncia semințiilor iubite de El. Astfel, Dumnezeu S-a coborât ca să-i câștige pentru Sine. Ce har, ce blândețe și ce dovadă a favorii Lui speciale! Niciun popor nu a văzut așa ceva vreodată. Nicio familie nu a fost iubită în felul acesta.

Dar de-a lungul tuturor acestor vremuri uimitoare, poporul Israel nu avusese o casă stabilă. Ei au răstăcit în pustia aceea vreme de 40 de ani. Ei au locuit în corturi, ca o seminție aflată tot timpul în călătorie. Dumnezeu le poruncește ca, an după an, să își reamintească de acțiunile Lui providențiale din vremea timpurie a poporului, chemându-i să locuiască în aceste corturi verzi. Fiecare circumstanță din această scenă era gândită ca să le retrezească în memorie desfătarea la gândul providenței speciale a lui Dumnezeu. Prin discuții fericite, ei aveau să își reamintească de îndurările și de starea lor privilegiată pe care le au de la Dumnezeu. Noi suntem poporul pe care Dumnezeu l-a binecuvântat. Nouă ne aparțin „înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele” (Rom.

9:4). Atunci când Dumnezeu i-a chemat pentru prima dată să fie ai Lui, părinții noștri s-au odihnit la o umbră ca aceasta. Flacăra credinței avea să fie întעיțită în felul acesta, iar umbrele trecutului erau gândite pentru a adăuga culori bogate la bucuria prezentă.

Tu, cel credincios, ai aici învățătura pentru inima ta. Și tu ar trebui să vii deoparte și să te așezi sub ramurile gândurilor înviorătoare. Gândește-te la trecut. Cândva erai într-o stare seacă. A existat o vreme când Dumnezeu ți-a vizitat inima pentru prima dată și te-a chemat la picioarele Sale, șoptindu-ți cuvinte de dragoste. Dulce a fost această mană pentru buzele tale ferice; reci au fost aceste ape pentru gustul tău; de aceea, aripile memoriei ar trebui să zboare adesea înapoi, către acele ceasuri. Povestea lor trebuie citită repetat. Buzele recunoscătoare ar trebui să tot repete: „Am fost odată mort, dar acum trăiesc. Eram orb, dar acum văd. Nu aveam niciun refugiu, dar acum locuiesc în Dumnezeu. Nu aveam nicio nădejde, dar acum slava se coboară în jurul meu”. Când credința revede primii ei pași către Domnul, credinciosul are parte de o sărbătoare a corturilor.

De asemenea, ramurile erau un adăpost fragil. Corturile nu erau făcute ca să dureze mult timp. În doar câteva ore erau ridicate. După doar câteva zile, aveau să fie

dezmembrate și aruncate. Aici avem o imagine a vieții foarte scurte și firave. Ce sunt trupurile noastre, dacă nu niște corturi ale ființelor noastre plâpânde? Azi suntem în viață, mâine ne coborâm în mormânt. Omul inspiră și expiră. Cuvântul adevărului folosește multe asemănări pentru a ne avertiza de natura noastră firavă și trecătoare. Fiecare obiect trecător demonstrează că plecarea noastră este aproape.

Aceasta este o altă lecție a corturilor. Cititorul meu, ești un chiriaș într-un adăpost care stă să cadă. Nu visa la o ședere îndelungă în această lume. În cel mai fericit caz, după doar câțiva ani, toate mulțimile vaste de oameni care se târăsc pe acest Pământ se vor fi întors în țărână. Cortul tău poate cădea chiar azi. De aceea, trăiește cu mijlocul încins și cu toiagul pregătit pentru plecare. Acționează mereu ca și cum ar fi ultimul lucru pe care îl faci. Rostește-ți fiecare cuvânt ca și cum ar fi ultima ta suflare. Mișcă-te ca și cum ai merge către scaunul de judecată. Zboară către fiecare scenă ca și cum ai tremura în fața plecării din această viață. Cortul tău nu este decât o mlădiță trecătoare. Va trebui să părăsești iute această lume. Asigură-te că ai o casă veșnică!

Aici se găsește o doctrină mai profundă. Aceste case umile vorbesc despre cortul firav al trupurilor

noastre în care Fiul lui Dumnezeu a venit, nesocotindu-l un lucru nedemn de El. Ele ne îndreaptă atenția către staulul din Betleem. Umanitatea perfectă a lui Hristos este realitatea din care credința își extrage cele mai adânci râuri de pace. Ochii noștri ar trebui să fie atrași fără încetare de acest izvor. Dumnezeu cel puternic – Tovarășul lui Iehova – a îmbrăcat cu adevărat trupul nostru. El, care este prea strălucitor pentru privirea îngerilor, a învăluit gloriile Sale într-un cort de lut.

Noi trebuie să îndurăm pedeapsa pentru păcatele noastre fie în persoană, fie printr-un înlocuitor. De aceea, Isus ia locul nostru. Evanghelia Lui este aceasta: „Oile Mele au păcătuit și, fiind niște bieți păcătoși, sunt condamnați la mânie; Eu vin pe Pământ să ocup locul lor, să iau vinovăția lor asupra mea și să suport blestemul lor. Viața lor este sortită pieirii, astfel că voi da viața Mea în locul lor. Mânia dreaptă cere moartea lor, astfel că moartea Mea va fi făcută în locul lor”. Astfel, Isus este un pelerin în locașul nostru sărman. Astfel, El corespunde principalei trăsături a sărbătorii corturilor.

Haideți să ne apropiem acum de ritualuri. Pe parcursul acestei sărbători, altarul gema de animale jertfite. Fiecare animal era adus la altar; se aduceau arderi de tot, daruri din floarea făinii, jertfe pentru păcat,

jertfe de băutură. Sângele a curs din belșug.

Cititorul meu, în zborurile cele mai fericite ale bucuriei, sângele răscumpărător trebuie să aibă un loc proeminent. Nicio binecuvântare nu poate curge decât din moartea Mântuitorului. Hristos este singura cale prin care vin îndurările. Păcatul înfundă toate celelalte canale. De aceea, când lauda cântă, ea privește către cruce. Buzele care celebrează dragostea blândă a lui Dumnezeu sunt atinse cu un cărbune încins de pe altarul ispășirii. Nimeni nu este cu adevărat binecuvântat fără lucrarea lui Isus.

Animalele din aceste jertfe se diminuează gradual. Nu este ușor să vedem cauza. Cântarul din ce în ce mai ușor arăta că ritualurile simbolice se apropiau de încheiere. Avea să vină finalul lor. Sfârșitul nopții se apropia, când toată ceața avea să se topească, făcând loc luminii depline. Tot astfel, pledoariile credinței țin doar de perioada aceasta. Fiecare oră ne duce mai aproape de finalul vieții, când rugăciunile și rânduilele încetează, când Hristos va străluci neîncreștat și când toată veșnicia va fi o priveliște minunată.

Dar existau alte ceremonii ce trebuiau respectate în aceste zile. Mulțimile bucuroase aveau să participe la ele. Fiecare mână avea să ridice ramuri de finic și să le

fluturi în marșul din jurul altarului. În mersul lor, ei aveau să înalțe cântece de biruință și să trimită osanale către Ceruri. Curțile aveau să răsună ca un ecou de desfătare. Astfel, în timp ce ne alăturăm acestui marș, o altă congregație ne iese înaintea. Iată scena minunată: „După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeuului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apoc. 7:9-10).

Cititorul meu, această bucurie, aceste strigăte de biruință, această veselie cu ramuri de finic se apropie. Vei fi unul dintre acești oameni? Vor purta mâinile tale acest semn al victoriei? Dacă ești robul acestei lumi, îți va fi imposibil. Dacă trudești zilnic în slujba păcatului, nu vei fi printre ei. Nu vei fi dintre aceștia decât dacă inima ta l-a fost predată lui Hristos, decât dacă ești curățit cu totul în sângele Lui atotcurățitor, decât dacă faci ca rănilor Lui să fie viața ta. Doar cei care sunt ai lui Hristos prin credință vor cânta acest imn al mântuirii.

O altă slujire se adaugă sărbătorii. Cu un vas de

aur, preotul se apropie de scaldătoarea Siloam. De aici, el ia apă și o toarnă la baza altarului. Acest act atrage cel mai puternic strigăt de bucurie. Mulțimile de oameni cântă din nou. Ei trăiesc cuvintele binecuvântate ale profetului: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12:3). Sufletele lor par să se înalțe de parte de Pământ și să surprindă fericirea sfinților din lumină. Dacă umbrele pământești sunt atât de fericite, cum vor fi realitățile cerești?

Cititorul meu, privirea lui Isus a văzut această scenă când El a umblat pe Pământ. El a fost martorul ei și a vorbit astfel: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:37-38). Au venit aceste cuvinte cu putere în sufletul tău? Ai scos cu adevărat apă din acest izvor mântuitor? Iată că ești chemat. Hristos te invită cu bucurie. El nu îți va întoarce spatele. Cuvântul Lui îți asigură o primire călduroasă. Vino, vino, fii părtaș sărbătorii! Vei primi viață veșnică și te vei putea adăpa din acest râu de viață. Vino și, în Duhul, păzește sărbătoarea corturilor. Nu auzi în zadar strigătul Mântuitorului! Nu citi în zadar narațiunea acestor zile de sărbătoare!

21

ANUL VESELIEI

„Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui, și fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui” (Lev. 25:10).

Cine se poate întoarce prea des la adevărul că slujbele evreiești au fost concepute avându-L în vedere pe Hristos? Aceasta este valoarea lor minunată. De aceea, jertfele au sângerat zi de zi și ritualurile constante au ilustrat planul harului. Cel ce este învățat de Duhul ciștește clar Evanghelia pe această pagină a simbolurilor.

Dar un anotimp care se repetă este ca soarele pe cerul strălucitor ale semnelor. Acesta este anul veseliei. Credința se desfată aici cu o bucurie specială. Aceasta este pregustarea cea mai bogată a adevărului Evangheliei. Ce bine ar fi dacă am căpăta înțelepciunea de a pricepe fațetele ei variate!

În țara ocupată de poporul Israel, fiecare al 50-lea an era un an de odihnă universală. Nicio mână nu avea voie să trudească. Nicio seceră nu se putea ridica la lucru. Aratul și semănatul dormeau. Nicio sămânță nu putea fi semănată acum. Nicio recoltă nu putea fi strânsă. Strugurii, măslinul și toate celelalte plante își clătinau comorile, dar nimeni nu se apropia să le culegă. Repausul este o lege universală, aplicabilă deopotrivă oamenilor, animalelor și solului. Un Sabat de un an întreg domnea. Prin aceasta, Dumnezeu sublinia dreptul Său suveran asupra Pământului. Ogoarele nu puteau fi arate sau folosite decât dacă El găsea plăcere să dea permisiunea.

Aceasta este o lecție pe care omul o învață greu. Mândria îl face să considere că lumea i-ar aparține. El își închipuie și acționează de parcă ar fi stăpânul creației. Imaginația îi construiește un scaun de domnie și îl încununază ca rege. Totuși, porunca de față stabilește și accentuează domnia și suveranitatea lui Dumnezeu. Noi suntem niște chiriași dependenți de El, lucrând în ogorul Lui. Când El ne dă permisiunea, putem să îl lucrăm. Când El ne interzice, trebuie să ne oprim. Nicio dată nu ne putem bucura de un dar ca atunci când ne plecăm cu umilință înaintea Dăătorului lui glorios. Fericite de omul a cărui inimă recunoscătoare cântă adesea:

„Al Domnului este Pământul cu tot ce este pe el” (Ps. 24:1). Iată prima notă a anului veseliei.

Apoi vedem care este puterea lui Dumnezeu în providența Lui. O recoltă bogată nu depinde doar de sârguința noastră. Domnul voiește, și roadele abundă. El vorbește, și ogoarele sunt pline. Astfel, de-a lungul acestui an de odihnă, nevoia nu era niciodată resimțită. Această minune este cu atât mai uimitoare, cu cât anul veseliei vine după un an sabatic. Și în acest an erau interzise semănatul și culesul. Astfel, niciun grăunte nu avea să fie strâns cu o grijă precaută. Dar Dumnezeu avea să dea o recoltă triplă în al 48-lea an. Astfel, chiar dacă repausul avea să fie îndelung, abundența recoltelor avea să acopere pe deplin toate nevoile oamenilor. Putem vedea că hrana și untdelemnul bieteii văduve au adus în final un ospăț inepuizabil. Hambarele pline ale lui Iosif i-au hrănit pe flămânzi și nu au secătuțit.

Când Dumnezeu dă provizii, nevoia dispare. Inima necredincioasă va fi chinuită uneori prin mijloace nepotrivite, străduindu-se să își acumuleze bogății. Ce nebunie și ce păcat! Câștigul nepermis este cea mai mare sărăcie. Nimeni nu poate avea succes fără Domnul și nimeni nu poate duce lipsă dacă Îl urmează cu adevărat. Credința are de partea ei cea mai

bogată masă. Ea lucrează când Dumnezeu o îndeamnă la lucru. Ea se odihnește când Dumnezeu îi poruncește odihna și totuși, în ascultarea ei de El, ea nu este lipsită niciodată de cele trebuincioase.

Observați mai apoi că acest an este o emblemă a odihnei sufletului în Hristos. Sufletul este omul real. Nu câștigăm niciodată nimic dacă sufletele noastre nu capătă vreun beneficiu.

Înainte ca omul să vadă refugiul Crucii, mintea trezită se chinuie ca o mare agitată. Ea are o dorință intensă de a fugi de mânia care vine. Ea tremură când privește către așteptarea chinului veșnic. Cerul pare o înălțime ce nu poate fi atinsă. Iadul își cascadează gura sub picioarele lui. Poate exista pace? Omul face toate eforturile, întinde orice nerv și se chinuie să modeleze un om nou în interior, să Îi aducă lui Dumnezeu jertfa unei vieți mai bune, să șteargă vinovăția cu lacrimi, suspine și rugăciune, cu dureri și forme religioase, și cu un șir lung de fapte și înfrânări. Astfel de chinuri sunt zadarnice. Mânia nu este liniștită în felul acesta și nici Raiul nu este câștigat așa. Dar când Duhul scoate la iveală lucrarea încheiată a lui Hristos, truda după împăcare ia sfârșit. Sângele lui Hristos ispășește. Ce mai poate fi necesar? Neprihănirea lui Hristos ne acoperă complet.

Ce poate fi adăugat? Sufletul vede acest lucru și stă liniștit la umbra protectoare a Crucii. Anul veseliei a venit. El se odihnește în Hristos și trăiește folosindu-se de harul Lui, demonstrându-și dragostea recunoscătoare. Cititorul meu, gândește-te că omul nu poate fi niciodată mântuit prin puterile sale. Isus este totul pentru spălarea păcatelor omului și pentru odihna inimii lui.

Observă felul cum se intră în acest an. El începe imediat după ziua ispășirii. Când pocăința și-a încheiat plânsul, când țapul a fost alungat și piere dincolo de orizont, când marele preot a încheiat de stropit capacul ispășirii, acela este momentul când începe această perioadă sfântă.

O lumină strălucește aici asupra căii care duce la odihnă. Ea ne conduce pe calea pocăinței și a conștientizării iertării ce ne-a fost dată. Cât de mulți oameni trăiesc recunoscându-și foarte puțin starea spirituală! Ei nu simt nicio povară care îi apasă către Iad! Ei nu-și lovesc pieptul de rușine, în pocăință. Viața lor poate fi un vis plăcut, dar el este departe de pacea Evangheliei. Pentru ei nu vine niciun an al veseliei.

Alții, deși sunt conștienți de boala sufletelor lor, nu văd remediul prețios. Ei nu-și pun mâna pe capul Mântuitorului. Ei nu Îi vorbesc de nevoia lor ticăloasă.

Ei nu transferă astfel povara lor copleșitoare asupra Lui. Pentru ei, povestea țapului Azazel este doar o ficțiune. De aceea, pentru aceștia nu vine niciun an al veseliei.

Alții nu se bucură de un Domn înviat. Ei nu Îl pot vedea dincolo de perdea. Întunericul ascunde acțiunile Sale mărețe din locul preasfânt. Pentru acești oameni, nu răsare niciun an al veseliei.

Cititorul meu, nu uita că ceea ce marchează începutul odihnei veseliei este ispășirea realizată de Isus, care stropește scaunul de domnie din Ceruri.

Acum sosește ziua. Trâmbița sună de-a lungul și de-a latul țării. Orice ureche aude notele îndelung așteptate. Ele aduc o veste neîndoielnică. Ele vorbesc, iar Israelul știe că bucuriile deosebite ale anului veseliei sunt ale lor. Ele vorbesc, și fericirea universală pune stăpânire peste țară.

Așa este lucrarea voastră, voi, predicatori ai lui Hristos. Vestea cea mai bună este tema cuvântărilor voastre. Îngerii ar putea să fie geloși pe slujba voastră. De aceea, luați aminte și străduiți-vă ca buzele voastre să propovăduiască odihna în Hristos. În felul acesta, inimile voastre se vor bucura de vestea pe care o veți propovădui: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu,

zice Dumnezeuul vostru” (Isaia 40:1).

Existau multe motive care să stârnească desfătarea Israelului. Datornicul împovărat este liber de acum. Robul poate să arunce jugul. Toate averile înstrăinate se întorc la stăpânii inițiali. Asupritorul nu mai poate să asuprească. Niciun slujitor nu mai tremură la auzul glasului aspru al stăpânului lui. Fostul proprietar vine acum și cere moștenirea tatălui său. Granițele vechi sunt rezidite și libertatea își reia stăpânirea. În orice casă și în orice inimă există o conștientizare fericită a odihnei. Întristarea și plânsul sunt puse pe fugă.

Așa este și eliberarea în Hristos. Evanghelia este adevăratul an al veseliei în orice sens imaginabil. Noi suntem niște bieți datornici, dar Domnul nostru ne vine în ajutor. Noi datorăm ascultare de voia Creatorului nostru. Timpul nostru, puterea, mijloacele, oportunitățile, darurile, mințile, trupurile noastre – toate sunt ale Lui. Noi am primit spre folosire toate aceste lucruri, și trebuie să dăm socoteală de ele și să dovedim că le-am folosit credincios. Dar oare așa am făcut? Conștiința pălește. Fiecare ceas aduce mărturie despre un dar folosit greșit. Dumnezeu a fost furat. Datoria nu I-a fost plătită. Lucrurile Lui bune au fost cheltuite greșit. Negarea este zadarnică. Datoriile noastre sunt uriașe, iar

dreptatea cere să vină ziua judecării. Nimeni nu se poate trage de șireturi cu Dumnezeu. Tu, cel păcătos, privește înainte către ziua când va trebui să dai socoteală pentru fiecare lucru. Ce vei putea aduce la judecată spre ștergerea datoriilor tale? Eul nu îți dă nicio rază de speranță. Cele mai bune lucruri pe care le-ai gândit, spus sau făcut eșuează să împlinească responsabilitățile momentului. Chiar dacă ți-ai împlini astăzi toată datoria, frunzele slujirii din trecut sunt palide și arată că îndatoririle tale n-au fost împlinite întru totul. De aceea, starea ta este de insolvență. Ce ai putea spune așa încât dreptatea să nu te aresteze chiar acum?

Dar iată că anul veseliei tale a venit. Hristos a venit pe Pământ cu comoara în mâinile Sale. El exclamă: „Spune-mi ce anume cere dreptatea”. Datoria este vastă, dar El se oferă să plătească. Cântarul este greu, dar El așază pe talerele acestuia moartea Sa împăciuitoare. Valoarea ei depășește orice datorie. Zapisul cerințelor stricte este lung și întunecat. Sângele lui Hristos, însă, șterge fiecare acuzație. El atinge, și fiecare pagină devine mai albă decât zăpada. Astfel, toți cei răscumparați ai Lui sunt liberi. De aceea, credinciosul este chemat să se bucure de acest an al veseliei. Nu mai rămâne nimic de plătit. Niciun creditor nu îl mai poate înfricoșa. Hristos, marele Garant, plătește toată datoria fără

banii omului și fără ajutorul eului. Anul veseliei a dezlegat cătușele robiei. Tot astfel, Hristos ne eliberează din cătușele păcatului: „dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). Fără El, orice suflet este un biet sclav. Tiranii sunt mulți, iar jugul lor este greu.

În primul rând, Satana încătușează inima și îi târăște pe vasalii lui într-o slujire ticăloasă. Omul nu are nici voință și nici putere cu care să i se împotrivescă. Prin natura lui, el zace plecat la picioarele Satanei. Dar Isus se luptă cu acest dușman crud și îl azvârle de pe tron, îi zdrobește toiagul și îi dă o lovitură de moarte. Satana nu îi mai poate ține captivi pe cei pe care Domnul îi eliberează. El ar putea și vrea să îi asalteze, să îi înfricoșeze și să îi ispitească, și uneori pare să aibă succes, dar acesta este de scurtă durată. Toți cei care sunt ai lui Hristos sunt dezgustați de căile Satanei și respiră atmosfera libertății. Veselia Evangheliei îi eliberează de puterea Satanei.

Apoi păcatul stăpânește peste rasa captivă de oameni. El subjugă fiecare suflet și trebuie să îl stăpânească cu asprime până ce este alungat de Hristos. Toate principiile morale, tot sentimentul de rușine și toate tânjirile după puritate sunt slabe ca niște fulgi

înaintea potopului păcatului. Dar când Hristos Își arată dragostea prin moartea Sa și când sângele Său se varsă pentru a face ispășire, atunci o nouă pasiune câștigă tronul inimii. Jugul este zdrobit. Anul veseliei Evangheliei eliberează sufletul din păcat.

În plus, această lume ticăloasă este un tiran groaznic. Zâmbetul ei momeste. Încruntarea ei împiedică. Ifosele ei forțează supunerea. Legile ei atrag obediența. Ea călăuzește milioane de oameni la trudă înrobitoare. Dar când Isus scoate la lumină spurcăciunea hidoasă a monstrului și când El revelează frumusețile Evangheliei, lanțurile se rup, sufletul devine dezgustat de acest vrăjmaș și părăsește căile lui spurcate. Anul veseliei Evangheliei eliberează sufletul de capcanele lumii.

Moartea este și ea un tiran înfricoșat. Trăsăturile ei reci înspăimântă. Ea îndreaptă orice suflet către mormântul apropiat și îi întinde o mână înghețată și puternică. Până și cei mai bravi oameni se coboară în țărână sub mâna ei. Frica de moarte face adesea ca viața să pară ticăloasă. Nimeni nu poate să elibereze omul de această frică cum o face Hristos. El promite să fie alături de poporul Său în ceasul nevoii, să Își întindă brațul sprijinitor, să lumineze tot întunericul cu zâmbetul Lui. Astfel, groaza morții moare. Aproximarea ei este ca un car

binevenit care duce sufletul într-o casă mai bună. Astfel, anul veseliei Evangheliei eliberează sufletul de groaza morții.

Acest an al veseliei restaura moștenirea. Aici Îl vedem din nou pe Hristos. Păcatul a făcut o lucrare crudă. El l-a alungat pe om dintr-un locaș plăcut. El l-a forțat să umble în această lume printr-o pustietate plină de chinuri, suferință și buruieni. Zâmbetul prezenței lui Dumnezeu a fost pierdut. Binecuvântările părtășiei au încetat. Viața a devenit un chin, făcându-l pe om un exilat pe Pământ. Moartea a adus anxietatea cu ea. Dar Hristos restaurează sufletul aducându-l la o moștenire mai bogată decât Edenul. El așază sufletul într-o țară a păcii unde Dumnezeu este pe veci Domnul nostru de aproape. El este aici mai ușor de găsit decât înainte ca păcatul să distrugă părtășia omului cu El. Cei care conștientizează că primesc această moștenire în Dumnezeu, capătă o avere sigură. Tot ceea ce El este și tot ceea ce El are este al lor.

Cititorule, vrei să ai această moștenire? Îmbrățișează Crucea, și totul va fi al tău. Hristos a venit, a trăit, a murit și domnește ca să îți aducă această veselie în suflet. Iată care sunt cuvintele Lui, și fie ca Duhul să le binecuvânteze: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a

uns să le vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să îi tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să le propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să le dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18-19).

Binecuvântate Isuse, poporul Tău Te laudă, căci Tu ești viața, libertatea, răscumpărarea, pacea, bucuria, nădejdea, Cerul și slava lor. Credința își ridică mâinile, eliberate de lanțuri, pentru a Te binecuvânta. Dragoste își înalță aripile dezlegate ca să Te slujească. Lauda cântă fără teama încruntării vreunui tiran, adorându-Te. Tot sufletul, liber precum Cerul, se odihnește într-un an veșnic al veseliei.

22

RĂSCUMPĂRĂTORUL

„Dacă fratele tău sărăcește și vinde o bucată din moșia lui, cel ce are dreptul de răscumpărare, ruda lui cea mai îndeaproape, să vină și să răscumpere ce a vândut fratele său” (Lev. 25:25).

Cititorul meu, inima ta este ascunsă privirilor celorlalți, dar aparții rasei omenești și, de aceea, ești părtaș nevoii omului. Păcatul este locul nașterii tale, leagănul tău și aerul pe care l-ai respirat de la nașterea ta. El este râul pe care plutești în mod natural, iar curgerea lui te duce către adâncul pierzării dacă nu intervine cineva care să te ajute.

Dar ajutorul este gata în Mântuitorul. Există mai multă putere de scăpare în El decât există putere de ucidere în păcat. Sunt aceste lucruri o melodie dulce pentru urechile tale? Dacă da, fiecare imagine îți va fi dragă, căci îți arată anumite trăsături ale harului eliberator. Iată

care este valoarea Bibliei. Ea este o imagine variată a aceleiași scene prețioase. Credința nu poate căuta decât frumusețile noi ale Domnului iubit.

O astfel de imagine ne este prezentată prin drepturile răscumpărătorului. Situația este simplă. Unul dintre fiii lui Israel este sărac. Averile lui, ogoarele lui sunt pustii. Creditorul vine și cere datoria. Cererea lui este dreaptă. Totul trebuie vândut. Dar există oare un răscumpărător, o rudă apropiată, a cărei inimă nutrește milă și ale cărei posibilități abundă? Atunci acela are dreptul să plătească prețul și să răscumpere averea înstrăinată. Dreptul acestuia nu îi poate fi refuzat. El vorbește, și restituția trebuie să se facă. Privilegiul răscumpărării se află în mâinile lui. Așa era starea în Israel, dar o astfel de salvare înseamnă mai mult decât milă și bunătațe pentru cei care au căzut pradă sărăciei. Ea este simbolul luminos al lucrării lui Hristos.

Observă paralela clară. El a văzut starea noastră ticăloasă. El a simțit că nimeni nu i-ar putea răscumpăra decât un Răscumpărător, Ruda lor. El nu întârzie, ci îmbracă trupul stării noastre umile. El vizitează Pământul ca Om și, astfel, este calificat să ne salveze din starea noastră. Astfel, El vine și este sfârșitul și esența modelului de rudă răscumpărătoare.

Să ne apropiem mai mult. Nimeni nu prețuiește acest har restaurator decât cei care își văd sărăcia. Mulți pot să exclame: „Oare suntem noi atât de săraci?”

Natura este oarbă și nu-și poate vedea starea. Ea se îmbracă în zdrențe și le numește robe regale. Ea consideră că tinicheaua ei este aur. Ea se pretinde cu mândrie posesoarea tuturor comorilor. Vai, ce amăgire ticăloasă!

Ce este sufletul înaintea lui Dumnezeu? Care este starea lui spirituală? Toată inocența este pierdută și vândută. Moștenirea glorioasă a neprihănirii a pierit. Dreptul de moștenitor al Cerului este rupt în bucăți. Un singur lucru rămâne – un morman imens de păcat. Niciun cerșetor nu este atât de sărac spiritual ca omul nemântuit.

Aceasta este epava pe care Isus a văzut-o cu ochiul Său plin de milă. Mila Lui L-a mișcat și n-a putut să lase lucrurile așa. Dragostea L-a constrâns, astfel că a trebuit să o elibereze. Inima Lui nu putea suporta să lase lucrurile neschimbate. El a trebuit să facă răscumpărarea. Dar au existat piedici strașnice în calea Lui. Hai să le vedem. Obstacolul păcatului este gigantic. Cei nevoiași sunt rodul bietului Pământ. Țărâna este originea lor, viermele le este frate și mocirla este casa lor.

Răscumpărarea avea nevoie de o rudă născută din carne. Cum poate fi acoperită această prăpastie infinită? Isus este Dumnezeu. Naturile dumnezeiască și omenească sunt separate de o distanță infinită. Una stă așezată pe scaunul cel mai înalt al slavei. Cealaltă merge prin mocirla cea mai de jos a Pământului. Una este la fel de măreață pe cât poate fi Dumnezeu. Cealaltă ocupă cea mai de ticăloasă zonă a universului.

Isus poate iubi, dar cum poate să aducă eliberarea? Dacă este doar Dumnezeu, El nu poate pretinde dreptul de răscumpărător. Sunt oamenii dincolo de orice posibilitate de a fi eliberați? Suflete, ești pierdut irecuperabil? Așa ar fi fost situația, dacă harul și înțelepciunea lui Isus ar fi avut limite, dar ele sunt vaste pe cât este Dumnezeirea Lui. Astfel, El este în stare să împlinească planul. Întrucât Răscumpărătorul trebuie să fie om, Isus Se leagă cu frânghii omenești.

Suflete, apropie-te de acest fapt uimitor. Ce, să lase El deoparte roba Sa glorioasă și să-Și părăsească tronul glorios? Să calce El pe Pământ în natură și în trup omenesc? El, pe care Cerurile nu Îl pot cuprinde, să fie întemnițat într-un trup de lut? El, a cărui vârstă veșnică n-a cunoscut nașterea, să se nască asemenea unui copil din țărână? Să fie om Acela care a creat lumea? Să

Se facă un umil călător pe Pământul nostru Acela care cuprinde infinitatea? Să îmbrace zdrențele noastre întu-necoase Acela a cărui strălucire o depășește cu mult pe cea a soarelui? Da! Doar unul din familie poate să ne ajute, așa că El avea să Se facă unul dintre noi.

Și chiar așa au stat lucrurile. Nimic nu este mai adevărat. Duhul Sfânt vine cu ajutorul Lui. Un trup omenesc Îi este modelat. O mamă fecioară poartă în pântecele ei Pruncul ceresc. Dumnezeuul atotputernic, Tovarășul lui Iehova vine și respiră în această lume ca fratele al nostru din bieteile noastre seminții.

O, suflete, ce dragoste costisitoare se găsește aici! Noi socotim valoros un lucru atunci când efortul de a-l produce face sacrificii. Nu este greu să ajuți cu vorba, dar adevărul sincer este încercat când trebuie să se dez-brace de sine, să poarte poveri grele și să se supună su-ferinței și durerilor. Așa este această dragoste. Ea se co-boară voluntar în rușine și batjocură.

Tu îți imaginezi adesea că universul ar fi un preț mic pentru a cumpăra siguranța dragostei Mântuitoru-lui. Ai putea citi aceasta la Betleem. Staulul sărac are un glas puternic și dulce – suav în tăria lui. El ne spune că Hristos a făcut atât de mult, încât nu a lăsat nimic de împlinit pentru altcineva. Dumnezeu devine Om. Iată

dragostea – mai înaltă decât înălțimile Cerului; mai lată decât poate fi cuprins cu mintea; mai adâncă decât adâncul; nemăsurabilă; indescriptibilă; de neconceput. Ea este dragostea Dumnezeului-Om. Fii satisfăcut – adu mulțumiri – adoră!

Cititorul meu, nu batjocori această afirmație, căci ea este esența adevărului și cea mai timpurie lecție pe care pruncia noastră o învață. Dumnezeu Se unește cu omul – omul se unește cu Dumnezeu – și aceasta este înțelepciunea înaltului Cerului, cel mai profund gând și gloria transcendentă. Ea este atât de vastă, încât numai Duhul Sfânt ne poate face în stare să o primim. Ea este taina pe care Abel a pecetluit-o cu sânge, pe care Avraam a văzut-o bucuos, pe care David și profeții au cântat-o, pe care Isus a revelat-o și pe care apostolii au propovăduit-o cu îndrăzneală. Doar omul care vede un Dumnezeu-Om trăind ca Răscumpărător este binecuvântat. Dar observă că răscumpărătorul trebuie să fie înarmat cu mai mult decât legăturile sale de familie. El trebuie să și poată plăti prețul cerut. Păstrează acest lucru în minte, apoi privește la vasta moștenire pusă în joc. Ea cuprinde o masă de suflete. Fiecare are o valoare infinită. Fiecare este veșnic. Dacă ai construi o piramidă înaltă din toate lucrurile din lume, bogățiile ei ar

avea limite. Dacă ai scoate la iveală toate perlele Pământului veac după veac, valoarea lor nici nu se apropie de prețul unui singur suflet. Dar averea pierdută este o mulțime de suflete atât de numeroasă, încât nimeni nu o poate număra. Ele sunt mai multe decât stelele care licăresc pe bolta nopții. Ce poate aduce Isus într-o astfel de situație, astfel încât să echilibreze lucrurile?

Cititorul meu, cântărește adesea prețul plătit de Hristos. Sigur că mântuirea va fi prețuită, dacă costul ei ar fi conștientizat. Răscumpărătorul nostru Se dă pe Sine – viața Lui, sângele Său – și astfel copiii Lui sunt cu toții spirituali. El nu îi salvează cu bani, căci nicio sumă n-ar fi suficientă. El nu aduce o plată finită – căci ar fi insuficientă. El Își dă sufletul ca jertfă pentru păcat. Dumnezeuirea Lui aduce suficiență. Mult este cerut, și mult este dat. Prețul este mare, dar plata este pe măsură. Puterea și dreptul se întâlnesc în Hristos. El vine în trup omenesc. El plătește cu sânge de Dumnezeu-Om.

Cititorul meu, așa este Mântuitorul de pe paginile Evangheliei. Așa sunt dragostea Lui, blândețea Lui, dorința Lui, puterea Lui. Studiază inima Lui, caracterul Său, plenitudinea Sa, puterea Lui și lucrarea Sa. Fiecare priveliște invită și atrage. Ai putea să te abții să nu alergi

în brațele Sale? Cu siguranță că inima de piatră trebuie să se topească sub strălucirea unui astfel de har. Evident că nu există temeri ce te-ar putea împiedica să te alipești de un astfel de Răscumpărător. S-ar fi făcut El Om dacă n-ar fi dorit să mântuiască? Apoi, făcându-Se Om, poate sta El nepăsător la strigătul unui frate? Apropiete! Vino lângă El! O, nu sta liniștit până nu știi că ești al Lui și că El este al tău. Apelează la legăturile de rudenie dintre tine și El. Spune-I că face parte din familia ta, că îți este cel mai apropiat Prieten, că este carne din carnea ta și os din oasele tale. Reamintește-I că doar El are drept și putere de răscumpărare. Îngenunchează înaintea Lui cu cereri pentru sufletul tău pierdut. Insistă cu acestea înaintea Lui, și nu vei da greș. Întrebă-i pe toți cei mântuiți. O voce răspunde, și spune că Fratele nostru mai mare nu alungă niciun păcătos care vrea să vină la crucea Lui. Întrebă-i pe toți cei din Iad. Ei suspină în ticăloșia lor pentru că nu L-au căutat niciodată.

Tu, cel credincios, trezește-te și vezi în ce stare fericită ești! Sufletul tău este salvat. Casa ta cerească este sigură. Lanțurile sunt rupte. Ruda ta iubitoare te răscumpără din fiecare păcat. Nu mai tremura în fața răcnetelor Satanei. Nu te mai teme de blestemul aspru al Legii. Totul este plătit, odată pentru totdeauna. Ești răscumpărat. Trăiești o viață răscumpărată. Repetă-ți

adesea: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efes. 1:7).

Trezește-te și vezi că ai acces la desfătărilor cerești. Calea pământească este adesea aspră. Suspinele apasă cu mână tare. Suferințele curg val după val. Lacrimi se varsă când te desparti de rudele tale. Durerea lovește în trup. Boala aduce neputință și tulburare. Lumea te asaltează cu batjocuri străpungătoare. Prietenii falși te lovesc cu răutate pe la spate. Ai nevoie de pace, și ai această pace în dragostea Răscumpărătorului tău. Omul durerii a gustat din fiecare pahar amar. De pe tronul Său, El ne cheamă acum să ducem fiecare durere la El. Fiecare cap febril se poate odihni la pieptul Lui. Necazurile își iau aripi când se vede zâmbetul Lui. Fricile nu sunt auzite când fângăduințele Lui dulci ne vorbesc de pace. Îngrijorările dispar când sunt puse asupra Sa. Poverile se duc când sunt aruncate la picioarele Lui. Cine poate fi trist când are aproape de El un Dumnezeu-Om răscumpărător?

Fă ca viața ta să proclame că, odată ce ești răscumpărat, nu mai ești al tău. Răscumpărătorul pretinde că inima ta, viața și tot ce ai și ești sunt ale Lui. Rușine, rușine acelor care vor să Îi fure ceea ce El a răscumpărat pentru Sine! Credinciosule, gloria măreață a lui

Hristos să fie singurul tău țel! Caut-o tot timpul, cu toată puterea și cu toate mijloacele tale. Răscumpărătorul se bucură văzându-și poporul purtând roadele recunoștinței. O, înmulțește această bucurie! Când aduci laude bogate Numelui Lui, aceasta Îl proslăvește. De aceea, fiecare suflare să fie una a laudei.

Voi, predicatori ai lui Hristos, vreți să câștigați suflete? Atunci predicați-L pe Răscumpărător! Fără El, orice subiect este un lucru rece și fără sens. Terorile Legii îi pot înspăimânta pe oameni, dar nu le aduc eliberarea. Ea poate face răni adânci, dar îi lipsește balsamul vindecător. Șarmul virtuților fascinează, dar ele pictează munți pe care pașii nerăscumpărați nu îi pot urca niciodată. Ritualurile și formalismele exterioare pot oferi un spectacol atrăgător și par uneori să îmbrace haina odihnei, promițând pași care urcă spre Cer. Experiența dovedește, însă, că, fără Hristos, acestea sunt doar amăgiri. Ele nu pot ușura o minte chinuită. Ele nu pot șterge trecutul păcătos. Calea pare plină de flori, dar momește sufletul către un chin tot mai grav. Răscumpărătorul este singurul ajutor. De aceea, propovăduiți istoria Dumnezeului întrupat! Nu veți da greș. Hristos n-a fost niciodată mai fericit ca atunci când păcătoșii au alergat la fortăreața crucii Sale, unde s-au adăpostit

în siguranță. Propovăduiți-L pe Răscumpărător, și sufletele se vor alipi fericite de buzele voastre, binecuvântându-vă acum și în veșnicie.

Predicați-L cu un zel blând! El este modelul vostru. El tânjește după mântuirea sufletelor. Ticăloșia lor L-a făcut dornic să meargă la cruce. Ați putea să predicați aceste lucruri cu buze de gheață? Puteți fi niște păstori nepăsători ai unei turme nepăsătoare? Voi Îi cunoașteți zelul. El a venit pe acest Pământ cu aripi zeiloase. El n-a batjocorit nicio agonie, nicio rușine, nicio durere. Iată aici modelul vostru. Rupeți toate frânghiile superficialității. Ridicați-vă la lucru! Slujiți ca și cum truda voastră ar fi ceea ce îi scapă pe oameni de Iad. Trudiți ca și cum slujba voastră i-ar înălța la Cer.

Răscumpărătorul va reveni în curând. Fie ca zâmbetul Lui aprobator să fie Cerul Cerurilor voastre! Fie ca El să vă întâmpine și să vă socotească frații inimii Sale, conlucrătorii Lui.

23

BINECUVÂNTAREA ȘI BLESTEMUL

„Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini... Dar dacă nu Mă ascultați și nu împliniți toate aceste porunci...” (Lev. 26).

Glasul îndurării răsună de-a lungul întregii cărți Levitic. Ce este îndurarea, dacă nu remediul pentru chin? La baza muntelui Sinai, harul zâmbește dulce. Ce este harul, dacă nu siguranță pentru cei pierduți? În fața acestui munte, Evanghelia vorbește clar. Ce este Evanghelia, dacă nu planul lui Dumnezeu de a mântui, în timp ce dreptatea Lui rămâne în vigoare și credincioșia Sa continuă să fie afirmată, iar sfințenia este manifestată cu atât mai curată când onoarea nu se pleacă de pe tronul ei cel mai înalt? Aceste adevăruri strălucesc aici într-un șir lung de simboluri. Cel care sondează adâncimile răscumpărării va căuta adesea acest teren

sfânt. Cel care va bea din paharul înțelepciunii adevărate va cerceta adesea această carte cu multă rugăciune.

Dar înainte ca semințiile să avanseze, Dumnezeu le oferă o lecție importantă. Când păcătoșii aleargă către Iad, ei se luptă împotriva unui Dumnezeu care îi avertizează; ei își astupă urechile, își îndreaptă fața hotărât în direcția în care vor să meargă și își înțepenesc grumazul mândru. Ei aleg pierzarea și, de aceea, pier.

Cititorul meu, aceste pagini finale ne învață în felul acesta: Ia aminte la mesajul de avertizare! Există ceva sacru în cuvintele de despărțire. Ultimele îndemnuri de obicei se înrădăcinează mai adânc. Fie ca penița Domnului să atingă acum tablele fiecărei inimi!

În acest pasaj, Dumnezeu adaugă sfaturi părintești la porunca suverană. El arată ce binecuvântări încununează căile ascultării și ce suferințe se abat asupra căii celui răzvrătit. Imagini categorice își fac loc pentru a-l câștiga pe ascultător și pentru a-l înfrâna. Sunt formulate două pasaje ca niște semne. Unul invită la locașul păcii, pe când celălalt strigă: „fugi, toată suferința și pierzarea se găsește aici”. Promisiunile atrăgătoare le curtează mai înainte de toate pe semințiile ascultătoare. Citește Levitic 26:3-13. O bogăție de bunuri temporare se înghesuie. Privește lista uimitoare care se desfășoară ca un

catalog imens. Este o imagine în care plinătatea abundă. La vremea lui, pământul dă roade luxuriante. Sărăcia și nevoile sunt îngropate în morminte adânci. Valurile păcii se leagă ca un toiag blând. Oștirile invadatoare nu pot să sperie văile liniștite. Niciun animal sălbatic nu pândește prada. Și dacă armatele îi atacă, copiii Domnului le zdrobesc mai tare. O turmă mică pune pe fugă o oaste numeroasă. O familie fericită se bucură în fiecare casă. Acestea sunt daruri exterioare, dar desfătările spirituale sunt date cu o mână și mai largă. Prezența lui Dumnezeu este un lucru sigur. Locașul Său este aproape de fiii Lui. El îi socotește ai Săi. El Se dă pe Sine pentru ei. „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu” (Lev. 26:12). Iată care sunt binecuvântările promise, dacă poruncile sunt împlinite. Ar putea cineva să citească această listă și să fie ezitant? Poate cineva să audă aceste binecuvântări, dar să aleagă soarta celor răzvrățiți?

Apoi vin avertismentele înfricoșătoare care le arată copiilor lui Dumnezeu care le sunt interdicțiile. Citește Levitic 26:14-39. Scena se schimbă. Fețele pălesc una după alta, cu o uluire înspăimântătoare. Cel neascultător trebuie să aibă parte de o priveliște îngrozitoare asupra destinului său. Sănătatea va trebui să își plece capul ofilit. Fiecare maladie, fiecare boală, fiecare

durere străpungătoare se va hrăni din trupul torturat. Foametea își va ridica forma hidoasă. Sărăcia vastă stă în pragul ușii fiecărui rebel. Sămânța va fi semănată, dar nimic nu va fi strâns de pe câmp. Pomii vor fi lipsiți de roade. Pădurea își va trimite hoardele de animale de pradă. Copiii și vitele vor fi ucise pe drum și, în felul acesta, casele vor fi pustii. Sunetul constant al războiului va răcni zi după zi. Steagul ostil va batjocori cetatea căzută. Sanctuarul sfânt nu va putea fi folosit ca refugiu. Dacă sunt aduse jertfe, Dumnezeu le va refuza. Iată care este moștenirea aceluia care nu păzește legământul. Poate cineva să citească aceste lucruri, și să nu tremure? Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de neschimbător pe cât este tronul înalt al Cerurilor. El vorbește. Împlinirea este în mâna Lui. În nebunia lor, fiii Israelului batjocoresc stăpânirea Lui. Ei umblă după dorințele propriilor inimi. De aceea, condamnarea prevestită sosește. Oricine poate vedea pustiirea țării lor frumoase și împrăștierea semințiilor peste tot Pământul. Câmpiile sterpe de acasă și rătăcitorii exilați din toată lumea sunt martori ai răzbunării lui Dumnezeu asupra lor, așa cum i-a avertizat.

Dar în aceste binecuvântări și blesteme există lecții aplicabile și nouă. Glasul lor este unul duhovnicesc, pic-

tând scena plăcută a harului. El ne arată care sunt îndurările care îmbracă adevărata familie a credinței, ca și cum ar înconjura-o cu o cingătoare. El deschide de asemenea înaintea ochilor pustietatea stearpă în care locuiesc nesupunerea și aroganța. Dumnezeu prețuit este toată bucuria celor sfinți. Evanghelia batjocorită este tot chinul celor răzvrățiți. Citorul meu, cuvintele ar fi o umbră seacă dacă fericirea Evangheliei nu ar fi un lucru clar. Cel care vrea să o cunoască trebuie să guste căci, în Hristos, Dumnezeu Se dă pe Sine. Cine poate să-L cuprindă pe Dumnezeu? Atât timp cât Dumnezeul nostru nu este căutat, comoara nu poate fi apreciată pe deplin. Vino și surprinde un crâmpei din această imagine.

Crede în Hristos, și ești primit cu brațele deschise ca un copil al lui Dumnezeu, moștenitor al Lui. Scaunul tău este așezat la masa Lui. Iată glasul Lui, care te asigură: „Nimeni să nu se fălească dar cu oameni, căci toate lucrurile sunt ale voastre: fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre, și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Cor. 3:21-23). Te poți apropia în orice moment. Poți să Îi spui orice întristare și orice nevoie. Urechile dragostei primesc totul. Mâna puternică eliberează. Proviiziile de har sunt date cu mână largă. Cerurile se coboară în ploi

de bunătate.

Darul lui Isus nu lasă nimic neatribuit: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom. 8:32).

Credința găsește abundență în țara harului. Există un izvor pentru orice păcat. Există o haină strălucitoare care acoperă toată necurăția. „Numai în Domnul locuiesc dreptatea și puterea” (Isaia 45:24). Există sprijin la îndemână pentru orice povară. „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). Lumina, călăuzirea, pacea strălucesc pe pagina Evangheliei. Când Satana înfricoșează, Crucea este văzută. Când conștiința tremură, Isus, Cel care a murit, Își arată mâinile și coasta. Când Legea tună, Calvarul își întinde aripile, oferind adăpost. Când corupțiile inimii necăjesc, Duhul vine cu harul Lui înnoitor. Fericită trebuie să fie acea viață în care cetățenia este sus și toate ceasurile ei se bucură la poarta Raiului. Trecutul este un potop imens de îndurare, prezentul este un râu de bucurie, iar viitorul este un ocean întreg de glorie.

Dar când vine sfârșitul și sufletul eliberat își deschide aripile zburând în sus, cine poate să îi conceapă fericirea? Acela este momentul când Isus Se descoperă

deplin. Nu mai intervine nicio distanță. Nu mai poate exista nicio separare. Dacă credința Îl descoperă atât de drag, ce va fi privilegiu realității prezenței Lui?

Când mormântul îi va da înapoi pe cei pe care i-a prădat, când acest trup sărac se va îmbrăca în hainele nemuririi și va străluci mai luminos decât o mie de stele, fiind asemenea lui Hristos, sufletul se bucură pe veci.

Ce se va întâmpla atunci? Îl vom cunoaște pe Dumnezeu pe deplin, Îl vom iubi și Îl vom lăuda în timp ce veacurile nesfârșite vor zidi o slavă tot mai înaltă. Dragostea veșnică plănuiește toată această fericire, sângele lui Isus o obține, promisiunea Lui o pecețuiește, Duhul Său potrivește omul pentru ea, și puterea Lui va aduce în curând cununa.

Simțim o bucurie dulce să rămânem privind această scenă. Totuși, în credințioșia Lui, Dumnezeu ne pune înaintea un contrast. Mulți oameni resping această chemare a Evangheliei. Caracterul plăcut al Mântuitorului nu îi încântă pe aceștia. Mesajele Lui sunt aruncate în vânt. Ce amăgiți nefericiți, oameni plini de mândrie și necredință! Nu există chin ca al lor. Blestemul lui Dumnezeu le face întreg paharul amar. Trecutul este întunecat. Presentul nu le aduce nicio lumină. Viitorul este o noapte fără sfârșit. Fiecare zi și fiecare ceas înseamnă a

păcătui. Dar picioarele tale nu caută niciun izvor curățitor. De aceea, păcatele tale rămân. Omul tău interior este o masă ticăloasă de spurcăciune. Niciun Mântuitor nu vine să Își arunce meritele asupra ta, ca o haină. Necazurile abundă, și nu există niciun refugiu care să te protejeze. Satana te îndeamnă să continui în lucrarea lui ticăloasă, căci nu există niciun eliberator puternic care să zdrobească lanțul. Lumea te înrobește și te înșeală, căci nu există nicio moștenire mai bună care să te smulgă din capcanele ei. Dacă privești în sus, Cerurile ți se vor părea încuiate, Dumnezeu este încruntat și fiecare atribut al Lui te condamnă. Prietenii nu îți aduc nicio pace. Vrăjmașii abundă și niciun balsam nu aduce vindecarea. Prosperitatea nu este o zi strălucitoare. Necazurile sunt un întuneric gros. Bogăția nu te poate ajuta. Sărăcia este o povară grea. Iată cum viața este o ticăloșie. Moartea plonjează într-un chin mai adânc. Eternitatea este Iadul. Iată o scurtă schiță a blestemului condamnării blestemate.

Harul lui Dumnezeu este batjocorit. Fiul Său prețios este crucificat din nou. Îndurarea nu se mai poate manifesta. Iertarea nu poate fi dată. Dumnezeu este un vrăjmaș. Tot ceea ce este Dumnezeu trebuie să alimenteze fierbințeala cuptorului mâniei Sale. O, necredință! Moștenirea ta este un blestem care nu se va șterge. Vai,

suflet răzvrătit, cum vei putea înfrunta atotputernicia mâniei? Te folosești de aceste biete rânduri? Asigură-te că așa faci! Vei rămâne pe acest Pământ blestemat? Vei trăi ca un pom uscat, potrivit doar pentru a fi ars? Vei îmbrățișa cătușele care te duc la pierzare? Stai! Tu trăiești, și Isus trăiește. Cine poate spune atunci că nu poți fi mântuit? Vreau să te conving să nu Îi întorci spatele. Puterea Duhului îți poate atinge inima.

Poate că abunzi în prosperitate pământească. Nu ai știut niciodată ce înseamnă o masă săracă. Totuși, poate oare aurul să îți procure zâmbetul lui Dumnezeu sau să îți ascundă păcatele, să rupă ghimpele morții sau să îți dea un motiv de apărare în fața scaunului judecății? Știi că o astfel de gândire este zadarnică. De aceea, aruncă în vânt idolul tău amăgitor. Caută-L pe Hristos! El este o comoară care nu va da greș niciodată! Doar El poate să-ți dea iertarea. Doar El poate să-ți dea dreptul la viața veșnică. Îmbogățește-te în El, și astfel bogățiile tale te vor duce în Cer. Scapă de blestem. Primește binecuvântarea!

Dar poate că ești dintre cei care locuiesc într-o colibă și truda ta zilnică abia de îți ajunge pentru pâinea zilei. Omul sărac și lipsit de Dumnezeu este cu adevărat sărac. Dar ceea ce mântuiește nu este sărăcia, ci harul.

Isus nu a batjocorit niciodată oamenii săraci. Mulți Lazări se odihnesc în sânul lui Avraam. Primește-L pe Isus în inima ta. Prezența Lui aduce mulțumire, lucru pe care palatele de aur nu îl pot cumpăra niciodată. Favoarea Lui te așază deasupra monarhilor acestui Pământ.

Ești unul dintre cei cu educație? Minte cultivată poate să cutreiere orice teren al științei și să acumuleze hambare imense de gândire și educație. Totuși, filosofia și educația nu pot câștiga cheia Cerului. Ea se află numai în mâna lui Hristos. Acela care cunoaște toate lucrurile pe care mintea omului le poate pricepe, dar nu Îl cunoaște pe Hristos, nu este decât un ticălos cu educație. O viață fără Hristos sfârșește în mormântul nebunului.

Poate că zilele tale s-au scurtat și privești înapoi în șirul lung al anilor. Binecuvântează-L pe Dumnezeu că mila Lui răbdătoare îți ocrotește viața lungă. Totuși, retrospectiva este plină de tristețe. Câtă oportunități de a-L căuta pe Hristos au pierit fără folos! Dar oare condamnarea ta este că ai venit „prea târziu”? Este ușa încuiată? Ridică-te și bate. Ușa s-a deschis adesea înaintea unei mâini bătrâne. Poate că așa va fi și în cazul tău! Ce schimbare se va petrece dacă, asemenea bătrânului Simeon, vei pleca în pace, îmbrățișându-L pe Mântuitorul cu bucurie!

Poate că trăiești anii tinereții. Cine ar putea să te privească fără să te invidieze? Lumea te privește ca să te atragă în capcanele ei. Satana își pregătește momelile cele mai ispititoare, dar harul te poate câștiga pentru Cruce. Vrei să fii înțelept? Adevărata înțelepciune se găsește în Hristos. Vrei să fii mare? El te înalță pe o cale a evlaviei. Vrei să fii fericit? El umple paharul cu bucurii nepieritoare. Vrei să îi câștigi pe alții la o viață binecuvântată? Acela care Îl iubește pe Hristos răspândește binecuvântări în jurul Lui. Totuși, nu amâna! Tinerețea zboară repede. Ea se prăbușește adesea într-un mormânt timpuriu. Ai copii? Vorbește-le despre Hristos! Ei au un intelect capabil să înțeleagă acest adevăr, să învețe despre crucea răscumpărătoare și despre bucuriile curate de dincolo de mormânt. Când inimile pot să simtă, ele pot să Îl iubească pe Hristos. Amintește-ți că, fără Hristos, toate lucrurile de aici și din veșnicie sunt un blestem întunecat. Hristos și doar Hristos este viața veșnică. Ferice de cei care Îl cunosc, Îl iubesc și Îl slujesc!

Voi, cei care Îl propovăduiți pe Hristos, iată tema voastră. De aceea, denunțați cu groază blestemul, astfel încât voi și cei ce vă ascultă să fugiți de el. Zugrăviți suav binecuvântările, așa încât voi și cei care vă ascultă să le îmbrățișați. Propovăduiți-L pe Mântuitorul, așa încât

voi și cei ce vă ascultă să fiți mântuiți pe veci. Ferice de cei care, trăind, predicând și murind, fac din Hristos totul în tot pentru ei.

24

SUMARUL

„Acestea sunt poruncile, pe care i le-a dat lui Moise Domnul pentru copiii lui Israel, pe muntele Sinai” (Lev. 27:34).

Iată cum se încheie cartea Levitic. Aceasta este un mărgăritar ales în coroana Bibliei. Această carte stă ca un copac bogat într-o grădină aleasă de desfătări. Ferice de cei care culeg înțelepciune din ramurile lui încărcate! Aceste ultime cuvinte vin cu o greutate solemnă. Ele sunt un rămas bun al acestor pagini. Ele par să ne așeze pe o anumită înălțime, de unde putem vedea ținutul pe care l-am traversat. Ele aduc totul într-un peisaj unic. Ele ne îndeamnă să aruncăm o ultimă privire înapoi și să soțotim câștigul înainte de a merge mai departe.

Pe măsură ce reflectăm la aceste lucruri, un adevăr ne iese înainte cu hotărâre. Principala lecție a acestei cărți este Hristos. El este lumina și strălucirea fiecărei părți.

Dacă o citim cum se cuvine, vom umbla cu El în sus și în jos. Așa este situația noastră? Este El mai profund gravat în inimile noastre? Este mai strâns alipit de gândurile noastre? A devenit El izvorul ființei noastre? Avem vreun alt gând decât al Lui? Hristos este seva – viața – sângele cărții Levitic. Dacă ea nu ne învață astfel, mintea cititorului rămâne învăluită în ceață. El se târăște încă în întuneric, chiar dacă ar putea avea acces rapid la raze glorioase.

Cel care Îl vede pe Hristos – gloria acestei cărți – vede rapid că Dumnezeuul nostru este dragoste. Fiul scoate la iveală inima Tatălui. Darul Îl propovăduiește pe Dătător. În această carte, dragostea lui Dumnezeu este scrisă aici cu litere de aur.

Ia aminte la acest lucru, întreg Pământ! Fie ca această rază strălucitoare să lumineze în orice loc! Privește îndurarea iubitoare a lui Dumnezeu în planul de răscumpărare. El Îl cheamă pe Fiul Său să poarte păcatele păcătosului. El pune tot ajutorul în mâinile unui sprijin puternic. Un astfel de plan este ca un potop de har care izbucnește din izvoarele iubirii. De la primul până la ultimul gând, totul este dragoste. Atunci când privim la această carte cum ni-L descoperă pe Hristos, suntem chemați să Îl adorăm pe Dumnezeuul nostru, Cel ce este dragoste.

De asemenea, această carte este o dovadă clară a dorinței lui Dumnezeu de a binecuvânta. Aici se fac eforturi hotărâte de a zdrobi ignoranța, de a alunga ceața, de a aduce lumina curată, de a deschide calea Evangheliei. Un remediu necunoscut nu vindecă nicio boală. Un scut nefolosit nu oprește nicio lovitură. O hartă nestudiată nu poate folosi drept călăuză. Un mântuitor ascuns nu este mântuitor. De aceea, simbolurile ne sunt date cu un sens. Ele nu lasă niciun lucru nefolosit în dorința de a-L zugrăvi pe Hristos. Ele ne arată modele clare ale lucrării Sale mântuitoare. Fiecare dintre părțile acestei cărți se mișcă asemenea unui organism viu pe o scenă. Evanghelia este ilustrată aici în forme construite cu îndemânare. Una este descoperită și o alta vine după ea. Apoi vine încă un simbol. Totuși, toate au un singur scop – să Îl arate pe Hristos înaintea oamenilor. Aceleași trăsături strălucesc, dar în forme și culori variate. În fiecare parte, Hristos este totul. Am putea să citim aceste lucruri în cartea de față și să ne îndoim de gândul lui Dumnezeu?

Nu este oare sensul ei pe cât de clară este ziua? Dacă eforturile constante dovedesc dorința, iat-o, căci ochii Îl pot vedea, mâinile Îl pot atinge, picioarele pot să Îl urmeze de îndată, inimile pot să Îl iubească și sufletele pot să-și pună încrederea în Mântuitorul trimis

de Dumnezeu. Cine poate să facă cale întoarsă când Dumnezeu se străduiește astfel să ne învețe? Cititorul meu, poți să treci prin cartea Levitic și să mergi către moartea veșnică?

Cartea Levitic ne arată apoi felul în care Isus mântuiește. Ea este o narațiune plină de sânge. Ritualurile sunt pline de moarte. Pagină după pagină răsună de gemetele animalelor jertfite. Oare Hristos nu este aici? El nu vine cu atracții pe buzele Sale. El nu Se străduiește să îndulcească dreptatea prin rugăminți. El nu aduce pledoarii pentru ștergerea judecății. El știe că biata Lui turmă este pierdută, că este pierdută cu totul și neajutorată. El scrie condamnarea în dreptul fiecăreia și este de acord că pierzarea fără sfârșit este pedeapsa dreaptă pentru întreg poporul Său. El apără gloria lui Iehova prin faptul că Legea Lui cere moartea.

Totuși, El cere dreptul de a mântui prin substituție. El pledează în numele legământului care Îi dă dreptul de a acționa ca Garantul poporului Său. El vine în această calitate printr-o înțelegere veșnică. Sămânța păcătoasă este sânge și carne. El îmbracă natura omească. Astfel, El devine Răscumpărătorul nostru. Întrucât carnea trebuie să sufere – El este născut din carne. Dacă sufletul trebuie să agonizeze – un suflet

omenesc este al Lui. În felul acesta, El este cu totul calificat și potrivit să suporte, să sufere și să moară. El se leagă în locul celui vinovat. Cu pași zeloși, El urcă pe altar. Păcatele poporului Său sunt aruncate asupra Lui. Povara dezgustătoare este legată pe spatele Lui. Astfel, El îndură totul, până ce toată pedeapsa este plătită. El bea paharul până ce este golit complet. Sabia dreptății Îi străpunge inima. El susține cu adevărat tot acel chin pe care Iadul fără sfârșit l-ar fi revărsat asupra turmei Sale.

Aceasta este realitatea de care depinde mântuirea. Cât timp nu vedem pe deplin acest lucru, sufletele noastre se îndreaptă neajutorate către țărnișurile chinului. Dacă am ști că moartea a murit, că suferințele au fost îndurate, că agoniile au fost purtate, că viermele a fost ucis, că răzbunarea a fost satisfăcută, că păcatele au fost spălate și că toate datoriile noastre au fost plătite, aceste lucruri ar valora de mii de ori mai mult decât tot universul. Este bucuria bucuriilor să vedem că nu mai există nicio încruntare în Dumnezeu, că nu mai există nicio repulsie hotărâtă, nici o altă privire de felul acesta, ci doar blândețe și zâmbete. Ar fi ca și cum Cerul a început să se deschidă când vedem porțile Iadului închise, lanțurile lui zdrobite și focurile lui stinse. Este fericirea fericirii să avem deschisă înaintea noastră calea

către o casă glorioasă, către o odihnă binecuvântată și către o domnie pe veci împreună cu Dumnezeu.

Cartea Levitic este plină de această realitate. Altarul ocupă un loc proeminent. Ce este el, dacă nu un simbol al Crucii? Animale fără număr sunt aduse ca jertfă. Fiecare Îl ilustrează pe Hristos. Un râu de sânge curge fără încetare. Fiecare picătură vorbește despre Mântuitorul rănit și despre Mielul care a murit pentru copiii Domnului. Preoții nu scutesc loviturile de moarte. Brațul ridicat arată dreptatea cu sabia răzbitoare. Focul încins își mistuie prada. Aici sunt satisfăcute toate cerințele mâniei. Slujba cortului este o ilustrație a Calvarului care ne aduce pacea. Ea ne conduce direct către lemnul unde blestemul a fost purtat. Slujba aceasta este un model variat al lui Hristos care îndepărtează vinovăția, al lui Dumnezeu care Îl lovește cu pe-deapsă, al păcătoșilor răscumparați prin suferința Lui și al mâniei care dispare în rănile Dumnezeului-Om.

Așa sunt razele care formează lumina cărții Levitic. Cititorul meu, acum se ridică o întrebare importantă la ușa inimii tale: În ce fel îți folosește această carte? Se poate să nu vezi în aceste semne nicio virtute venită din Cer, astfel că toate ritualurile acestei cărți să nu ți se pară decât o paradă fără sens a morții. Tremură! Evanghelia

ascunsă este mormântul speranței. Privește însă, din nou! Fiecare jertfă te atrage către Hristos. Fiecare ritual îți aduce la ușă singurul Mântuitor. Fiecare altar este o chemare către Calvar.

Ah, este oare posibil ca simbolurile lui Isus să nu te atragă cu nimic? Tristă este această dovadă. Cel cu totul plăcut nu este atractiv în ochii tăi. Cel cu totul prețios este socotit nevrednic. Cel mai grandios dar al lui Dumnezeu este batjocorit. Slava Cerului este aruncată cât colo ca o mână de pleavă în vânt. Citește din nou! Gândește-te la ticăloșia unei stări fără Hristos, la pericolul unei vieți fără Hristos, la chinul unei morți lipsite de El. Nu poți îndrăzni să spui că ești fără păcat. Cea mai împietrită inimă, cea mai întunecată minte, cea mai orbită vedere este cea care îndrăznește să pretindă că nu există greșeală în viața proprie. Fii sigur că neglijiurile tale sunt o masă de ticăloșie uluitoare. Nisipurile tuturor oceanelor nu pot egala numărul păcatelor tale. În înălțime, ele trec dincolo de Ceruri, sfidându-L pe Dumnezeu. În adâncime, ele pătrund până în Iad, ca și cum ar dori să-și primească acolo răsplata cuvenită. Fiecare piatră din acest munte uriaș este o spurcăciune atât de mare înaintea lui Dumnezeu, încât o pedeapsă limitată n-ar putea satisface niciodată dreptatea.

Apoi citește din nou această carte. Fiecare pagină a ei strigă: „Nu este nevoie ca păcatul să fie pierzarea ta”. Există o moarte care salvează din moarte. Există un râu care curăță toată murdăria ta. Există o coastă rănită care adăpostește, care ascunde și care răscumpără. Un Mântuitor moare. Dacă, prin har, te alipești de crucea Lui, totul – totul îți va fi iertat. Nu părăsi cartea Leviticul până nu vei exclama: „Văd planul glorios al mântuirii. Văd un Dumnezeu-Om sângerând în locul meu. Văd nelegiuirea mea aruncată asupra Lui. El a îndurat Iadul meu. El mă cheamă la Cerul Său”. Apoi aceste simboluri vor fi pentru tine ogorul ales al desfătării și pașii către privilegiți tot mai strălucitoare.

Dar există unii care, mânați de Duhul, au găsit Crucea. De trei ori fericiți sunt acești oameni! Voi sunteți fiii lui Dumnezeu și moștenitorii slavei. Aici, însă, voi tânjiți, vă străduiți, vă rugați pentru o cunoaștere mai adâncă a Domnului vostru prețios. Mai mult, tot mai mult – este dorința voastră fierbinte. Ziua voastră este plictisitoare dacă nu Îl studiați pe Hristos. Pentru voi, cartea Levitic este o mină nelimitată, căci cu cât săpați mai mult, cu atât mai bogată este ea. Când Satana vă șoptește că păcatele voastre sunt ticăloase, aceste jertfe se înfățișează înaintea ochilor voștri. Fiecare pune o pecete pe adevărul înviorător că

Mielul lui Dumnezeu îndepărtează vinovăția și, astfel, aceste ritualuri extrag tot ghimpele conștiinței. Voi auziți vorbindu-se despre mânia viitoare. Știți că focul care nu se stinge este o realitate îngrozitoare. Dar fiecare altar vă arată cum flăcările înfocate mistuie o jertfă, așa încât cel ce aduce jertfa să poată fi liber. Astfel, sunteți învățați că toată răzbunarea pe care voi o meritați se concentrează și dispare în agonia lui Isus. Voi căutați siguranța înnoită că zâmbetul lui Dumnezeu se îndreaptă către voi. Aceste ritualuri răsună constant spunându-vă că vrăjmășia a dispărut și că împăcarea este completă.

Privirea ta străpungătoare vrea să citească limbajul inimii lui Hristos. Aceste ritualuri îl dezvăluie. Fiecare moarte proclamă: „Hristos moare pentru tine”. El nu socotește nicio suferință prea mare ca să te răscumpere și ca să fii al Lui. El trece prin toate loviturile mâniei lui Dumnezeu, prin toate flăcările Iadului, prin toate adâncimile chinului, ca să te elibereze și să te curețe de toată spurcăciunea, eliberându-te din mâinile vrăjmașilor tăi. Suferințele Lui sunt de neconceput. De ce? Pentru că dragostea Lui pentru tine depășește orice limite. Cartea Levitic ilustrează eforturile Lui costisitoare și Îi dovedește credincioșia. Credința bate din palme la fiecare rânduială și cântă: „Iată cum mă iubește Hristos!”

Dar tu ești conștient de existența unei inimi rele. Tu vrei să fii curat așa cum este Dumnezeu, dar corupțiile ticăloase îți ridică fruntea dezgustătoare. Tu ai vrea ca fiecare gând să fie îndreptat către Cer, dar o povară apăsătoare te trage în jos, către noroiul acestui Pământ. Tu ai vrea să ai viața folosită doar în chip duhovnicesc, dar un vrăjmaș, care locuiește în interiorul tău, te împiedică. Caută eliberarea și odihna în aceste simboluri ale lui Hristos! Apropie-te de animalele junghiate, de râul de sânge și de cuțitul ridicat. Observă prin toate acestea chinurile Crucii. Fiecare durere îți arată păcatul din cale afară de păcătos, un monstru de o urâciune indescriptibilă, un vrăjmaș care L-a ucis pe Domnul, un chinuitor care I-a administrat toate loviturile. Trebuie să fii dezgustat de lucrurile care au străpuns inima lui Hristos. La pământ cu tot ceea ce a lovit în El. Astfel, cel ce sondează prin credință rănilor lui Hristos va urî nelegiuirea din toată inima și va fugi de atingerea ei. Cartea Levitic ne conduce astfel la o trăire caracterizată de dezgust și scârbire față de păcat.

Învață tot mai mult lecțiile înviorătoare ale acestei cărți. Este evident că trăiești într-o lume rece. Aerul pe care-l respiri aduce gheața. Trebuie să urci un deal advers. Trebuie să te lupți cu valurile care se ridică împotriva ta. Roțile carului tău au nevoie de untdelemn.

Este necesară combustibil proaspăt pentru a-ți menține focul viu. Caută căldura și o adiere înviorătoare în aceste ritualuri! Hristos este văzut aici ca o flacăra nesfârșită a zelului. El face un efort constant de a salva suflete. Privește și îmbrățișează căldura sfântă! Privește și fii asemenea lui Hristos! Trăim zile triste ale pretențiilor indolente. Există o credință superficială îmbrăcată în haine moi. Mulți oameni se îngheșuie să se așeze pe malurile izvoarelor leneviei. De unde vine această superficialitate? Hristos și dragostea Lui, manifestată prin moartea Sa, sunt lucruri puțin studiate și puțin conștientizate. Cel ai cărui ochi nu pot sta îndelung departe de Cruce va descoperi că inima lui va fi plină de foc, picioarele lui vor fi pline de acțiune, buzele lui vor vorbi constant și viața lui va fi un efort neîncetat de a salva suflete, de a-l împiedica pe Satana, de a mărturisi despre Hristos și de a-L glorifica pe Dumnezeuul lui. Eul moare în moartea lui Isus. Viața în slujba lui Hristos izvorăște din crucea lui Isus. Zelul este rodul acestei cărți, atunci când este citită cum se cuvine.

Măreț Duh al Dumnezeului celui viu, Te binecuvântăm pentru această carte plină de Evanghelie. Ascultă-ne rugăciunea prin care Te implorăm să faci ca Leviticul să fie sămânță de viață, o rază de nădejde, un potop de pace, o pășune a desfătării sfinte, o grădină a

mângâierii curate, un pas către Cer, un manual al dragostei răscumpărătoare, o imagine a inimii lui Hristos – pentru mulți pelerini care trec prin această lume bolnavă de păcat. Ascultă-ne, de dragul lui Hristos! Amin.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la *magnagratia.org* și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile de pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la *contact@magnagratia.org*.

magnagratia.org